DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

ISSN 1303-8389-0-7
9 771303 838904
K.K.T.C 1.750.000TL
12 Mart 2004 Cuma Sayı:56 1.500.000TL. KDV Dahil

yeniHarman

TAM 32 SAYFA

yeniharman@leman.com.tr

BOL DUMANLI, HUSUSI KOKULU, FİLTRESİZ GAZETENİZ

"Evlilik" albümüyle okurlarıyla buluşan Ramize Erer ile evlilik terapistleri biraraya geldiler

ekşisözlük ve yaratıcısı SSG yeniHarman'da

Emin Çölaşan: "Genelkurmay Başkanına ısınamadım"

Tuncel Kurtiz İnat Hikayeleri'ni anlattı

Rap'in yeraltından yükselen sesi

BENİM ADIM AYBEN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Deutscland 2,00 EUR / Osterrich 2,10 EUR / Schweiz 3,10 SFR / Nederland 2,10 EUR / England 1,50 GBP

NTV'nin deneyimli muhabiri Hilmi Hacaloğlu, Beyoğlu'nda polisler tarafından neredeyse linç ediliyordu

Böyle zulmü, savaşta görmedi!

Amerika'nın Irak'ı işgalinin ardından, Kuveyt'ten, Bağdat'tan, Kuzey Irak'tan çok güç koşullarda geçtiği haberlerle anımsadığımız NTV'nin deneyimli muhabiri Hilmi Hacaloğlu, savaşta maruz kalmadığı şiddeti, hakareti, İstanbul Beyoğlu'nda güvenlik güçlerinden gördü. NTV muhabiri Hacaloğlu, 7 Mart günü öğle üzeri İstiklal Caddesi'nde DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi'nin yaptığı basın açıklamasını izlemesinin ardından, sivil giyimli kişiler tarafından tartaklanan "eskicilik" yapan bir kişiyi kurtarmak isterken, başına geleceklerden habersizdi. Çünkü bu yoksul kişiyi tartaklayanlar polisti ve Hacaloğlu insanlık görevinin bedelini polislerin hışmına uğrayarak ödeyecekti. Gazeteci Hacaloğlu, ayırmak istediği tartışmanın "kurbanı" olarak tartaklanarak götürüldüğü Beyoğlu Emniyeti'ndeki bir odada 6-7 polis tarafından acımasızca dövüldü. Başbakan Tayyip Erdoğan'ın, polis helikopteriyle yurdu gezmesi doğal karşılanıyor. Emniyet Genel Müdür Yardımcısı Ramazan Er, "Polisimiz, Avrupa Birliği'ne girmeyi herkesten çok istiyor" diyor. İşte Polis -Başbakan Tayyip Erdoğan'ın Türkiyesi'nde, "Avrupa Birliği'ne girmeyi herkesten çok isteyen polislerimiz" tarafından, NTV muhabiri Hacaloğlu'na reva görülen muamelenin trajik hikayesi:

Ne oldu, olay nasıl gelişti?
DİSK Genel Başkanı, kamu yasasıyla ilgili bir açıklama yapıyordu. Açıklama bitti. Orada Başbakan ile ilgili bir iki soru da sorduk. Ondan sonra dağılıyorduk. O sırada Mesut (kameraman) önden gidiyordu, ben de orada kalmıştım. Ağa Camii'nin orada telsizli, takım elbiseli, tanımadığım bir kişi, bir eskiciye vurmaya başladı. Bir iki kere vurdu. Ben de, **"Ne yapıyorsunuz, neden vuruyorsunuz"** dedim. O, işine karışmamam gerektiğini söyledi. Biraz sert konuştu. Ben de, **"Hangi sıfatla vuruyorsunuz"** dedim. Bu sefer yanımda bulunan birkaç adam, arabada, sivil polis varmış. Onlara emir verdi, **"hemen bunu gözaltına alın, götürün"** falan diye. Ben de ,"Hangi gerekçeyle beni gözaltına alıyorsunuz" dedim. Demeye kalmadı, vurmaya başladılar o arada. Saatim kırıldı, düştü. O sırada biraz ileri doğru gittik. Bir iki vatandaş, **"Çocuklarda kabahat yok, bir şey yapmadılar"** dedi. O sırada Mesut, beni, onların elinden kurtarmaya çalıştı. Bu arada aralığa doğru, Lades Lokantası'nın olduğu araya doğru girdik. Mesut, ısrarla beni bırakmak istemiyordu. Ben de biraz direndim, **"hangi gerekçeyle alıyorsunuz? Neden beni alıyorsunuz"** diye. Onlar ısrar ettiler. İtiyorlardı, kakıyorlardı, orada biraz bir arbede oldu. Sonra baktım, bunlarla başa çıkmak mümkün değil. **"Peki" dedim, "gidelim."** Mesut'u ikna etmeye çalıştım. O beni hala ısrarla tutmaya çalışıyor orada. Ben, ona, **"tamam sakin ol, bir şey olmayacak. Emniyet Müdürlüğü'ne gideceğiz, ifade vereceğim"** filan dedim. Neyse, ben de önden gitmeye başladım. Yürüyorum. Emniyet müdür muavini, yanımda, arkamdan geliyor. İki tane sivil polis geliyordu. Mesut gelmeye çalıştı, "O gelmesin" dedi. Ve biz beraber girdik, içeri. **"Tamam! Ne alacaksanız, alın"** noktasındayım ben. Bir tane sağda oda vardı. **"Buraya götürün, ifadesini alın"** dedi. Ben de rahatlıkla oraya girdim. Çünkü bir tane masa iki tane sandalye vardı, oturacağız, birileri ifademi alacak diye. O noktaya kadar öyle düşündüm. Girer girmez üstüme birkaç kişi çullandı ve vurmaya başladılar. Ondan sonra küfürler... Ben yere düşmemeye çalıştım, ayakta durmaya çalıştım. Bir süre sonra gücüm tükendi. Karnıma ve sırtıma vuruyorlardı. İki ayağımı da birer kişi tuttu ve yere düşürdüler beni. Ondan sonra sırtıma... Çok ciddi, sürekli bir arbede hali. Yani, ben onlara yalvarıyorum, vurmamalarını istiyorum: **"yüzüme vurmayın"** diyorum ama sürekli bir küfür hali. Ondan sonra bir telefon çaldı. O sırada ismimi sordu, bana vuran kişi. İsmimi söyledim. Bir daha sordu. Bir daha söyledim filan. Telefon bir kez daha çaldı. Bu sefer sakinleşti. Adamlarına "gidin" dedi. İkimiz kaldık. Tokat attı, orada. Ondan sonra, **"Telefona bak şimdi ve iyi olduğunu söyle"** dedi. Telefonu açtım; ATV'den bir muhabir arkadaş... Bir işle ilgili bir şey soracaktı. Ona, **"İşte değilim, dışarıdayım"** dedim. Kapattık telefonu. Sonra koluma girdi, beni yukarı çıkardı. **"Bize çay getirin"** dedi. Çok kibar davranmaya başladı. Yukarı çıktık, odasına oturduk. İşte, önce benim hatalı olduğumu, ondan sonra kendisinin hata yaptığını söyledi. Konuşma uzamaya başladı. İyi davranıyor, çay geldi filan. O sırada, **"bir kameraman arkadaşın vardı, onu çağıralım"** dedi. Mesut'u çağırdılar. Mesut geldi. Ondan sonra pişman olduğunu söyledi. O an gözünün karardığını ve böyle bir şeyi hakikaten istemeden yaptığını söyledi. Ve bundan önce çok fazla kişi dövmediğini, "ikinci kişi falansın" dedi. **"Ama bazen gözüm kararıyor. Çocuklarıma bile bazen kötü davrandığım oluyor"** dedi. Hani sonuçta, bana özgü bir şey olmadığını ve bir şekilde sinirlendiğini, gergin bir hal içinde olduğunu ve o yüzden de bana karşı bu şekilde davrandığını ama benim her şeyi yapmakta özgür olduğumu söyledi. **"İstersen şikayetçi olabilirsin, istersen dava açabilirsin. Ben haksızım, yalan şahit asla tutmayacağım"** dedi. Ve sürekli pişman olduğunu söyledi, iyi davrandı.
"Bundan sonra beni bir ağabeyin gibi bil, buraya gelip, benimle görüşebilirsin" dedi. Bunları anlattı. İşte ifadeyi verdik. Daha sonra Taksim İlkyardıma gittik, bir polis memuruyla... Orada biraz kontrol edildim, falan. Sonra ifademi tekrar verdim. Ve ondan sonra bizi kapıya kadar geçirdi, hatta dışarı kadar, sokağın başına kadar geçirdi ve ayrıldık.

Peki, Beyoğlu ilçe emniyetten mi aldılar içeri?
Orası araştırma bürosu, araştırma merkezi mi, öyle bir şey. Ara sokaktaki yer.

Kaç kişiydi adamlar orada?
Biz içeri girdikten sonra 7-8 kişi, tam olarak hatırlamıyorum ama her tarafımda bir tane sivil polis vardı, bir tane üzerine üniformalı olan kişi vardı. Ama zaten kafamı çok fazla korumaya çalışıyordum. Yani, elimle tuttuğum zaman, elimi kurtardığım zaman, onunla yüzümü tutuyordum, yüzüme vurmasınlar. Ondan korkuyordum ama zaten yüzüme hiç vurmadılar. Ben de vurmamaları için yalvardım belki ondan, belki hakikaten vurmayacaklardı. Ama oradaki o halde, öncelikle kendimi korumaya çalışıyordum. Kaç dakika kaldım, hakikaten bilmiyorum, orada. Yani, ne kadar sürdü ama ondan haberdar değilim.

Sen içeri girdin, odaya aldılar ve altı-yedi kişi içeri girdi. Ve dövmeye mi başladı?
Aynen öyle oldu. İçerideki boş bir odaydı. Önce ben girdim, arkamdan girdiler. İşte ondan sonra küfür etmeye başladılar. Şimdi burada bunu söylemek istemiyorum, çok ağır küfürler, hakaretler. Ve onunla birlikte de vurmaya başladılar. Yani, bütün bunların hepsi aynı anda eşgüdümlü gerçekleşti.

O zaman bu kasıtlı bir şeydi. Senin gazeteci olduğunu, kameramanla birlikte olduğunu biliyordu.
Tabii tabii. Elimde NTV mikrofonu vardı. Ve gazeteci olduğumu biliyorlardı. Gazeteci olmayı karşımdakini korkutmak için kullanan bir kişi değilim ama sonuçta bir gazeteciyim. Ve bana karşı bir şey yaptıklarında, bunu bir şekilde kurumumun bana sahip çıktığı anda, bu kamusal olarak herkesin paylaşabileceği bir alana yansıyacak. Bunu bilerek bu gerçekleşti.

Yani, içeri giren 6-7 kişi de senin gazeteci olduğunu biliyordu.
Tabi tabi, NTV mikrofonu elimdeydi. Ben içeri girdiğimde mikrofon ve cep telefonu elimdeydi. Ve ikisi de kapanmamıştı. Yani telefon kapanmamıştı, mikrofon elimdeydi. Onları içeride vururlarken de tutuyordum zaten. Sıkı sıkıya onları da bir taraftan. Sonra telefon düştü. Ama mikrofon elimdeydi. Oradaki herkes benim gazeteci olduğumun farkındaydı, ayırdındaydı, o kesin.

Peki, vururken küfrediyorlardı. Bir şey soruyorlar mıydı, bir şey söylüyorlar mıydı?
Küfür ediyorlardı. "Gazetecisin diye sana bir şey yapamayacağımızı mı zannediyorsun" dediler. Ağır küfürler kısmını geçiyorum. Bir de böyle bir şey vardı. Onun dışında bir yumruk vardı.

Yani, sonuçta bilerek dövdüler. Yani bir gazeteciyi dövmek için hareket ettiler.
Bir gazeteciye dersini vermek için belki! Yani, "Burada bir şekilde hayat sürüyor. Ve biz burann sahibiyiz ve bu akışı biz sağlıyoruz. Bu akışı bir şekilde sağlıyoruz. Bazen güler yüzle, bazen sert sözlerle, küfürlerle, ya da yumruklarla... Ama bu akışa asla kimse müdahale edemez. Özellikle gazeteciler asla müdahale edemez. Eğer bunu bu şekilde yaparsan, o zaman haddini bilmelisin ve haddini aşıyorsun. Onun karşılığı da budur" demeye getirdiler, herhalde. Yani, gerçi bütün bunların sonunda hakikaten çok içten bir şekilde müdür muavini pişman olduğunu söyledi. Özür diledi. Ama bir taraftan da öncesinde böyle bir durum söz konusu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hukuk Fakültesi öğrencisi Önder Bolat, Beyoğlu İmam Adnan Sokak'ta katledildi

İstiklal Caddesi'nde "sniper"mı var?

Polis, "Kafasına taş düştü, öldü" dedi, Adli Tıp'ta kafasından mermi çıktı...

İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi öğrencisi Önder Babat, kentin göbeğinde, İstiklal Caddesi İmam Adnan Sokak'ta bir sniper tarafından tek kurşunla katledildi. Beyoğlu Emniyeti'nin, "Başına taş düşerek hayatını kaybettiği"ni açıkladığı Önder Babat'ın katlediliş biçimi, Adli Tıp Kurumu'nda ortaya çıktı.

Henüz 25 yaşındaydı. Bir çok gencin girmek için can attığı bir üniversitenin, en fiyakalı fakültesinde hukuk eğitimi alıyordu. Arkadaşlarının belirttiğine göre iyi bir Leman okuruydu. Son senesindeydi **Önder Babat**; okulun ve yaşamının. Hayata gözlerini yumduğu gün, sinemaya gitmek için **Fransız Kültür Merkezi**'ni seçmişti, bağımsız filmcilerin eserlerinden örnekler izlemeye.

Arkadaşı **Erman** ile sinemadan çıktılar. **Devrimci Hareket Dergisi**'ne uğramak için, **İstiklal Caddesi**'nin koynuna doğru yürüdüler. Dergi bir başka derginin serpildiği sokaktaydı; İmam Adnan'da... Bir süre sohbet edip çıktılar, bir kaç adım yürümeden modası geçmiş spor malzemeleri satan o dükkanın önünde, Vakko'nun tam karşısında, **Kaktüs Cafe**'nin biraz çaprazında, yere yığıldı Önder.

Arkadaşı bu anı "Bir 'çat' sesi duydum ve ardından Önder yüzükoyun yere düştü" şeklinde hatırlıyor. Başından kan sızıyor genç hukukçunun, arkadaşları başına toplanıyor. İlk şok ve sonrasında **Taksim İlkyardım Hastanesi**'ne kaldırılması kurtaramıyor Önder'i. Doktorlar, "ölümün olay yerinde gerçekleştiği"ni açıklıyorlar. Hastaneye gelen avukat, devreye giren polise savcıyı istediğini belirtiyor. Daha sonra işin adli tıp boyutu başlıyor. Bu arada polislerin Erman'a yüklendiği görülüyor. "Nereye gidiyorsunuz?" sorusunu, **"Felsefe dersine"** diye cevaplayan Erman'a, **"Biz felsefe yaparsak kötü olur"** dediği söylenenler arasında. Bahsi geçen felsefe dersi, **Cengiz Gündoğdu**'nun **İnsancıl**'ında verilmekte. Akşama doğru karakola bir taş getiriliyor ve olay polis tutanaklarına, **"Kafaya taş düşmesi sonucu ölüm"** olarak geçiyor. Arkadaşları, polisin aileye **"Oğlunuzun başına düşen taşı bulduk, buyrun"** dediğini aktarıyor. Adli Tıp Kurumu'nun ön raporu ise, polisin tutanaklarını bir çırpıda çürütürken, korkunç gerçek de ortaya çıkıyor. Zira Adli Tıp tarafından, Babat'ın 9 milimetrelik bir kurşunla can verdiği açıklanıyor. Muhtemelen bir uzak atış, belki de bir snipper vakası... Bunu, ensede barut izine rastlanamamasından anlayabiliyoruz.

Nihai raporun bir aydan önce çıkmayacağı bilinse de bu, kamuoyu baskısıyla daha erken sonuçlanabiliyor. Önder'in yakınları ve avukat Adli Tıp'a ulaştıklarında, bir çevik kuvvet tertibatının alındığı görülüyor. Havanın karanlık olması ve Erman'ın hiç ses duymaması silahta susturucu ve gece görüş aygıtı bulunduğu ihtimalini güçlendiriyor. **Avukatı Anıt Baba**, olayın profesyonelce tertiplendiğini savunuyor.

Basın bir kaç gün olayı tuhaf bulmasından hareketle, olayla ilgilenmiş gözükse de şu an sessiz. Bir de yeni bir şey icat etmenin, habere bir kutu açmanın verdiği heyecanla **"yorgun mermi"** diye bir şey tutturmuş, gidiyor. Bu sıkılan bir kurşunun hedefe varmaması neticesinde havada salınarak bir yere ya da kimseye zarar veren türü. Bu ihtimali savunanlar başka bir buluşları olan **"Maganda kurşunu"** şeklinde görüş beyan ediyorlar.

Onlara göre, kurşunu Gençlerbirliği-Parma maçında aşka gelen bir taraftar sıktı. Milyon tane başarısına rağmen, Türkiye'nin en az taraftarına sahip olan takımlardan Gençlerbirliği'ne delicesine bağlı bir şahısın elinde silah olacak, o sırada **İmam Adnan Sokak**'ta maçı seyir halinde ve gol dakikalarının dışında nedensiz şekilde, sağa sola ateş edecek... Bu kurşunlardan biri, gidip 25 beş yaşında bir sol görüşlü öğrenciye isabet edecek. Hem de beynini bulacak... Kader bu; olabilir!

Bu acı öykünün sonunda Erman'ın dokunaklı sözleri var:

"Önder, beynini felsefe ve bilimle doldurmak istiyordu. Fakat 9 milimetre çapında mermi çekirdekleri doldurdu beynini..."

Kendi kaleminden

"Duvar taşından ölen", Önder Babat'ın "Duvar"'ı!

"Kamuoyuna değişik şekillerde yansıtmaya çalışan bilimadamlarını, sanatçıları, öğrencileri, işçileri, kısacası onların yaptığı şeyleri kamuoyunda deşifre eden herkes, ya darağacında ya gözaltında, ya cezaevlerinde, sokaklarda ve evlerde yargısız infazlarla yok edilmeye çalışıldı, hala da çalışılıyor."

"Duvar"ın Gerçekleri

Önder Babat

Türkiye'de politik ve devrimci sinemanın en önemli temsilcilerinden biri olan Yılmaz Güney'in, gösterime girdiği yerlerde birçok ödül alan fakat Türkiye'deki toplumsal ve siyasal yaşamı konu almasına rağmen, senelerdir kendi ülkesinde sürgün edilen "Yol", "Sürü" ve "Duvar" filmleri son iki senedir peşi sıra kendi ülkesinde gösterime girdi. Neydi Yolları, Sürüleri, Duvarları kendi ülkesinden uzaklaştıran sebepler? İnsan biraz üstünde kafayı yorunca bu sorunun cevabını hem dünya genelinde hem Türkiye özelinde yaşanan olaylarla bağlantılandırabiliyor. Birileri çıkıp insanların gözlerini, kulaklarını, kısacası insanın dünyasal olan her şeyle ilişkisini kesmeye, onlar adına bir şeyler yapmaya, onlar adına konuşmaya çalışıyor. Biz bunu istemiyoruz, eğer biz sizin adınıza konuşuyorsak dolayısıyla sizler de bunları istemiyorsunuz. Onların korktuğu bir şey vardı; uyuyan devin uyanması. Devin uyanması, onların uykularının kaçacağı gecelerin başlangıcı, meşruluklarının kaybı anlamına geliyordu. Bundan dolayı yaptıkları şeyleri kamuoyuna değişik şekillerde yansıtmaya çalışan bilimadamlarını,sanatçıları, öğrencileri, işçileri kısacası onların yaptığı şeyleri kamuoyunda deşifre eden herkes, ya darağacında ya gözaltında, ya cezaevlerinde, sokaklarda ve evlerde yargısız infazlarla yok edilmeye çalışıldı, hala da çalışılıyor.

İşte Yılmaz Güney ve filmlerinin uğramış olduğu saldırı, yukarıdaki senaryonun yansımasıdır. Yılmaz Güney, yaşadığı toplumu ve süreci kendi cephesinde gerçekçi bir tarzda işlemeye çalışmış bir sanatçıydı. Duvar filminin öyküsünün çıkış noktası cezaevleri gerçeğiydi. Darbe koşullarındaki bir ülkenin filmi olan "Duvar", askerlerin sabah sporuyla, demir parmaklıklarla başlıyor, yine bir isyanın ardından kafaları gözleri dağıtılmış ve hizaya getirilmiş gencecik çocukların tekrar fişlendiği ve cezaevi numarasıyla çektirdiği fotoğraflarla bitiyor. Duvar, cezaevi gerçeğini çocukların bakışlarıyla anlatmaya çalışmış. Babası, annesi olmayan, ıslahevlerinde ve sokaklarda büyümüş, yarın için büyük düşleri,umutları olmayan fakat yaşadıkları cezaevinin ağır koşullarından kurtulmak için başka cezaevlerinin düşlerini süslediği çocuklar... Cezaevlerinin ağır koşulları altında otorite ile işbirliğine girişenler, herşeyi meta haline dönüştürüp satanlar, şiir yazanlar, olmayan babasına mektup yazanlar, beraberce yaşamış olduğu arkadaşını yok etmeyi, kendi yaşamının devamı olarak gören çocuklar... Diğer taraftan, çocukların topluma yeniden kazandırılması göreviyle yüklü cezaevi yönetiminin, çocuklara karşı Nazi kamplarını aratmayan uygulamaları... *(Özelikle Gardiyan Cafer; paralı uşaklıktan çok, gönüllü ve çürümüş bir kimliksizliğin coğrafyamızdaki en sefil resmi)*

Şimdi Yılmaz Güney'in ne kadar gerçekçi ve ileriyi görebilen bir insan olduğunu, on dokuz sene evvel yapmış olduğu film ile sanki bugün Ulucanlar'da 10 siyasi mahkumun katledilişi, Burdur Cezaevi'nde yapılan saldırı sonucu kolları kopan mahkumları görünce, daha da iyi anlıyoruz...

(Babat'ın, 2001 yılında, Demajans'ta yayımlanan yazısının tamamıdır.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nüfus ve Nüfuz

YONCA POYRAZ DOĞAN
poyrazdogan@yahoo.com

Washington- ABD'deki son nüfus sayımının sonuçları hala haberlere konu oluyor. 10 yılda bir yapılan sayım, basit bir kafa sayma işleminden ibaret değil. Sonuçları inceleyince gelir düzeyinden tutun da, kaç kişinin hangi sektörde çalıştığına, işe giderken ne tür ulaşım aracının kullanıldığına ve kimlerin ev sahibi olabildiğine varan ayrıntılarla, ülkenin portresini çizmek mümkün.

2000 yılı sayımı sonuçlarına göre, ABD'de her 9 kişiden biri başka bir ülkede doğmuş. Son 10 yılda ülkeye 13 milyondan fazla göçmen girmiş. 1990 sayımının sonuçları 5 yıl önce internete girmişti. Verilere göre kendini 'Türk' olarak tanımlayanların sayısı 66 bin 492. ABD'de o zamanlar 200-250 bin kadar oldukları düşünülen 'Türkler' için bu rakam epey az.

Bu defa teknolojik imkanlar sayesinde olsa gerek, nüfus sayımı sonuçları internete çabucak giriverdi. 'Türkler' in sayısı 117 bin 575'e çıkmış görünüyor. 300 bin civarında olduğu tahmin edilen grup için yine düşük bir sayı. Ancak sayımın her evde değil, örnekleme yöntemiyle yapıldığını unutmamak gerek. Ayrıca evlere postalanan sayım formlarında 'etnik köken' bildirmek, formu yanıtlayana bırakılmış bir seçenek. Zaten formları dolduranların yüzde yirmisi, bu seçeneği boş bırakmış. ABD'deki 'Türk-Amerikan' dernekleri, ülkedeki 'Türklerin' sayısının ortaya çıkması için 2000 sayımından önce duyurular yollayarak, nüfus sayım formlarında 'etnik köken' bildirme çağrısı yapmışlardı. Sonuçlara 'etnik köken' bazında bakınca, göze çarpan bazı sayılar arasında 385 bin 488 olan Ermeni nüfusuyla, 1 milyon 153 bin olan Rumlar var. Malumunuz, bu gruplar ABD'de toplum olarak hareket edebilen ve özellikle milliyetçi 'Türklerin' çoğu kez karşı karşıya geldiği bir nüfus. Toplam 281 milyon 41 bin kişinin yaşadığı ABD'de, kendilerini etnik köken olarak 'Amerikalı' kabul edenlerin sayısı sadece 20 milyon. 'Öte yandan 'Almanım' diyenler yaklaşık 43 milyon, kendisine 'Irlandalı' diyenler 30 milyon, 'İngilizim' diyenler 24 milyon, 'İtalyanım' diyenler ise 16 milyon civarında. ABD nüfus sayımı sonuçlarının bir özelliği daha var. O da içinde 70 kadar etnik köken kategorisi bulunması. Yani bu ülkede Etyopyalı'dan Finlandiyalı'ya, İskoç'tan Suriyeli'ye kadar 72 millet insan var. Ve hepsi bir araya gelip 'Amerikalı' kimliği altında buluşabiliyor.

> *"Toplam 281 milyon 41 bin kişinin yaşadığı ABD'de, kendilerini etnik köken olarak 'Amerikalı' kabul edenlerin sayısı sadece 20 milyon."*

Aslında iş nüfusta değil nüfuzda. Kaç kişi olduğunuzun önemi bir yere kadar. Bunun en iyi örneğini Museviler oluşturuyor. ABD'deki sayıları 4 milyon kadar. Ancak donanımları sayesinde toplumun en üst kademelerinde yer alıyor, birbirlerini kollamalarıyla da sayı olarak çok daha fazla olan gruplara her zaman fark atıyorlar. ABD'deki Türkiyeliler bunun farkında. Çoğu da Musevilerin nasıl bunu başardığını anlayıp, örnek almaktan yana. Musevilerin karşısında bir güç oluşturmaya çalışan ve sayılarının ABD'de 6 milyonu bulduğu sanılan Müslüman gruplar da, bunun bilincinde. Ancak maalesef bazı konularda toplum olarak hareket edememenin, birbirini kollayıp, destekleyememenin ve bulundukları topluma nüfuz edememenin sıkıntılarını yaşıyorlar.

Irak'ta federasyona doğru

Ahmet Sümbül | asumbul34@hotmail.com

Kuzey Irak, Kürtlerin cazibe merkezi olma yolunda. Türkiye'nin ve Arap ülkelerinin karşı çıkmalarına rağmen Kürtlerin federasyon oluşturmaları, coğrafi esaslara dayalı olarak kabul edildi. 50 yıla yakın bir süredir özgürlük mücadelelerini sürdüren Kuzey Irak Kürtleri, böylece hayallerini bir bir gerçekleştirirken, Kuzey Irak'ta bölge özellikle bölge işadamları için cazip hale geliyor.

Kürt bölgesinin en büyük illerinden Erbil'e uzun bir aradan sonra Kuveyt ve Amman üzerinden uçak seferleri iki haftadan bu yana yapılmakta. Türkiye'den giden işadamları ise şimdiden ihale anlaşmaları yapma girişimlerini sürdürüyor. İnşaat, elektrik santrali, yol, imar ihaleleri için hemen hemen hergün Habur Sınır Kapısı'ndan giden işadamlarını görmek mümkün. En son olarak iki hafta önce eski Kültür Bakanlarından Bahattin Yücel ve beraberinde bir grup işadamı, Kuzey Irak'ın Erbil kentinde iş bağlantılarını sürdürüyordu.

ABD'nin girişimleri ile yürürlüğe giren Irak Anayasası'nda Irak coğrafi esaslara göre 3 federasyon şeklinde yönetilecek. Buna göre Şii Arapların yoğun olarak yaşadığı ve Şiilerin kontrolüne bırakılacak olan Güney Eyaleti, Sunni Arapların yaşadığı ve Amerikan askerlerine yönelik saldırıların olduğu Sunnilerin kontrolüne bırakılacak olan Orta Irak ve Kürtlerin yaşadığı ve Kürt kontrolünde bulunan Kuzey Irak. Geçici anayasa tartışmaları başladığında ilk ele alınan yönetim şekli, üçlü federasyondu. Ancak sonradan, özellikle Türkiye'nin itirazları nedeniyle bu yönetim şeklinden vazgeçilerek, 18 il esasına dayalı iller yönetim şekli benimsenmişti. Tartışmalardan sonra yeniden ilk düşünülen 3 bölgeye dayalı coğrafik eyalet sistemine geçilmiş oldu. Kürtler zaten aynı coğrafyada yaşadığı için etnik ya da coğrafik federasyon konusunda isteklerini elde etmiş oldu.

> *"2005 yılında yapılacak olan nüfus sayımının ardından referanduma gidilerek Kerkük sorunu çözülecek. Geri gönderilecek olan Arapların sayısının 200 bin civarında olacağı tahmin ediliyor."*

Bu federasyon ilanıyla, Kürdistan hükümeti ve Kürt parlamentosu resmi bir statü kazanacak ve kabul görecek. Kürdistan Parlamentosu'nun izni olmadan Irak askerleri Kürdistan'a giremeyecek. Kürdistan Parlamentosu'nun çıkardığı kanunlar, Kürdistan'da üstün olacak ve birleşik federal hükümet tarafından çıkarılan her yasayı, Kürt halkının referandumuna sunma ve reddetme hakkına sahip olacak.

Erbil ve Süleymaniye'de bulunan ayrı parlamentolar tek çatı altında birleşecek ve yönetim merkezi Erbil olacak. Kürdistan Demokrat Partisi ve Kürdistan Yurtseverler Birliği partileri, parlamento ve hükümetlerini birleştireceklerini daha önce açıklamışlardı. Kürt peşmergeler, "Kürdistan Ulusal Muhafız Gücü" olarak yasallaşacak ve görevlerine resmi olarak devam edecek. Peşmergelerin silahsızlandırılması isteniyordu. Ancak peşmergeler askeri eğitimden geçirilip, yeterli silahlarla donatılıp, düzenli ordu haline getirildi. Muhafız Gücü'nün, özellikle Kürdistan sınırlarının korunması görevini üstleneceği öğrenildi.

Kürt bölgesinde bulunan yeraltı kaynakları, Kerkük bölgesi hariç Kürtler'e ait olacak Kürtçe, Arapça ile birlikte Irak'ın iki resmi dilinden birisi olacak.

Kürt Federasyonu'nun sınırları 2003 savaş öncesi sınırlara ek olarak Kürtler'in yoğun olarak yaşadıkları Şeyxan, Sincar, Xanekin, Deyala gibi yerleri de içine alarak genişliyor.

Anayasa'da, Kerkük sorunu 2005 yılının sonlarına bırakılıyor. 2005 yılına kadar, Irak'ın devrik lideri Saddam Hüseyin'in Araplaştırma politikaları çerçevesinde bu bölgelere yerleştirilen Araplar evlerine geri gönderilecek, onların yerine zorla göç ettirilen Kürtler ve Türkmenler, Kerkük'e yerleştirilecek. 2005 yılında yapılacak olan nüfus sayımının ardından referanduma gidilerek Kerkük sorunu çözülecek. Geri gönderilecek olan Arapların sayısının 200 bin civarında olacağı tahmin ediliyor.

Amerikalıların, "Kerkük'ün yüzde 35'i Kürt, yüzde 35'i Arap, yüzde 26'sı Türkmen, yüzde 4'ü de diğer etnik unsurlar" diye ifade ettiği demografik yapı dikkate alındığında yeni nüfus hareketiyle birlikte Kürt nüfusunun yüzde 55-60 oranına çıkması bekleniyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aksamsefası

ozguratak_yh@yahoo.com Özgür Atak

Ortadoğu'nun en demokratik ülkesi: İsrail

Öncelikle 23 yaşındaki Filistinli Moh'd Saleh tutuklanıyor. İlk bakışta ilginç ya da rahatsız edici hiç bir şey görünmüyor.

Sonra üzerinde patlayıcı madde olduğu düşüncesiyle yere yatırılıp kelepçeleniyor. Her ne kadar Filistin - İsrail çatışmalarında Filistin'i haklı bulsak da bu görüntüde de fazla rahatsız edici bir şey yok. Şimdilik...

Askerler şüpheliyi etkisiz hale getirirlerken gözaltına alma olayına tanıklık eden ikinci bir Filistinli'yi de sorguya çekiyorlar ayak üstü.

Bütün bu işlemler yetmemiş olacak ki yerde yatan adamı soymaya başlıyorlar. Filistinli'nin üzerinde hiç bir patlayıcı madde olmadığı görülüyor. Bütün bunlar olurken iki şüpheli de direniş göstermiyorlar. Bu durumda İsrail gibi insan haklarını kabul ettiğini, uluslararası sözleşmelerle dünya kamuoyuna deklare eden ve demokratik olduğuyla övünen bir ülke ne yapar? En kötüsü soruşturmayı genişletmek için bu adamları bir süre daha alıkoyar ve sorgulamayı sürdürür diye düşünesi geliyor insanın.

RESİMSE HER ŞEYİ ANLATIYOR!

Her gün onlarca şey yazılıyor, çiziliyor, söyleniyor Filisitin ve Filistinliler'e yapılanlar hakkında. Şimdi de utanç abidesi olan duvar gündemde. Sonuç? Sonuç resimde. Yıllar önce televizyonlardan inmeyen, şiddetin jenerik görüntüsü haline gelen; Amerikalı askerlerin bir Vietnamlı genci yol ortasında annesinin ve arkadaşlarının gözleri önünde kafasından kurşunlaması sadece bir örnekti. İnsanlar o görüntüye bakıp bakıp inanamıyorlardı. Sahne anlamsızlaşıyor, bir film karesiymiş gibi algılanıyordu. Böyle olduğu için de bu tarz görüntüler devam ediyor. **Daha fazla ne söylenebilir ki?**

Aksamsefası

Harman Belli

mihribelli@leman.com.tr

Eskiden böyle değildik!

ABD, Avrasya'da tam egemenlik kurma gayretinde. Buna bir ad bile takmışlar; "**Büyük Ortadoğu Projesi**" diyorlar. Bu projeyi ancak halkları bölerek ve birbirine düşürerek gerçekleştirebiliyorlar. Bunu biliyorlar. Yani emperyalizmin eski "**Böl ve Yönet**" politikası... Bunun kanlı provokasyonlara başvurmadan olamayacağı umurunda değil **Bush** takımının. Son Kerbela ve Bağdat provokasyonuna bakın. Bal gibi **MOSSAD**'ın da işin içine karıştığı bir Amerikan provokasyonu. Amaç Şiilerin Sünnilerle boğazlaşma durumuna düşmesi ve işgal kuvvetlerinin direnişin hedefi olmaktan kurtulması. Bereket versin; ne Şiiler, ne de Sünniler oyuna gelmediler. İlk gününden provokasyonun "**Made in USA**" olduğunu ilan ettiler.

Bu gibi kirli işlerde ABD'ye yardımcılar gerek. İsrail elhak, bu işin gönüllüsü ve de ustası. Ama İsrail yetmiyor. Yetmiş milyonluk **Türkiye**'yi de, bir müslüman ülke olarak bu işe katmak gerekiyor. Başbakan **Tayyip Erdoğan** Washington dönüşü açıkladı:

"**Büyük Ortadoğu Projesi'nin uygulamaya konmasında, yani Avrasya'da ABD egemenliğinin tam olarak kurulmasında, Anadolu merkez olacak ve Türkiye'ye de iş düşecek**"miş! Amerika'nın hizmetinde jandarmalığa soyunuyoruz demektir bu. Bu oldu mu IMF muslukları açacak, borçlanmada kendi rekorumuzu kıracağız. Türkiye'ye nimetler yağacak! Tabii jandarmanın dünyadaki itibarı da one göre olacak!.. Kırk küsur yıllık uyduluk politikası, ülkemizi ne hallere soktu, onu düşünen yok. İktidarın sözcüleri, daha öncekiler gibi, "**Türkiye'nin Türkten başka dostu yok**" deyip işin içinden çıkmaya çalışıyorlar.

Biz hep böyle değildik. Bir zamanlar **Kurtuluş Savaşı**'ndan yeni çıkmış olan ve zaferin sağladığı kazanımları perçinleme yolunda olan Türkiye, o günler dünyasının en bağımsız ve en itibarlı ülkelerinden biriydi. Nüfusumuz 15 milyondu, fakirdik ama ulusal gururda kimseden geri kalmıyorduk, başı dik idik ve saygı görüyorduk.

Bundan birkaç gün önce, adı "**İsmet**" olan bir **Fransız** ile tanışmam bana nereden nereye geldiğimizi bütün açıklığı ile gösterdi. Paris'in oturduğumuz semtindeki Komünist Partililerle ilk tanışmamız, "**Humanite**" bayramında oldu. **Sevim Belli** ile beni toplantılarına çağırır oldular... Mart'ın 21'inde Fransa'da yerel seçimler var. O vesile ile Komünist Partisi, Paris'in öbür ucunda dört beş bin kişilik **Zenith Salonu**'nda bir toplantı düzenliyor. Bizi de davet ettiler. Sevim Belli, bu partinin en güçlü siyasi kuruluş olduğu, **1950'ler Parisi**'ni hatırlıyor. Bakalım, "**Şimdi hangi havadan çalıyorlar?**" diye merak ediyoruz.

Partililerin tuttuğu otobüsü beklerken oradakilerle tanışıyoruz. Kırklarında bir Fransız'ı, "**Adı İsmet'tir**" diye takdim ediyorlar. Şaşıyorum "**Nasıl İsmet?**" diye soruyorum. "**İsmet İnönü var ya; işte öyle İsmet**" diyor adam:

"**Babam gençliğinde bağnaz Kemalist'miş. Doğduğunda o adı koymuş oğluna.**"

Adamın doğduğu tarih, Türkiye'nin hala istiklalci çizgide yürüdüğü görüşü yaygınken olmalı; bir Fransız baba yeni doğan oğluna zamanın cumhurbaşkanının adını koyuyor. "Böyle bir şey bugün olabilir mi?" diye düşünmeden edemiyor insan ve kırk küsur yıllık uyduluk politikası gerçeği, gözlerinin önüne seriliyor.

Neredeydik, nereye vardık, onu bir düşünelim: Başbakanlık yapmış bir politikacının doğruyu söylediği ender anlardan birinde itiraf ettiği gibi, "**Neredeyse elli yıldır Amerika'nın kucağına oturarak siyaset üretiyoruz**". Sonuç, gırtlağına kadar borçlu, krizden krize sürüklenen bir Türkiye... Gelir dağılımı bir skandal... Cezaevleri özellikle siyasi mahpuslar için birer zulümevi, sistematik işkence ülkeyi yönetenlerin vazgeçilmez aracı. Bankalar hortumlanıyor ama hortumcular dışarıda, hortumladıkları serveti tüketmekle meşgul, politik düzen sola sımsıkı kapalı, sağa alabildiğine açık bir göstermelik çok partili düzen... Sol partileri, özellikle Kürtleri Meclis'e sokmamak için baraj yüzde onda tutuluyor. Bu yüzden dini istismarda kimseden geri kalmayan parti, son seçimde aldığı üçtebir oyla Meclis'teki sandalyelerin üçte ikisini elinde tutabiliyor ve uydulukta herkesi sollayarak Allah'ı, peygamberi rafa kaldırıp, dolara tapıyor... Zorla asimilasyon, tam istim yürürlükte ve son olarak da Amerika hesabına jandarmalığa soyunuyor.

Bu duruma düşürülmüş bir ülkenin dış dünyada itibarı olur mu? Ama biz hep böyle değildik.. Bir zamanlar Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı dünyada saygı görürdü.

1936 yılının Eylül ayında, **İtalyan** bandralı **Celio Vapuru** ile **İstanbul**'dan **Venedik**'e gidiyoruz. Benim menzilim Amerika. Yolcular arasında bir İtalyan öğrenci grubu var. Askeri okullardan değil, ama deniz eri üniforması giymişler. Başlarında da gene üniformalı, otuzunda bir faşist öğretmen var. İtalya ile Türkiye'nin ilişkileri o sıra pek dostane değil. **12 Ada**, İtalyanlar'ın elinde. **Mussolini**, bir konuşmasında **Antalya**'ya sahip çıkmaya kalkışmış. Mustafa Kemal'in de buna karşılık, "**Çizmeyi ayağıma geçirtmesinler**" dediği söylentisi dolaşıyor.

İtalyan öğretmen ile ard güvertede konuşuyoruz. Ben oturuyorum, o ayakta. "**İstanbulu beğendiniz mi?**" diye soruyorum. İstanbul'u gezmiş, hiç beğenmemiş. "**İtalya'nın en ucra kasabası daha balamlıdır**" diyor. Adamın bela aradığı belli. Ben öğretmenin üniformasına işaret ederek, "**Siz asker misiniz?**" diye soruyorum. Değilmiş, öğretmenmiş, ama bilmem hangi örgüte mensup olanlar böyle giyinirlermiş. Ben "**Mussolini'nin en büyük hatası size askerler gibi üniforma giydirmesi. İtalyanlar sanatçı millet,**

> *"Bundan birkaç gün önce, adı "İsmet" olan bir Fransız ile tanışmam bana nereden nereye geldiğimizi bütün açıklığı ile gösterdi."*

gitar çalarlar, serenadlar söylerler. Güzel şarkıları vardır. Napoleon, Avusturyalıların askerliği konusunda hiç de olumlu şeyler düşünmezmiş. Ne demiş biliyor musunuz? 'Tanrı, savaşta, Avusturyalılara zaferi tattırmak için İtalyanları yarattı' **demiş**" diyorum gülerek.

Tartışma bu düzeyde devam ediyor. İtalyan bir ara Atatürk'e dil uzatacak oluyor. Yalnız değiliz. Yanımda oturan **Sovyet Bilimler Akademisi** üyesi **Belinski** adındaki profesör ve Fransız karısı var. Yol boyunca güzel bir yol arkadaşlığımız oldu. Tartışma kızıştığı anda Belinski lafa karışıyor:

"**Siz kıyaslanması mümkün olmayan iki tarihsel kişiyi kıyaslamaya kalkışıyorsunuz. Mussolini kiliseye ve krallığa dayanarak iktidara gelmiş ve statükoyu savunmuştur, tutucudur. Mustafa Kemal ise sultanlığı ve teokratik devleti yıkarak çağdaş bir cumhuriyet kurmuştur, devrimcidir. İkisi kıyaslanamaz.**"

Belinski'nin bu sözü üzerine İtalyan susuyor, bize sırtını dönüp uzaklaşıyor. Faşist İtalyan'ın gemisindeydik. **Pire**'den ayrılmış, İtalya'ya gidiyorduk. Bizimle uğraşacakları belliydi. Nitekim uğraştılar.

Aynı yolculukta, Paris'in **Gare de Lyon** yöresinde **Atlantic Otel'in** yemek salonunda oturmuş yemek yiyorum. Salon kalabalık. Üstü başı tertemiz otuzlarında bir genç adam izin istedi ve masaya oturdu. Fransız olmadığı belliydi. Sordum. "**Ben Sovyet diplomatıyım**" dedi. O da nereli olduğumu sordu, Türk olduğumu öğrenince kırk yıllık bir eski dost ile buluşan bir kimsenin havasına girdi. "**Öyle mi?**" dedi, "**Bizde Türkiye'nin yeri başkadır. Öteki ülkeler bir yana, Türkiye bir yana.**"

Muhabbet yemek boyunca sürdü. Otel sahibesi, genç bir Amerikalı kadındı. Yakınımızda oturmuş, herkesin duyabileceği yüksek sesle Amerikalı müşterilerden yakınıyordu. Otel havlularını, hatıra olarak alıp götürüyorlarmış.

Denecektir ki; Türkiye o yıllarda Sovyetler'le iyi komşuluk ilişkilerini sürdürüyordu. Öteki komşu ülkelerin hemen hemen hepsi gerici yönetimler altında Sovyet Rusya'ya karşı, bir emperyalist saldırıda, sıçrama trampleni görevini yerine getirmeye hazırdılar. Bu durumda Sovyet vatandaşlarının Türkiye'ye dostça duygular taşımaları normaldir. Ama ben benzer durumlarla Amerika'da da karşılaştım. Oysa Amerikan hükümeti, Ankara iktidarını **Roosvelt**'in Cumhurbaşkanı seçildiği **1934** yılına kadar tanımamıştır.

1937 yazı; çalışmak üzere **Kenediket** eyaletinin **Madison** kenti yöresinde, **Geyikler Gölü Kampı**'na giderken, tren istasyonunda beni karşılayıp kampa götürmeye gelen Amerikalı tarih hocası da, Türk olduğumu öğrenince çok daha dostca bir havaya giriyor ve, "**Desene, senden Türk tarihi hakkında bir hayli bilgi edineceğiz**" diyordu.

1940 yılında **Uzakdoğu** yoluyla yurda dönerken **Japonya**'nın **Kobe** limanından, o ülkeye giriş yapıyorum. Ömründe ilk kez bir Türk pasaportu gören Japon memur bana, "**Türkiye bağımsız bir ülke midir?**" diye soruyor. O yıllarda bugün "**Üçüncü Dünya**" diye bildiğimiz **Asya** ve **Afrika** ülkelerinin hemen hemen tümü, sömürge ya da yarısömürgedir. Japon memurun sorusuna ben cevap vermeye fırsat bulamadan odadaki öteki Japonlar atılıyorlar ve adamı azarlıyorlar, bana da özür dileme olarak yorumlanabilecek şeyler söylüyorlar... Evet, o yıllarda "**Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur**" demiyorduk.. Sovyet Rusya ile iyi komşuluk ilişkilerini sürdürmekle yetinmiyor, **Batı**'da **Balkan Paktı** ile, **Doğu**'da da **Sadabat Paktı** ile öteki komşu ülkelerle de dostça bağlantılar kuruyorduk. Ve **Yunan** devlet adamı, eski düşman **Venizelos**, Mustafa Kemal'i **Nobel Barış Ödülü** için aday gösteriyordu.

Evet, eskiden biz böyle değildik..

8 Mart 2004

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

9 yıl sonra Tokyo metrosundaki sarin gazı saldırısından arta kalanlar

AUM SHINRI KYO

Kayoke Isobe
kako118@syd.odn.ne.jp

Tokyo- 20 Mart 1995, sabah saat 8 civarı. Televizyon ekranından bize ulaşan o korkunç görüntüyü hala net bir şekilde hatırlıyorum. Babamın işe giderken hangi hattı kullandığını telaşla hatırlamaya çalışarak, açık kalan ağzımı iki elimle kapatıp çaresizce televizyon ekranı karşısındaydım. Görünmeyen gaz nedeniyle metro istasyonunda telaşla koşuşturan, bayılan insanları seyrederken tüylerim diken diken olmuştu. Ondan sonraki aylarda Japonya, bizim alıştığımız "Barış içindeki Japonya" değildi artık. Biz bundan önce Matsumoto kentinde de aynı zehirli sinir gazı; 'sarin' saldırısına uğramıştık. Geceleyin pencerelerini açık bırakan Matsumoto kentindeki sakinler zehirli gaza kurban olmuştu. Aşırı nem yüzünden pencereyi açıp uyuyorduk yaz gecelerinde. Ama Matsumoto'daki olaydan sonra korkudan kimse pencere açık bırakamaz olmuştu.

Matsumoto sarin gazı saldırısında 7 kişi öldü, yaklaşık 600 kişi ağır veya hafif yaralandı. Tokyo Metro sarin gazı saldırısındaysa 12 kişi öldü, yaklaşık 5 bin 500 kişi ağır veya hafif yaralandı. Bu sayı size az mı gelir? Olabilir. Biz daha nice büyük terör saldırılarında korkunç ölü sayısını televizyonda, gazetede görüp okumuştuk. Ama her zaman unutmamalı ki; sayısı ne olursa olsun ölenlerin, korkuların ve sevdiği kişiyi kaybedenin acısı hiçbir zaman değişmez.

27 Şubat 2004 tarihinde Tokyo İdare Mahkemesi, hakkında 13 cinayet ve cinayete teşebbüs suçlaması bulunan Asahara'yı tüm iddialardan suçlu buldu. Tokyo Metrosu sarin gazı saldırısından yaklaşık 9 sene sonra, bütün herkesin tahmin ettiği gibi Asahara'ya ölüm cezası kararı verildi.

Bu terör olayını gerçekleştiren Aum Shinri Kyo (Aum: Gezegenin yaratması ve onun muhafazası ile imhası anlamını içeren bir kelime. "Şinri" Japonca'da "gerçek", "hakikat" "doğruluk" anlamındadır. "Kyo" ise "din" anlamına gelen ek kelimesi.) isimli tarikat lideri Shoko Asahara - gerçek isim Chizuo Matsumoto - , 1955 senesinde dünyaya geldiğinde sol gözü hemen hemen görmemekteydi. Ailesinin fakir olması, fakirlikten dolayı istemediği halde körlerin okuluna gönderilmesi, siyasetçi olmak istediği halde üniversite sınavını kazanmaması, bunların birer kompleks nedeni oluşturduğu söyleniyor. Bir ara akupunktur uzmanı olarak çalıştıktan sonra kendisine bir eczane açmış ve bundan sonra yavaş yavaş kendini "din"e adamaya başlamıştı. 1984 senesinde bir tarikat kurdu, 1987 senesinde ise ismini Aum Shinri Kyo olarak değiştirmekle beraber kendini guru olarak adlandırmıştı. Siyasetçi olma hayalinden vazgeçemeyen Asahara, diğer 24 kişi ile beraber seçime katıldı. Fakat tamamen kaybetti. Kendi ismini tekrarlayan gülünç bir performans ile ancak Japon halkını güldürmeyi başarabildi. Bu mağlubiyetten sonra tarikat kendisine silahlı mücadele yolunu seçti. Silahlanmanın sebebi ise Japonya'yı fethetmekti...

27 Şubat 2004 tarihinde Tokyo İdare Mahkemesi, hakkında 13 cinayet ve cinayete teşebbüs suçlaması bulunan Asahara'yı tüm iddialardan suçlu buldu. Tokyo Metrosu sarin gazı saldırısından yaklaşık 9 sene sonra, bütün herkesin tahmin ettiği gibi Asahara'ya ölüm cezası kararı verildi. Aum Shinri Kyo lideri kendisine ölüm cezası verildiği gün, daha önceki davalar sırasında da göstermiş olduğu davranışlarda bulundu. Dalga geçer gibi uğultusunu çıkartıp ara sıra anlamsız bir tebessümü taşıyarak yargıcın sözlerini dinledi. Yargıcın açıklaması çok sert ve net oldu. "Ölüm cezasından başka ceza düşünülmez" diyerek Asahara hakkında hükmü verdi. Asahara'nın avukatları bu açıklamadan hemen sonra kararı temyiz ettiler, ardından da istifa edip bundan sonraki davada Asahara'yı savunmayacaklarını açıkladılar. Böylece Aum Shinri Kyo ile ilgili 189 kişiyi ilgilendiren birinci davanın sonucu çıkmış oldu. Önceki yapılan davalarda ise 11 kişiye ölüm cezası kararı alınmıştı.

Aum tarafından yakınlarını yitirenler için Asahara'nın ölüm cezası kararı ile hiç bir şey noktalanmadı. Aum tarafından babası kaçırılıp öldürülen Bay Minoru Kariya, babasını kaçılanlardan biri olan İnoue ile temasta bulunmaya çalışarak, cezaevine kadar ziyaret edip kendisi ile konuşmuş.

"Eğer acımı hafifletme ihtimali varsa babamı öldürenlerle bizzat kendim konuşmak istiyorum" diyerek suçlularla konuşmasının özetini aktardı.

"Ömür boyu ölenleri anımsayıp mümkün olduğu kadar kendime acı hissettirmek istiyorum" diye anlatan İnoue'ye, Bay Kariya, "Suçluların acısı bizi kurtarmaz" diye konuşmuş. Ama yine de Bay Kariya, bundan sonra da diğer mahkumlarla konuşmaya devam edeceğini söylüyor. "Asahara'ya ölüm cezası" haberi üzerine Japonya'da, "O adama ölüm cezası bile az" yorumları ortalıkta dolaşıyor. Ama görüyoruz ki; eğer Asahara sarin gazı ile idam edilse bile yakınlarını, sevdiklerini kaybedenlerin acısı azalmayacak. Aslında "ölüm cezası bile az" diye düşünenler de Asahara'nın ölümünü değil, acısını hafifletmenin, yaşanmış olaya bir şekilde nokta koymanın son çaresi olarak Asahara'nın değişimini bekliyor olmalı. Fakat geçen 9 sene içerisinde bir kez bile öyle bir habere rastlanmadı.

"Ölüm cezası bile az" cümlesi, insanlıktan son ümidini yitirenlerin mırıltısından başka bir şey değil.

O korkunç sabahın üzerinden 9 sene geçti. Halen tazminat mücadelesini sürdürenler ve sarin gazının yan etkisini atamayanlar var.

38 ülkeli antiemperyalist mozaik:

ataerad@yahoo.com ATA ERAD / Tahran

İşte ülke ülke Guantanamo listesi!

Tahran- Amerika'nın Afanistan'ı işgalininin ardından esir alınıp Küba'daki Guantanamo adasındaki Delta Kampı'na kapatılan 650 kişinin akibeti bilinmiyor. ABD'nin elinde esir bulunan bu kişilerden 160'ı Suudi Arabistan vatandaşı. 58 kişi Yemenli, 82 kişi Pakistanlı, 30 kişi Mısır ve 30 kişi de Ürdün vatandaşı. Afganların sayısı bu ise: 80. 11 Tük de burada tutsak durumda. Bahreyn Saltanat ailesinden de bir kişinin şu anda aynı statüyle, savaş esiri olarak Guantanamo'da tutulduğu biliniyor. Pentagon, Guantanamo'da tutulan kişilerin milliyetini tam ve açıkça vermiyor. ABD devleti, esir aldığı zanlıları genelde Diego Garcia Hapishanesi'nde veya Kabil'in dışında bir hapishanede tutuyor. Ancak, Delta Kampı özel statüde. Bu kamp, Hintli ve Filipinli işçilere inşa ettirilmiş ve tam 9 milyon 700 bin dolara malolmuş.

Pentagon, defalarca bu hapishanede kalan insanların milliyetini açıklamaktan kaçındı. Sadece bazı mahkumların hüviyeti Kızılhaç tarafından ortaya çıkarıldı. Suudi Arabistan ile ABD arasında soğuk rüzgarlar esmesinin nedeni de, büyük olasılıkla bu hapishanede kalan Arap mahkumlar...

United Press, büyük bir incelik ve özenle 619 mahkumun milliyetini açığa çıkarıp, bu mahkumların 38 ülke vatandaşı olduklarını duyurdu. Söylentilere göre, bu hapishanedeki 87 kişi, çok yakında serbest bırakılacak. Kısa süre önce, 4 Suudi Arabistan vatandaşı, kendi ülkelerine teslim edilmiş ve memleketlerinde hapse konmuştu.

Guantanamo mahkumlarından 7'si Bosna'da yakalanmışlar ve Arap milliyetine sahipler. 80 Afgan vatandaşı da Afganistan'da ele geçirilmiş. 5 kişi de Moldavya'da yakalanmış kişiler.

En enteresan konu, Suudi Arabistan vatandaşlarınının Afganistan'da çalışması ve aktif olarak rol oynaması.

Yemen devleti, vatandaşları için sürekli faaliyette. Devlet sözcülerinin yaptığı açıklamalara göre Yemenli mahkumların sayısı, Pentagon'un açıklamalarından çok daha fazla.

ABD'nin yakın müttefiki Ürdün ve Mısır'ın Delta Kampı'nda 30 mahkum vatandaşı var. Ürdün, ABD ile yakın temasta ve bu ülkenin kendi vatandaşı olan mahkumların kimlik tesbitinde süper güce çok yardımcı olduğu biliniyor.

18 Faslı, 19 Cezayirli, 12 Kuveyt vatandaşı da "terörist" suçlamasıyla bu hapishanede kalıyor. Kuveyt devletine göre, bu 12 kişi "sadece tıbbi yardım için Afganistan'da bulunan kişiler".

12 Çinli, 11 Türk ve 11 Tacik de değişik işkenceler ve gayri insani şartlarda tutuklular.

İngiltere Başbakanı Tony Blair'in 9 İngiliz müslüman vatandaşı için, parlamentoda muhaliflerin sert eleştirilerine maruz kalmıştı. 8 Rus ve 8 Tunuslu da Delta Kampı'nda. Rusya, mahkum vatandaşları için ABD ile gizli görüşmeler yürütüyor. Fransa ve Bahreyn'den de 7 kişi mahkumlar arasında.

Guantanamo'da 2'şer vatandaşı bulunan Avustralya ve Kanada hükümetleri, mahkumların durumuyla ilgili olarak gizli görüşmelerini sürdürüyor. Delta Kampı'nın en popüler esiri, David Hiks de Avustralyalı bir müslüman.

Delta'da 2 Çeçen, 2 Özbek ve 2 Suriyeli de var. Bunlardan birinin öyküsü çok ilginç.

Aslen Suriyeli olan ABD askeri Ahmet Elçeli, Delta Kampı'nda tercümanlık görevi yapıyordu. Elçeli, "mahkumlarla yakın irtibat kurduğu" ve "Suriye devletiyle ilişki kurduğu" gerekçesiyle mahkum statüsüne sokuldu.

Bangladeş, Belçika, Danimarka, Almanya, Irak, Kenya, Libya, Katar, İspanya, İsveç birer mahkumla "adada temsil ediliyor".

Tam 38 ülke insanı, ABD'nin Guantanamo hapishanesinde hürriyet ve özgürlük beklemekte.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aksamsefası

Kerem Şenel kerem@leman.com.tr

Oscarlı bir Amerikalı belgeselcinin kamerasından

Gazze'nin ölüme koşan çocukları

2001 yılının ilk ayları... Ariel Şaron'un İsrail'de başbakanlık seçimlerini kazandığı ve İsrail ordusunun, Gazze Şeridi'ndeki Filistin yerleşim bölgelerine en kapsamlı askeri saldırılarda bulunduğu günler... Askerlerin bombalarına karşılık, Filistinli çocukların taşlarla direndiği bir kaos ortamı... Evleri yerle bir olan Filistinli kadınlar, Bubi tuzağıyla hayatlarını kaybeden çocuklar... Amerikalı belgeselci James Longley, bu şiddet dolu günlerin yaşandığı Gazze Şeridi'nde 3 ay geçirdi ve kamerasını Filistinli çocuklara çevirdi. O dönemde tanıklık ettiklerini 74 dakikalık "Gazze Şeridi" adlı belgesel filmiyle tüm dünyaya aktardı. Filmin, 7. Uluslararası İstanbul 1001 Belgesel Festivali'ndeki gösterimi için İstanbul'a gelen Longley, Gazze Şeridi'nde tanıklık ettiklerini, Filistinli çocuklarla geçirdiği üç ayı ve yıllar önce kazandığı Oscar ödülünü neden ABD'ye geri iade ettiğini yeniHarman'a anlattı.

"Gazze Şeridi"nde yaşanan şiddet, bir yönetmenin gözünden nasıl görünüyor? Çekimler sırasında, yaptığınız filmle, insan olarak karşılaştıklarınız arasında bir ayrım yaşadınız mı?

Her şeyden önce tabii ki insanım. Gazze'ye gitmeden önce belli bir süre kendimi oraya hazırlamaya çalıştım. Kitaplar okudum, fotoğraflara baktım, bölgeyle ilgili ne materyal bulduysam inceledim, oraya gidince nelerle karşılaşacağımı bilmek için. Ama şunu gördüm ki, oraya gidip belli bir süre yaşamazsanız, orası hakkında bir bilgi sahibi olmanız mümkün değil. Bölgeye gidip, daha ilk gün bir kontrol noktasından geçtiğimde, gerçekten de bölgenin bir cezaevi olduğunu gördüm. Tıpkı filmlerdeki cezaevi sahneleri gibi; kapılar açılıyor, kapılar kapanıyor, üstünüz aranıyor, sıraya diziliyorsunuz... İlk adımımı attığımdaki ilk izlenimim bu oldu; "burası bir cezaevi" dedim kendi kendime. Bir sınır var, ve insanlar diğer tarafına geçemiyor... Bir cezaevi duvarı gibi...

Amerikalı olmanın zorluklarını yaşadınız mı, özellikle çocuklarla iletişim kurarken? Ya da elinizdeki kamera bir mesafe oluşturdu mu?

Kamera, insanlarla iletişim kurmanın bir bahanesi oluyor bir bakıma. Kamerasız olduğunuz zaman da insanlar her zaman iletişim kurmaya hazırlar. Gazze'de insanlar anti-Amerikancı değiller. Amerikan halkına karşı bir tepkileri yok. Zaten bugüne kadar bölgede tanıştıkları Amerikalıların onların yanında yer aldığını, onlara bir sempatiyle yaklaştıklarını ve bu yüzden de bölgeye geldiklerini biliyorlar. Onlara sempati duymayan birisinin, bu şiddet dolu "cezaevi"ne gelmeyeceğini biliyorlar.

Filme aldığınız insanlar, bunun bir belgesel film olduğunu ve bölgede yaşananları tüm dünyaya göstereceğinizi biliyorlar mıydı? Yoksa sizi bir televizyon kameramanı, gazeteci sanıyorlar oldu mu?

İnsanları benimle ilgili algıları tabii ki farklılıklar gösterdi. Çok fazla insanla görüştüm ve çoğu ile yaptığım çekimlerin amacı hakkında konuşma fırsatımız olmadı. Omuzumda 12 kiloluk kamerayı görenlerin çoğu beni doğal olarak televizyoncu sandılar. Ama sürekli beraber olduğum ve çektiğim insanlar bir film yaptığımı biliyorlardı. Gazze şeridinde haber amaçlı çekim yapan bir çok kameraman vardı. Çoğu da Filistinliydi. Reuters ve benzer haber kuruluşları için çalışıyorlardı.

"Gazze Şeridi"ndeki küçük çocukların, etraflarında yaşanan şiddeti kanıksadığını görüyoruz. Sürekli patlayan bombalar, taciz ateşleri, gündelik hayatın bir parçası olmuş. Onlar gibi siz de kanıksadınız mı yaşananları bir süre sonra?

Evet, orada doğup büyümüş çocuklar yaşanan şiddeti kanıksamış gözüküyorlar ama kesinlikle etkileniyorlar. Sürekli bir adrenalin içerisindeler. Şiddete alışmışlar ama korkuyorlar aynı zamanda. Yaşadıkları mülteci kamplarına ateş açıldığı zaman biyolojik bir tepki veriyorlar ister istemez. Ben de çatışmalara şahit olduğum ilk günlerde, "ben de vurulabilirim" diye düşünüyordum. Hatta "burada ne işim var, her an ölebilirim, bu çektiğim film buna değer mi" gibi kaygılar da yaşadım. Başınızın üzerinde uçuşan kurşunlar, yanınızda patlayan bombalar, sürekli yaşanan gerilim yaptığınız işe odaklanmanızı zorlaştırıyor, kamerayı bile doğru dürüst kullanamıyorsunuz. Ama zamanla sa-

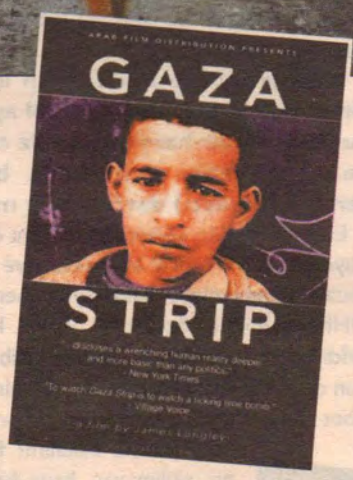

kinleşiyor ve ortama alışıyorsunuz, tıpkı şiddeti kanıksayan çocuklar gibi. Etrafta yaşananlar bir şiddet filminin seti gibi, siz de bu filmin kamera arkasını çekiyor gibisiniz. Film içinde film gibi. Ama her şey gerçek. Havada uçuşan kurşunlardan ölen insanlara kadar katı bir gerçekliğin içindesiniz. Ve bu noktada bir çelişkiye düşüyorsunuz; yaşanan tüm şiddeti unutup, kendinizi bu yaşananları belgelelemeye konsantre etmeye çalışıyorsunuz, bir yandan da insanların ölmesi gerçeğiyle yüzyüze kalıyorsunuz. Yaşadığım ve gözlemlediğim şeyleri unutan bir insan olmak istemiyorum. Bir yanda film, bir yanda yaşanmış gerçekler; ikisi arasında keskin bir ayırım yapmak gerekiyor. İlk sorduğunuz soruya dönersek; insan olmakla yönetmen olmanın arasında çok ince bir çizgi, var. Bu çizginin zedelenmemesi gerekiyor.

"Gazze Şeridi"nde yaşananları, 13 yaşındaki bir çocuğun, Muhammed Hecazi'nin bakış açısından anlatıyorsunuz. Film, Muhammed ve arkadaşlarının İsrail askerlerine taş atmaları üzerine odaklanıyor... Attıkları o taşlar sembolik mi yoksa düşmana mı atıyorlar ya da öfkelerinin bir dışavurumu mu?

O attıkları taşlar tamamen sembolik. Bir kere Gazze Şeridi'nde, İsrail askerlerinin bulundukları yerle, o çocukların arasında çok uzun bir mesafe var. Attıkları taşların bir tanka ya da bir askeri araca isabet etmediğini onlar da biliyor. Arada sürekli bir sınır var ve iki tarafın arasında yüzlerce metre boşluk bulunuyor. Taşlar isabet etse de, tanka ne kadar zarar verebilir ki... O attıkları taşlar tamamen "biz buradayız ve yaptıklarınıza karşı direniyoruz" anlamına geliyor. O taşları atmasalar tamamen unutulacaklar.

Bir sahnede röportaj yaptığınız Muhammed Hecazi, "ölmek istiyorum ve cennete gitmek istiyorum, cennet bu dünyadan daha güzel olmalı" diyor. Filistinli çocukların hayata dair umutları tamamen tükenmiş mi, yoksa "bir gün bir şeyler değişir" diye düşünüyorlar mı?

Bu gibi durumlarda tek bir cevap bulmak zor. Ve Filistinli o çocuklar adına bir şey söylemek istemem. Ama o sahnedeki çocuk, bir önceki gün bir arkadaşının ölümüne şahit olmuştu. Söyledikleri biraz da o anla ilgiliydi. O andaki öfkesinin yansımasıydı belki de... Umudu yoktu, herşeyden vazgeçmişti. Gözlerinin önünde arkadaşının öldüğünü görmüştü. Öfke ve umutsuzluk biraradaydı. Bir de ölürse, cennete gidip, arkadaşıyla tekrar orada buluşup görüşeceğini düşünüyordu. Ama tanrının da, onun yaptığı her şeyi olumlayacağını düşünmüyordu. Hatta tanrının "sen neden yahudilere taş atıyorsun" diye onu azarlayabileceğini düşünüyordu. Filistin'de hiçbir şey siyah-beyaz netliği ve keskinliğinde değil. Hiçbir şeyin tek bir cevabı yok.

Gazze Şeridi'nde kaldıktan sonra hayatınızda neler değişti? Yaşadıklarınız ve gördüklerinizden nasıl etkilendiniz? Sizin için de hayat artık siyah-beyaz netliğinde değil mi?

Gazze'ye gitmeden önce, ortada bir çelişki var diyordum. İki ülke arasında yıllardır süren bir çekişme olarak görüyordum yaşananları. Ama gidip şahit olunca, durumun ne kadar adaletsiz ve kabul edilemez olduğuna tanıklık ettim. Hep söylenir ama, birileri gerçekten birşeyler yapmalı. Kimi çevreler dışarıdan olayı şöyle görüyor: İsrailliler ateş açıyor, saldırıyor, ama Filistinlilerin de intihar eylemcileri var... Hayır, geçmişe baktığımızda çatışmalar 1967 yılında başlıyor, ama ilk intihar bombacısı eylemi 1994'te yaşanıyor, aradan 25 yıl geçtikten sonra... İsrail politikalarını son derece ırkçı buluyorum.

Tanıklık ettiklerinizi bir soykırım olarak nitelendirebiliyor musunuz?

Soykırımın teknik olarak tarifi neyse, bölgede yaşananlar bu tarife uyuyor, ve yaşananların her geçen gün biraz daha soykırıma doğru gittiğini söyleyebilirim.

Filmin bir bölümünde, İsrail askerleri tarafından atılan bir çeşit gazdan etkilenen insanları görüyoruz. Hastanede can çekişiyorlar. Ve çektikleri acıdan bunun gözyaşartıcı gaz olmadığını anlıyoruz. Ne çeşit bir gazdı? Sinir gazı olabilir mi?

Atılan o gazın çeşidini hiçbirimiz anlayamadık. "O atılan sinir gazıydı" demek istemiyorum, çünkü ben de dahil kimse anlayamadı tam olarak ne tür bir gaz olduğunu. Gazın çeşidini bir tek İsrail ordusu biliyordu. Ama benim bildiğim sinir gazları kesinlikle öldürücü gazlardır. Çok az miktarda bile solusanız kesinlikle ölürsünüz. Kurtuluşu yok. İsrail'in o günkü saldırısında 200 kişi hastanelik olmuştu, ama kimse ölmedi. Ancak olayın diğer tarafından baktığımızda da aklımıza şu geldi: sinir gazı teknik olarak sinir sistemini etkiler ve benim gördüğüm insanların sinir sistemleri fazlasıyla etkilenmişti. Ama bu, politik olarak da çok hassas bir konu. "İsrail askerleri sinir gazı attılar" diye bir iddiada bulunamam. Filmin içerisinde hepsi yok ama gazdan sonra bir çok insanla röportajlar yaptım. Filistinli doktorlara, İsrailli doktorlara, o gün hastaları taşıyan ambulans sürücülerine ve gazdan etkilenen hastalara ve onların ailelerine sorular sordum. Filmde de olduğu gibi tam bir cevabını alamadık yaşanan olayın.

Filmi, Gazze Şeridi'ndeki insanlara gösterebildiniz mi? Muhammed Hecazi gördü mü filmi?

Hayır maalesef. Ben Gazze'ye ilk gittiğim zaman, bölgeye girişim kolay oldu. Ama artık çok zor. Hem İsrail tarafının filmi pek beğendiğini söyleyemem, hem de ayrıca bölgeye giriş çıkışları zorlaştırdılar. Filmi bitirdikten sonra tüm Amerika'yı dolaştım ve hemen her fırsatta gösterdim. Çeşitli festivallere katıldım. Üniversitelerde gösterimleri oldu. Harward, Columbia ve New York üniversitelerinde özellikle öğrenci gösterimleri oldu. Aynı dönemde Diyarbakır'da da gösterildi film.

Televizyonlarda, bölgede yaşanan şiddet görüntülerini izlerken, orada tanıdığınız, yakınlık kurduğunuz insanları görebiliyor musunuz, Muhammed'i ya da onun arkadaşlarını?

Hayır maalesef göremiyorum. Çünkü televizyonda gördüklerimiz genelde sınır bölgesinden görüntüler. Genelde çatışmadan kaçan insanları uzaktan görüyoruz o görüntülerde. Kameralar yaşam bölgelerine, mülteci kamplarına pek giremiyorlar.

Bundan 10 sene önce, "en iyi öğrenci yönetmen" dalında Akademi Oscar'ı aldınız. Ve iki sene önce bu ödülü geri verdiniz. Neden?

1992 yılında Moskova Film Okulu'nda okuyordum. Bir belgesel film çektim ve yarışmaya gönderdim. Film ödül kazandı. Doğal olarak çok heyecanlandım. Yetkililer beni alıp Hollwwood'a götürdüler, ünlü yönetmen ve yapımcılarla tanıştırdılar. Hollywood sinemasında çalışmayı zaten düşünmüyordum ama oradaki sistem tarafından kabul edilmek hoştu. Ödülü aldıktan on yıl sonra şöyle bir olay yaşandı: Filistinli bir yönetmen, "en iyi yabancı film" oscarı için akademi ödüllerine başvurdu. Ama aday başvurusu akademi tarafından reddedildi, sebep olarak da "Filistin diye bir ülke yok ki" cevabını aldı. Tabii bu, Tayvan, Galler, Hong Kong gibi, resmi olarak "ülke" olmayan bölgelerden film kabul eden akademi için son derece politik bir tavırdı. Ben de oturup akademiye bir mektup yazdım, yaptıklarının adil olmadığına dair. Ama onlardan tabii ki bir cevap gelmedi. Ben de aldığım ödülü onlara geri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

söyleşi

hacirgurkan@hotmail.com
Gürkan Hacır

Kemal Can'la beraber yazdıkları "Devlet ve Kuzgun"da, MHP'nin 1990'lı yıllarını inceleyen Tanıl Bora anlattı:

'Yırtıcı hayvanlar, alıcı kuşlar ve MHP'nin hayal gücü'

MHP nin sizce klasik tanımı nedir? Neo-faşist mi, yoksa post-faşist mi? Ya da kendine özgü bir milliyetçi örgütlenme mi?

Vallahi biz, MHP'yi anlamak için bütün bu kavramlara başvurulması gerektiğini düşünüyoruz. (Burada şunu da söyleyeyim: "Biz" deyişimi Mehmet Ağar'ın, Fatih Terim'in falan kendinden bahsederken "biz" deyişi gibi almayın. "Kemal'le ben" anlamında "biz" diyorum!) Özellikle 1990'lardaki gelişmeler, MHP'yi bütün dünyada neo-faşist veya post-faşist olarak tanımlanan yapılanmalara epey benzetti. Medyaya, pop kültüre verilen önem olsun, daha şehirli, liberal etkilere daha fazla açılmak olsun. MHP bünyesinde bu trendle barışık olmayan muhafazakar unsurlar da var. MHP dışında başka akımlarla alışverişi, geçişliliği, benzerliği çok fazla olan "genel" milliyetçi özellikler de var.

Şiddet öğesinin dozajını ayrı tutarsak, MHP yapılanmasında 1980 den bu yana belirgin olarak neler değişti?

En önemli değişim, işte bu demin dediğimiz "pop-ülkücülük" dinamiği. Kitapta da buna çok ağırlık verdik. Anlatmaya çalıştığımız, milliyetçiliğin böyle doktriner, ideolojik bir "dava" olmaktan uzaklaşması, çok sıkı bir örgütsel bağlanmadan da uzaklaşması... Arada sırada "takılınacak" bir kimlik ifadesi yolu haline gelmesi. 1990'ların havasında, işte PKK karşıtı gösterilerle, konserlerle, televizyonların fıştıkladığı kampanyalarla, milliyetçi sembollerin tıpkı Puma, Adidas gibi meşhur markalara dönüşmesiyle falan, birçok insan gaza geldi. MHP bu ortamdan beslendi. Beslenmek için de, biraz bu ortama ayak uydurdu. Bu potansiyelle, işte bu biraz gevşek ortam içinde bağ kurdu. Bir yandan popülerleşmesini, kitleselleşmesini sağladı bu. Ama bir yandan da hareketin çekirdeği ile bu yeni dalgayı birbirine uyumlama sorunları peydah oldu. Bir şey daha ekleyeyim: 1990'lardan itibaren ideolojik düzeyde çok önemli bir dönüşüm şu: İslami motiflerin tabi bir konuma indirgenmesi, buna mukabil Türkçülüğün yeni bir canlanma yaşaması. Bunu da geniş anlatıyoruz kitapta.

En eski MHP'lilerden Ş.B.Yahnici 18 Mayıs'taki kongrede liderliğe talip olacak Ümit Özdağ için 'MHP 'nin başına geçmek, Sırtlan'ın sırtına binmeye benzer! ' demişti?

Vallahi MHP'lilerin bu yırtıcı havyanlarla, alıcı kuşlarla ilgili çok zengin bir hayal güçleri var; bir yığın deyimleri, sloganları var, kurtlu, çakallı, sırtlanlı, kuzgunlu..! Bunlar bir meydan okuma havası yaratmaya, güç sergileme duygusunu tatmin etmeye, deyim yerindeyse "babalanmaya" yarıyor. Bence bu tavrın kendisi önemli... Böylesi teşbihlerle ima edilen şeyin kendisinden daha önemli!

MHP'ye "ithal" bir lider gerçekten olmaz. Ama şunu da unutmamalı: MHP'nin, başka partilerde, siyaset ışında, orada burada, çok yaygın bir ilişki ağı var. MHP'ye bir şekilde değerek varolan çok insan var değişik adreslerde. O bakımdan, "resmen" MHP'li olmamış ama MHP sahasında oynayan birçok figür olabilir. Ümit Özdağ da onlardan biri. Ama tabii MHP örgütünün, bu tür "dışarlıklılara" karşı kendi yapısını, geleneğini öne çıkartmak istemesi de anlaşılır bir şey, bu refleksin de bir etkisi yok değil.

MHP'yi sadece faşist deyip kestirip atmak yeterli mi? Yani sol aydınlar, böylesi bir hareketi analiz etme ve çözümleme konusunda biraz tembel (Kolaycı) davranmadı mı?

Evet, genellikle kolaycı bakıldığını düşünüyoruz. Hem teorik kaynaklara ve dünyadaki deneyimlere bakılmıyor, hem de MHP'nin somut özellikleri yeteri kadar ciddiyetle incelenmiyor. Bunda galiba şunun da etkisi var: Neticede bunun bir musibet olduğu açık, ayan beyan da ortada, daha nesine bakalım? Böyle bir eğilim var, bana kalırsa. Biz bunu doğru bulmuyoruz. Evet, bu bir "kötülük". Ama soldan bakıyorsak şayet, bunu genetik bir kötülük olarak düşünecek halimiz yok herhalde! Komplo mantığının şablonlarına da teslim etmemeliyiz aklımızı... Toplumsal ve politik olarak açıklanması gereken bir mesele bu. İnsanlar neden MHP'li oluyor, hangi saiklerle, nasıl bir dinamikle? Bunu iyi anlamalıyız ki, değiştirilmesi, etkilenmesi, önlenmesi mümkün olabilsin... İnsanlar farklı farklı yaklaşabilirler tabii... İlla soldan da değil, sol olmayan açıklamalar da getirebilirler olguya. Biz, bu kitabın, farklı yaklaşım biçimlerine de yararlı olabileceğini düşünüyoruz. Belirli bir yaklaşım, bir yorum var, ama bunu paylaşmayanların da işine yarayabilecek bir malzeme de var.

Kitapta hep yazılı kaynaklardan ve süreli yayınlardan hareket etmişsiniz. Saha çalışması hiç yapmadınız mı. Örneğin semt ülkü ocakları?

Yazılı kaynaklar tabii somut örnek vermek için, bir şeyleri "sahibinin sesinden" aktarmak için en uygunu. Onun için bunlara önem verdik. Ama kitabın dayandığı tek kaynak bu değil. Yararlandığımız saha çalışmaları da var. Ayrıca doğrudan görüşmeler var, doğrudan gözlemler var. Bu konuda asıl Kemal bir şeyler söyler, aslında. "Sahayı" o daha iyi biliyor!

Kaş'ta yerel seçim öncesi tarih yağması

Gazetecilerin Yarımadası

Kaş- Yerel seçimlere çok az bir süre kala, özellikle rantı yüksek bölgelerde yağma görüntüleri yaşanırken, bu yağmadan en çok etkilenen yerlerin başında sahil beldeleri geliyor. Yerel yönetimlerin seçim atmosferi içerisinde inşaat yağmalarına göz yumduğu bu sahil beldelerinden biri de Antalya'nın Kaş ilçesi. Doksanlı yıllardan sonra hızla artan çarpık yapılaşma ilçeyi beton yığını haline getirirken, astronomik daire ve villa fiyatları da Kaş'ı bölgenin en pahalı yaşam alanı haline dönüştürüyor.

Son on yılda imara açılan Çerçiler mahallesi, Gökseki ve Bayındır köyleri kaçak villa ve apartman çöplüğüne dönmüş durumda. Her seçim öncesi istisnasız bütün belediye Başkan adaylarının "2.B" diye adlandırılan orman arazilerini imara açma vaatleri müteahhitlerin iştahını kabartıyor.

Cüneyt Arcayürek , Yavuz Donat , Teoman Erel , Altan Öymen, Necdet Evliyagil , Sezer Duru gibi ünlü gazeteci ve yazarların da bulunduğu parsel sahiplerinin çok az bir bölümü yarımadada yaşamayı seçerken, birçoğu da satın aldığı araziyi görme şansına bile sahip olamamış. Şimdilerde bu sahibi ünlü parsellerin, yeni sahiplerinin villaları boy gösteriyor.

Yapılan kaçak villaların bir trilyon gibi fiyatlara alıcı bulması, ilçe sakinlerini endişelendiriyor.

Kaş'ın sembollerinden biri olan ve mimari dokusuyla bölgenin ender korunabilmiş yerlerinden tarihi "Uzun çarşı" da bu yağmadan kurtulamadı. Uzun çarşı sokağının ünlü Likya lahiti'nin hemen yanı başında restore edilen eski Kaş evi, aslına uygun yapılmadığı gerekçesiyle ilçedeki sivil toplum örgütü temsilcilerinin ve ilçe sakinlerinin tepkisini çekiyor. Yerel seçim öncesi yapılan restorasyon ve ilçede hızla çoğalan kaçak yapılarla ilgili görüşlerini aldığımız Kaş halkı yapılan restorasyonun eski yapının aslına uygun olmadığını ve binanın eski haliyle örtüşmediği için mimari dokuyu bozduğunu, rant uğruna yapılan binaların hem imar kanununa aykırı hem de deprem ve sel gibi doğal afetlerin gözardı edilerek yapıldığı için ileride büyük tehlikeye neden olacağını dile getiriyorlar. Söz konusu yapıların bir bölümünün kümelendiği yeni inşaat alanlarının, deniz manzaralı yamaçların alüvyon zemini üzerine yapılması büyük felaketlere davetiye çıkartıyor.

Kaş'ta bu talandan kurtulamayan bir başka bölge ise Çukurbağ yarımadası. Diğer adıyla da, "Gazeteciler Cemiyeti Yarımadası". 1971 yılında Ankara Gazeteciler Cemiyeti tarafından satın alınan yarımada, içlerinde ünlü gazetecilerin ve siyasetçilerin bulunduğu çok sayıda kişiye parsellenir. Cüneyt Arcayürek, Yavuz Donat, Teoman Erel, Altan Öymen, Necdet Evliyagil, Sezer Duru gibi ünlü gazeteci ve yazarların da bulunduğu parsel sahiplerinin çok az bir bölümü yarımadada yaşamayı seçerken, birçoğu da satın aldığı araziyi gör-

me şansına bile sahip olamamış. Şimdilerde bu sahibi ünlü parsellerin, yeni sahiplerinin villaları boy gösteriyor.

Kaş yapalım derken göz çıkarmak

Bölgede yazlık ev satın alan ünlülere diğer bir örnek de işadamı Rahmi Koç. Kekova bölgesinde küçük bir yerleşim olan Kaleköy'de satın aldığı köyevini restore ederek muhteşem bir malikaneye dönüştüren Rahmi Koç, evinin hemen yanı başındaki antik Nekropol'ün üzerine yaptırdığı helikopter pisti ile, bölgede yıllardır süregelen tarih yağmasının ilginç örneklerinden birini oluşturuyor.

Kekova bölgesi, Antalya Koruma Kurulu'nun 7.11.1989 gün ve 532 sayılı kararı ile 1. derecede arkeolojik ve doğal sit alanı olarak tescil edilmiş ve koruma altına alınmış olmasına ve 18. 1. 1990'da 'özel koruma bölgesi' olarak tespit edilip resmi gazetede ilan edilmiş olmasına rağmen, bu dokunun üzerine helikopter pisti yapacak kadar hukuk tanımazlık örneği sergileyen düşüncenin nasıl bir kültür ve tarih anlayışına sahip olduğunu da gözler önüne seriyor.

Bu tarih ve doğa yağmasının önüne geçilmesi konusunda seslerini duyurabilecekleri bir yetkili bulamamaktan şikayet eden ilçe halkı bu seçimlerden de şimdiden umudunu kesmiş.

Önümüzdeki yerel seçimlerde yönetime talip olan başkan adayları, bu duruma çözüm getirmek yerine sorunu daha da arttıracak gibi görünüyor. Kaş Belediye Başkanlığı'na talip olan adayların ve Meclis üyelerinin çoğunluğunun inşaat sektörü ile doğrudan ilgili olması, Kaş'a gönül veren herkesin ortak kaygısını oluşturuyor.

Yusuf Yavuz yusufyavuz@hotmail.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Behiç Pek eskizler

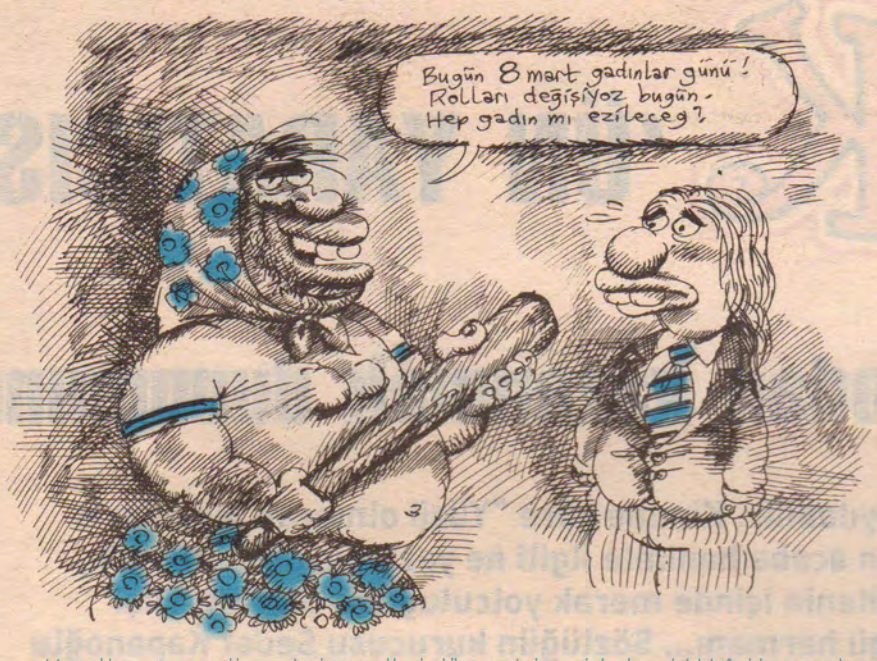

• Hırsızlık, soygun, tinerci cinayetleri dönemini geride bıraktık! Artık çocukların organlarının satıldığı, İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün tesbitine göre fuhuş yaşının 12'ye düştüğü bir ülkede yaşıyoruz!..

• Avrupa Konseyi Denetim Komisyonu, Türkiye'ye 1996'dan beri uygulanan denetimin kaldırılmasını öngören raporu kabul etti...

• Yıllık enflasyon 28 yıl sonra ilk kez tek haneli rakamlara indi!

Akşamsefası

otaftali@hotmail.com

TAFTALI HARMAN

Oktay Taftalı

Futbol oligarşisi

Yukardaki, futbolla ilgili başlıktan ötürü futbol yazarları 'alınmasınlar' diye, hemen belirtmek gerekir ki: bu bir futbol yazısı değil. Bugünlerde hayatın her alanında tekelleşmeye, oligarşik yapılanmalara duyulan rahatsızlığın, spor dünyasındaki yansımalarına da bir göz atmak gerekiyor.

En son dünya kupası turnuvası esnasında, basından ve haberlerden dinlediğimiz kadarıyla, FIFA'nın ilgili kurullarınca yapılan çeşitli araştırmalara göre dünyada futbola ilgi giderek azalıyormuş. Yakın bir gelecekte kimi önlemler alınmazsa, bu sektörün azalan ilgi nedeniyle finansman krizlerine girmesi kaçınılmazmış falan... İlgilenenler bu yöndeki bir çok haber ve yorumu, daha sonraları da medyadan takip etmiş olsalar gerek.

İlgi nasıl azalmasın? Evir çevir, altını üstüne getir, bütün dünyada futbol, taş çatlasın on bilemedin onbeş şöhretli kulübün ve bir o kadar da yıldız futbolcunun etrafında dönüyor. Birkaç turnuva izlediğimizde, sağduyulu herkesi bıktıracak denli bir tek düzelikle karşılaşıyoruz. Hep aynı takımlar, hep bildik isimler... Kendisini üretemeyen, yenileyemeyen bir yapı, sağduyulu ve renkli kişiliğe sahip milyonlarca insanın canını sıkıyor.

Bu nedenle, son yıllarda Galatasaray'ın Avrupa'daki çıkışı ortama renk ve heyecan getirmişti. Bunlar bilinen ve basında çok sık tekrarlanan değiniler olduğu için geçelim...

Gözümüzü bizim memlekete çevirdiğimizde ise: durum çok daha vahim bir görünüm sergiliyor. Türkiye'de spor denilince akla gelen futbol, futbol denilince akla gelen (nesi süper anlaşılmaz ama) süper lig, süper lig denilince kastedilen (nesi büyük bilinmez ama) üç büyükler ve yakın zamana kadar da üç büyükler denilince yüz yıllık tarihinde kazandığı tek Avrupa kupası dolayısıyla öncelikle gündeme gelen Galatasaray'dı.

Çocukluğunu ve ilk gençliğini, binlerce yurdum insanı gibi, sokak aralarında sabahtan akşama kadar kadar top oynamakla, hava karardıktan sonra da sokak lambası altında penaltı çekişerek ve bu nedenle evden azar işiterek geçiren bir kişilik olarak, bu durum canımı fazlasıyla sıkıyor.

Nedir yani, efsane takımlar, aslanlar kaplanlar altı üstü üç hadi bilemedin dört takım yetmiş milyonluk memlekette, elli senelik profesyonel ligde, her sene yalnızca bunlardan birisi şampiyon olacaksa, geri kalan onbeş takıma ne ihtiyaç var. Yaparsın üç veya dört takımlı bir ultra/mega/süper bir lig, bayılana kadar döne döne oynasınlar her hafta birbirleriyle, sonra da olsunlar kendi kendilerinin şampiyonu. Ne gerek var milyonlarca insanın yaşadığı diğer kentlerimizin takımlarını figüran pozisyonuna düşürüp rencide etmeye? Kerameti kendinden menkul büyük takımlarımız, şu büyüklüklerini, gariban Anadolu takımlarının kafasına çuval geçirererek değil de, Avrupa kupalarını toplayarak gösterseler ya... İşte sonuç ortada... Bu nasıl iştir arkadaş, sizler de sıkılmadınız mı hep aynı filmi seyretmekten? Bu gidişle memleketimizde de futbola ilgi azalıyor, daha da azalacak, aslında iyi de olacak.

Milyonlarca işsiz güçsüz insana bir toplu terapi, bir uyku ilacı verilecekse bunu da layıkıyla yapmak gerekmez mi?

Kapitalist metropollerde, Liverpool'da, Manchester'de, bu işleri, yörelerin zenginleri nam için, artık değerini gaspettiği kentin alt sınıflarıyla kaynaşmak için, subvanse ederler. Nasıl ki İtalya'da, kapitalizm öncesinde feodal senyörler sanatçıları, orkestraları subvanse eder, itibar için bu alanlara yatırım yaparlardıysa, bugünkü kapitalistler de, bu takımları, fabrikalarında çalıştırdıkları, yörelerinin işçileriyle yakınlaşmak için kurmuşlardı.

Oralarda zenginler, yerel takımlar kurup kalkındırırken, bizim buralarda, takım yönetimi, NATO mütahhitlerinin, silah komisyoncularının, mafyacı girişimcilerin dalaştığı bir rant pazarına dönüşmüş durumda. Dolayısıyla olayın ruhu, adaletsiz bir yapılanmaya kafadan meyilli.

Kısa zaman sonra hayatın her alanında, bütün küreselleşme palavralarına rağmen, hakikatte 'yerel olanın', yerel değerlerin, yerine, yöresine sahip çıkmanın önemli olduğu gerçeğiyle karşılaşabiliriz. Eğer futbolu seviyorsak, artık can sıkıcı bir palavraya dönmüş üç büyükler martavalına kendimizi kaptırmayalım. Büyük şehirlerde yaşıyorsak bile, doğduğumuz, ailemizin geldiği yörelerin takımlarına sahip çıkalım, taraftar olalım ve taraftarlık anlayışımızı gözden geçirelim. Eğer futbolda bir güzellik arayacaksak, yalnızların, güçsüzlerin marifetiyle gelecek başarılarda aramalıyız. Adalet duygumuz bunu söylemiyor mu?

Yaşasın Gaziantep, yaşasın Gençlerbirliği, yaşasın Denizli ve yaşasın ötekiler...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Murat Yüceşan (a.k.a Atreju) murat@leman.com.tr

Ekşi Sözlük'ün Yaratıcısı

'Sözlükten kazanmayınca egodan kazanmak durumunda

Ekşi Sözlük Türkiye'de internet kullanıcıları için artık bir fenomen sayılabilir. Kimine göre "Yüzü olmayan insanların istediği hedefe serbest atış yaptığı bir hakaret yuvası" Pek çok insanın acaba benimle ilgili ne yazılmış diye takıldığı, daha çok insanın başkalarıyla ve başka mevzularla ilgili ne var diye sitenin içinde merak yolculuğuna çıkması Ekşi Sözlük'e ilgiyi her geçen gün katlamış. Ekşi Sözlük tam bir övgü, sövgü harmanı... Sözlüğün kurucusu Sedat Kapanoğlu sitedeki bilinen nicki ile SSG, yazılı basındaki en kapsamlı ilk röportajını yeniHarman'a verdi...

Ssg, nam-ı diğer Sedat Kapanoğlu... Nasıl girilir mevzuya, çok enteresan bi soru bulamadım şimdi ama, sen istersen bi "giriş taksimi" yapıver bize.. Nerden çıktı, nasıl oldu berigeldi bu "ekşi sözlük" ?

Ssg: Böyle bir bilgi kaynağı fikrine 94-95 yıllarında, henüz internet bu kadar el altında bir teknoloji değilken, BBS isimli sitemler mevcuttu.. Bunlar arasında **HITNET** isimli bir mesajlaşma ağı vardı.. Burda deneysel, tamamen amatör mizah yazıları yazıyordum.. Bunların içeriği de, çok devasa fakat sanal bir genel kültür kaynağına küçük yaprakları dökmek fikrine dayanıyordu... İşte ne bileyim; "tırnak kesme yolları", "sevgilinizi nasıl terkedersiniz" gibi sayfalardan bahsediyordum... Diyelim ki bunları söylerken cilt 412, sayfa 1525, paragraf 15 gibi referanslar veriyor, bu kadar büyük olduğunu farzediyordum... Yani, herşey vardı bu HITNET genel kültürünün içinde... Arkasından bunu yazarken bi yandan şeyi düşünmeye başladım; "yahu ben bu kadar büyük, içinde herşey olan bir bilgi kaynağında, olmayan şeylere, yazmadıklarıma da referans vermeye başlayayım". Böylece saçma sapan "**bakınız**"lar vermeye başladım.. Yani (bkz: saçma sapan şeyler)'e bakınız vermek gibi.. Ve o zaman ki formatı da şu anda ekşi sözlükte kullandığımız "bakınız"larla aynı idi.. Onu ilk yaptığım zaman böyle birşeyin gerçekte olabilme ihtimalini düşünüp çok gülmüştüm kendi kendime.. "Ne kadar eğlenceli olurdu, ama böyle bişey yapmak imkansız" deyip geçmiştim o yıllarda.. Sonra 1997'de **Douglas Adams**'ın "**Otostopçunun Galaksi Rehberi**" kitabını okudum.. Kitap benzer bi konseptten bahsediyordu.. Yani bu insanların çok uzak kaldığı bir fikir değil.. Kainatın her yerinden editörlerin içine giriş yapabildiği devasa bir bilgi kaynağından bahsediyordu. Bunu okuduğum zaman böyle birşeyin başkalarının aklına gelmiş olduğunu öğrenmek beni gerçekten çok heyecanlandırmıştı.. Özellikle Douglas Adams gibi iyi bir yazarın bundan bahsetmesi.. O romanda bahsedilen bilgi kaynağı da insanların tecrübeleri ile oluşturuluyor. Yani biri bir gezegene gidip bir yaratıkla karşılaşınca onunla ilgili izlenimlerini yazıyor. Bilimsel gerçek değil ama "sevmedim ben bu yaratığı" gibisinden.. Bu subjektif bakış açısı da insanların zaman içerisinde en çok beğendikleri husus.. Hem ucuz bir bilgi kaynağı hem de işe yarar bilgi veriyor.. İşte arkasından 1998 yılında, o zaman ki eski kız arkadaşımla bir site geliştirdik, "sourtimes" diye.. Mizahi içerikler barındırıyordu..

Peki sourtimes kelimesi nerden geliyor?

Ssg: **Sourtimes** o zamanlar sıkça dinlediğimiz bir "**Portishead**" parçası..

Anladım, devam edelim..

Ssg: Bu sitenin içeriği böyle mizah ağırlıklı giderken, bi süre sonra yine hayatla ilgili bir rehbere dönüşmeye başladı. Yani engel olamadık, ne biliim "**Giresun'da hayatta kalma rehberi**" gibi şeyler yazmaya başladık. Sonra bir 14 Şubat akşamı bütün bu fikirler bir araya geldi, harmanlandı ve ortaya bir kıvılcım çıktı. "Ya ben böyle birşeyi yapayım, ve insanlar içine istediği şeyleri yazabilsin, bildiklerini girebilsin.." diye.. Oturup bir gecede oluşturdum siteyi.. 15 Şubat'ta da yayınına başladık..

Kaç kişiydiniz o zamanlar?

Ssg: İlk başta benim ilk "interaktif web uygulaması" çalışmam ekşi sözlük.. O yüzden ben çok heyecanlıydım zaten.. Böyle bir şeyi yaptım, başardım şeklinde... Herkesle paylaşmaya hevesliydim.. ICQ ve benzeri internet iletişim aparatlarıyla bütün arkadaşlarıma, "gelin bakın, böyle bir şey yaptık" diye.. Kendimiz de çok eğleniyorduk içine bir şeyler yazarken... Arkadaşlarımız geldi ilk.. Yani ilk 10-15 kişi başladık... Arkasından bu arkadaşların da çok hoşlarına gitti bu fikir, "yani bütün herşey hakkında bilgi verebiliyosun, hiç bi kısıtlaması yok, süper serbest ortam" falan, kimsenin o tarih itibarıyla pek rastlamadığı birşeydi tabi bu.. O yüzden çok popüler oldu, arkadaşlarını getirdiler, onlar arkadaşlarını getirdi derken, "istediğiniz takma isimle yazabilirsiniz" durumunu kullanıcı ismi ve şifre şeklinde kısıtlamak durumunda kaldık, çünkü çok büyük bir talep oldu, insanlar birbirlerinin takma isimleri ile yazmaya başladılar, tüm bunları engellememiz gerekiyordu. Böyle ilerledi ve bugünkü haline geldi...

Peki sözlüğün "kriterleri" nasıl belirginleşti, binlerce kafadan çıkan ses nasıl harmanlanıyor, kontrol mekanizmasını nasıl sağlıyorsunuz?

Ssg: Sözlüğü ilk açtığımızda benim kafamdaki düşünce, "**bir başlıkta, bir konu hakkında yazılmış herhangi birşey bilgidir**" şeklindeydi... Yani o başlıkla alakası olmasa dahi, neticede o başlıkla alakasız şey girme eğilimini ortaya seren bir bilgidir. Sosyal bir

tespittir mesela.. Öyle düşünüyordum.. O yüzden ekşi sözlük ilk açıldığında her türlü girişe izin veriyorduk. Chat, ne biliim, küfür, kavga o zamanlar bu kadar göz önünde olmadığı için böyle şeyleri pek önemsemiyorduk.. Ama ilerleyen vakitlerde, çok hızlı popülerleşmenin de etkisiyle bu bir "çöp yığını"na dönüşmeye başladı.. Kuralsız girişler bi süre sonra okuru uzaklaştırmaya başladı, yazarı çekerken.. Dolayısı ile bi yerde "sözlük formatı" adını verdiğimiz bir kurallar silsilesi koymak zorunda kaldık.. Aldığımız önlem buydu sözlüğü ayakta tutmak adına.. Aslında çok karmaşık da değil.. Sözlüğe yazar gibi yazıyorsunuz, yani tanım yazabiliyorsunuz bir konu hakkında, ya da örnek veriyorsunuz.. Bu daha sonra uzun vadede yeterli olmadı.. Bi kere öğrenince işin sırrını "ha, tanım olunca herşeyi yazabiliyosun" diye düşünmeye başladılar ve bu sözlüğün zaman içinde artan popülaritesini sadece kullanmak adına, "**kurala uygun ama sözlüğe hiçbir faydası olmayan**" girişler yapmaya başladılar.. Tabi bu yine bizim istediğimiz değildi.. Yani insanların doğru ya da yanlış bilgi girmesinden çok "samimi" olmalarını istiyorduk... Sonuçta sözlüğü hep evrensel bir bilgi kaynağı olarak düşündüğümüz için "**doğru da her zaman görecelidir**" diye düşünüyoruz bu kadar geniş çaplı bir kaynakta... Doğruyu denetlemek de bize kalmamıştır diye farzediyoruz... Bunu denetleyemediğimiz için adam her istediğini yazabilsin istiyoruz ama; bunu hakkaten paylaşmak istediği için yapsın, herhangi bir popülarite kaygısı olmadan yapsın, burası özensiz çalışmaların çöplüğü olmasın istiyorduk.. Bununla ilgili ilk önlemimiz yazarları kendi deyimimizle "uçurmak", yani yazarlık haklarını elinden almaktı.. Çok fazla çöplük "**entry**" giren yazarı uçuruyorduk.. Sözlükte faşist yönetim diye geçiyor bu uygulama.. Bunun sebebi de o zamanlar sözlüğü tek başıma idare ediyor olmamdı.. Dolayısı ile binlerce yazara yetişemiyordum.. Bir oran belirlemem gerekiyordu, ya ben tüm yazarlarla tek tek ilgileneceğim ayırabildiğim vakitte -ki bu mümkün değildi, ya da öngördüklerimi bir hata payını da göz önünde bulundurup uçuracak ve denetim yükünü hafifletecektim. Amaç oydu.. Tabi bu bi süre devam etti ama çok tepki aldı... "**Sen kim oluyordun da kimin girip kimin kalacağına karar veriyorsun**" şeklinde insanlar isyan etti.. Buna "Birinci Arzach İsyanı" diyoruz.. Çok eski yıllar... Keşke mümkün olsaydı da sözlük kendi kendini idame edebilse, benim de çok işime gelirdi bu.. Amenna, yani ben de kaymağını yesem.. İdealim bu her zaman ama.. (Uzun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aksamsefasi

SSG:

kalıyorum...'

süre gülüşülür)

Neyse dur oraya geleceğiz zaten, hele şu denetim mevzuu'nun nasıl çözümlendiğini öğrenmeye devam edelim..

Ssg: Bunu nasıl sağlarım sorusuna yanıtlar aradım zaman içinde.. İlk başta aklıma "**moderatör**"ler geldi, yani "**içerik denetleyicileri**".. Bu hayata geçti... Bu kişiler benimle beraber çalışıyorlar.. **Gammaz** adını verdiğimiz, şu an sayıları 800'ü bulan yazarların yaptığı "ispiyon"ları değerlendiriyor, uygunsuz girişleri bulup temizliyorlar.. Bu sayede bir otokontrol mekanizması derme çatma kurmuş olduk. Ama tabi bu kaliteyi sağlamıyor, sadece sözlük içeriğinin doğru olmasına yönelik bir uygulama.. Fakat kalite de böyle bi platformda çok göreceli.. Benim nazarımda kaliteli olan bir başkasına göre kalitesiz olabiliyor.. Bunun üzerine sözlüğe yapılan girişlerin iyiliğine veya kötülüğüne göre "oylama sistemi" getirdik. "**Şukela entry**" adını verdiğimiz mekanizma geldi. Yazarlar yazılanları iyi ya da kötü diye değerlendirebiliyorlar. Bu şekilde yazarların bir "**beğenilme ya da beğenilmeme profili**"ni çıkartma şansımız oldu.. Böylece üzerimdeki yükün bir bölümünü bütün sözlük yazarları üzerine pay etmiş oldum.. Bir de bu profili temsilen "**karma puanı**" denen bir puanlama geliştirdik.. Yani sizin karma puanınız ne kadar yüksekse sözlükte o kadar beğeniliyor oluyorsunuz.. Ne kadar düşük olursa, sıfırın altına falan düşerse de o derece beğenilmiyor oluyorsunuz.. Bu kısmen başarılı oldu diyebilirim.. Çünkü artık "kalite" konusunda da fikir sahibi olmaya başladık..

Peki sözlüğe "gerçekten birşeyler katmak" için değil de, belli bir görüşü temsil etmek, gizli propaganda yapmak, nefretini kusmak vb. amaçlarla giren yazarlar olmuyor mu? Ve dahi bu yönde dayanışma içine girenler olmuyor mu? Gruplaşmalar, samimiyetin getirdiği körü körüne desteklemeler?

Ssg: Şimdi, bu sözlüğe özel değil ama, insanlara seslerini duyurma imkanı veren her enstrüman çıkarlar doğrultusunda kullanılabiliyor.. Sözlüğün burdaki suçu popüler olması oldu belki biraz.. Popüler olduğu için, hani herkes okuyor, çok fazla okuru var, bu yüzden bu okurlara hitap etmek, işte, söylemek istediğini kendi menfaati doğrultusunda belirtmek isteyen, okurlara duyurmak isteyen mutlaka var, kaldı ki heryerde var.. Ama aynı zamanda bunlara tepki gösteren sözlük yazarları da var.. Sözlükte herkes başıboş değil, başvurular kapalı ve yeni yazar alımı olmadığı için kapalı bir grup sözlük.. O yüzden kendi içinde bağları herhangi bir sanal topluluğa göre daha sıkı.. İnsanların kaynaşması, "**zirve**" tabir ettiğimiz sözlük party'lerinde buluşması, bi çok insanın burayı üzerinden geçip gittiği

bir kaldırım değil de, içinde yaşadığı bir ev gibi görmesini sağlıyor.. Sözlüğe zarar verecek yada herhangi birinin sağduyusuna aykırı görüşlere sahip birine karşı tepki en sert biçimde koyuluyor zaten. Ama tabi bu her zaman "**gözden kaçmalara**" engel olunabilir anlamına gelmiyor. Sonuçta sözlük çok dinamik, hızlı gelişen, çok hızlı değişen bi ortam o yüzden aradan pek çok "çamur atma girişimi" gözden kaçabiliyor.. Biz böyle durumlarda hukuki sorun teşgil edenleri başta olmak üzere, okur şikayetlerine de dayanarak hemen müdahale ediyoruz.. Bunun getirisi olarak pek çok kişi ve kurumdan da teşekkür maili aldık. Sözlüğün en büyük artısı "**istediğini söyleyebilmek**" diil aslında.. Bunun dışında sözlük yazarı ve takipçisine eğlence alanı, bilgi tabanlı bireysel gelişimi artırıcı pek çok artı özelliği var. Yani birine karşı kin besliyorsanız bunu kusacağınız yer sözlük değil, olmak zorunda da değil.. Bu tür yazıların belli boyutları aşmayanlarını zaten yazarlar kendi içlerinde müdahale ederek hallediyorlar, sınırları aşan görüş yada yazılara da bizzat biz müdahale ediyoruz. İnternetin biraz daha özgür olması, kimlik tespitinin güç olması gibi unsurlardan **bazı insanlar modemlerinin arkasına saklanabiliyorlar açıkçası**... Bu bir köşekapmaca oyunu gibi.. O haddini aşan bir yazı yazıyor, biz onu temizliyoruz, daha sonra başka bir kimlikle ya da başka bir platformdan tekrar çıkageliyor... Bu da internette tam anlamıyla bir takibin mümkün olmamasıyla ilgili..

Siyasi gruplaşmalar oluyor mu peki?

Ssg: O, Türkiye profilinden pek de farklı değil.. Sözlüğün tek bir siyasi görüşü yok.. Her telden çalan var sözlükte siyaset konusunda da.. **Yani bir kahvehanede ne kadar siyasi bir yelpaze oluşturabilirseniz sözlükte de o kadar oluşturabilirsiniz.** Belki sadece maddi durumu belli bir düzeyde olan insanların siyasi görüşleri diyebiliriz, çünkü sonuçta internet kullanıyorsunuz belki bu bir eğilimi doğuruyo olabilir, bilemiyorum..

Yazılı ya da sözlü, basılı yada değil, size yönelik hakaret diyebileceğimiz türden söylemler varsa bunlardan bi kuple sunsana! Satanist matanist diyenler oluyor mu mesela?

Ssg: Hehehe.. "**Yüzü olmayan insanların istediği hedefe serbest atış yaptığı bir hakaret yuvası!**" var mesela bir dergide çıkan sözlük yazısıyla ilgili.. Buna diyecek birşey yok, bu biraz interneti insanların yeterince tanımıyor olmasından kaynaklanıyor.. Zaten bilgisayar başındakinin kim olduğunu tam olarak teyid etmeniz mümkün değil.. Bilgisayar başında biri olabilir ve kendisini herhangi biri gibi tanıtabilir..

Peki size devlet tarafından hiç böyle bir istekte bulunuldu mu? Şu takma isimli yazar kimdir, mevcut bilgilerini verin şeklinde?

Ssg: Yok öyle birşey olmadı bugüne kadar.. Zaten devletin ilgisini çekebilecek boyutta bir konuya biz izin vermiyoruz..

Bir devlet görevlisinin, ne bileyim bir narkotik polisinin sözlükte yazıyor ya da sıkı sıkıya sözlüğü takip ediyor olması gibi bir durum mümkün olamaz mı mesela?

Ssg: Yapıyorlar.. Yaptıklarını biliyoruz.. Bizle iletişime de geçiyorlar ama, bu "şunun bilgisini verin" şeklinde değil, "diyalog içinde olursak seviniriz şeklinde..

Şeyi merak ediyorum; sözlük içerisinde üretilmiş olanları birebir olmasa bile alıp kullanan yani sözlük ve sözlükçüler üzerinden ekmek yiyen mizahçı, yazar, sinemacı, gazeteci vb. kişiler olduğunu düşünüyor musun?

Ssg: Sözlük pek çok insanın aslında gerçek hayatta kendine sağlayamayacağı imkanları sağlıyor.. **Yazar olabiliyorsunuz sözlükte.. Sözlükte bilimadamı olabiliyorsunuz.. Mizahçı olabiliyorsunuz.. Ve dahası bu konularda bireysel otorite bile olabiliyorsunuz..** Çünkü sözlükte bir bireyin bilgi dağarcığının sınırlarını veya bu işteki yapabilirliğini denetlemiyoruz. Bizim için sözlük formatında yazabilmesi yeterli oluyor. Ondan sonrası artık bireyin kendi kendini değerlendirmesine kalmış. O yüzden sözlük gerçek hayatta su yüzüne çıkamamış pekçok yeteneği de barındırıyor. Ve pek çok alternatif mizah anlayışını da getirdiğini düşünüyorum. Normalde herhangi bir yayın organında yapamayacağınız; bir linke tıklayınca öbürüne gitme gibi, böyle oldukça derin gezinme imkanı sağlayan bir yazın platformunda çok fazla bir esneklik sağlanıyor metin üretimde ve bu yazdıklarınızı başkalarının yazdıklarıyla kaynaştırabiliyorsunuz

bu vesile ile.. Yazınızı yazıp ilgili başka bi yere "**bakınız**" verip oraya yönlendirebiliyorsunuz. Şimdiye dek mevcut "bilgi kaynakları" dayatılmış insanları bu kalıptan kurtarıp, kendilerinin de oluşturabildiği bir bilgi kaynağına kavuşturabilmek amacını güdüyoruz.. Bu da en azından internet ortamında yazınsal bir devrim gibi birşey. Tabi, bu insanlar "ben ne istersem, bilgi kaynağını o yönde şekillendirebilirim" deyip kendi dünyalarını yaratabiliyorlar. Haliyle bu esneklik doğrultusunda, sadece mizah, edebi içerik değil, ansiklopedik bilgi olarak da sözlükte çok fazla malzeme var.. Dolayısıyla pek çok alanda "faydalanıldığını" biliyorum.

Kabaca, hırsızlık oluyor yani?

Ssg: Hırsızlık dememek lazım aslında... Aksi taktirde biz bugüne kadar öğretmenlerimizden çaldık gibi olur. Hırsızlığı birebir kopyalama olarak kabul ediyorum ben. Ama bu türüne rastlamamız zor, çünkü sözlük yazarları zaten sahipleniyorlar bu içeriği ve böyle bişeyi yakalarlarsa affetmezler.. Kimse de böyle bir şey yaparak sözlüğe malzeme olmak istemez heralde.. Bi örnek vereyim.. **Çok büyük bir holding'in toplantılarında çıkardıkları ürünlerle ilgili sözlük başlıklarını projektörde sunduklarını duydum..** Denk gelmiş, başka sözlük yazarları bu toplantılara katılmışlar. Ve oradan kalitatif araştırma konusunda çok önemli bir malzeme teşkil ettiğini biliyorum şirketler açısından.. Onun haricinde pek çok reklam metin yazarının sözlüğü takip ettiğini, belki birebir içeriği değil ama mesela sözlükten edinilmiş bir mizah anlayışını kendi mizah anlayışları ile yoğurup kullandıklarını biliyorum. Gerçi birçoğu kendisi de bunu itiraf ediyor. Mutlaka onların da bireysel gelişiminde katkısı oluyordur bunun.. Ve bu bence çok kötü birşey değil. Sözlüğün gerçek hayata etki etmesi olumsuz birşey de değil. İnsanlar istifade ediyorlar sözlükten ve bu iyi bişey, asıl sözlük hiç bi işe yaramasaydı o kötü olurdu. Bunun kötü yanı ben bu işten para kazanamıyorum.. Yani herkes mutlu ama ben değilim.. Onu da inşallah çözeriz ilerde.. (Bir hayli gülüp, mola vermek zorunda kalıyoruz)

Peki ya tehdit edenler, dava açanlar, asarım keserimciler olmuyor mu?

Ssg: Biz şimdiye kadar davalık olmadık ama sonuçta internet, içinde herkesi barındırıyor. Profil çok geniş.. Türkiye'nin internet iletişimi olan her köşesinden her çeşit insanı barındırabiliyor. Ve herkes size ulaşabiliyor internet üzerinden.. O yüzden bi yığın tehdit maili aldık her türlü.. Ama iş hukuki boyuta gelmedi hiç.. Çünkü bizle diyalog girişimde bulunan herkese yanıt veriyoruz ve hepsine yardımcı olmaya çalışıyoruz.. Kimsenin mağdur olmasını istemiyoruz.. Benim arşivimde tehdit maillerinden çok teşekkür mailleri var.

Bi de Ece Erken vakası oldu yanlış hatırlamıyorsam??

Ssg: Ece Erken geçen sene bize bir mail attı.. "**Hakkımda yazılanları silin yoksa avukatımla hukuki yollara başvuracağım**" diye.. Biz nelerin avukata başvurma gerekçesi teşkil ettiğini bilemediğimiz için, başlıktaki bütün **Ece Erken** girişlerini sildik.. Biz kimseyi karşımıza almak istemiyoruz. Ama tabi sözlük dinamik bi ortam, başlıktaki bütün girişleri girdikten sonra zamanla tekrar yeni girişler yapılmış. Önüne geçilemiyo, üstelik farkına da varılmamış, Ece Erken başlığında bir sürü giriş vardı, noldu onlara diye gelip sormadı kimse.. Yeniden giriş yapmışlar çoğu olayın farkında olmadan.. Öyle bir ihtiyaç var demek ki. İnsanlar Ece

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Erken hakkında yazmak istiyor. Daha sonra işte, geçen ay tekrar mail geldi Ece Erken'den.. "**Hakkımda zavallıca ve aşağılık yazılanları silin**" şeklinde.. Ee biz de tabi baktık bunun bi sonu yok.. Uzun vadede düşününce, Ece Erken başlığını siliyorsunuz, yine birileri giriyor.. Şimdi biz Ece Erken'i de yormak istemedik.. O da üzülmesin.. Neticede iyi kötü birşeyler girenler oluyor.. Herkes eleştiriyi kaldırabilecek yapıda olmayabilir tabi ki.

Hah, işte o aşamada "Ölü Ozanlar Derneği" tadında bir durum oluşuverdi. Derin bir ironi ile herkes Ece Erken'in ne derece şahane bir insan olduğundan dem vuran girişler yapmaya başladı!.

Ssg: Şimdi ben bu konuda önlemimi almak için şunu yaptım tam olarak; Ece Erken'in bize attığı maillerde tam olarak şikayetinin ne olduğunu Ece Erken başlığının hemen altına iliştirdim ve "zavallıca, aşağılık" giriş yapılmamasını istedim.. İnsanlar da hakkaten bu dakkadan sonra doğruları yazmaya başladılar.. Ece Erken'in ne kadar muhteşem bi insan olduğunu, Monaco'ya 75 metreden attığı golü ve bunun gibi onun gerçekten gurur duyulacak yönlerini yazdılar. Tabi bu iyi bişey, yani sözlüğün bu amaca hizmet etmesinden ben memnunum.. İnsanları doğru şekilde anlatmasından.. :))

(Muhabirin sandalyeden düşmesinden ötürü röportaja yine bir miktar ara veriliyor)

Sözlüğü satın almak isteyen oldu mu peki?

Ssg: Sözlüğün bugüne kadar ticari olarak nasıl olup da değerlendiremediğine şaşıran çok insan var. "**Bu kadar popüler bi site, bu kadar okunuyor, bu kadar yazarı var, yani bu kadar büyük bir ortam nasıl olur da para etmez**" diye düşünen çok insan var, o yüzden parası olanlar da, niye satın almayalım diye düşündüler.. Bi ara bana birkaç büyük firma yetkilisi tarafından soruldu "**kaç para istiyosun**" diye.. Ben bu konuda hani Amerikan filmlerinin standart rakamı olan "**bir milyon dolar**"ı söyledim.. Şimdiye kadar veren çıkmadı ama, fiyat sabit, değişmedi..:))

Nasıl yani? Bu sözlük sana hiç mi ekmek yedirmiyor?

Ssg: Ya para kazanmak istiyorum, keşke sözlükten bütün geçimimi sağlasam.. Benim idealim o.. Sözlük kendi kendini geçindiren, kendi otokontrolü tam olarak oturmuş, merkezi bir denetime ihtiyaç duymadan, otonom bir sistemle işleyen, parasını kazanan, beni geçindiren, ne biliim Ferrari'me benzin alan bi yer olsun, benim istediğim bu zaten.. Bu konuda çabalıyorum ama bu kolay olmuyo..

Ee daha ne, yoksa sözlük yazar ve okurlarının tepkisinden mi korkuyosun?

Ssg: Yoo, korkmuyorum.. Çünkü ben zaten şu anda sözlük için başka bir işte çalışıyorum, sözlüğün giderlerini karşılamak için.. Ve boş vaktimde sözlükle ilgilenebiliyorum..

Bütün giderler senin cebinden çıkıyor yani?

Ssg: Giderlerin cebimden çıkması önemli değil. Ama ayırdığım vakit kısıtlanıyor.. Yani ben sözlüğün giderlerini karşılamak için, sözlüğe ayırabileceğim vakitten kısmak durumunda kalıyorum. Ve akşam yorgun argın eve döndükten sonra kız arkadaşımdan bulabildiğim boş vakitte sözlükle ilgilenebiliyorum.. Haliyle bu zor oluyo.. Özellikle de böyle bi kız arkadaşla..:)) (Yanında oturan kız arkadaşını kastederek)

Tabi Ekşi Sözlük popüler olunca bir de klonları, yani taklitleri çıktı.. Bunlar hakkında ne düşünüyorsun?

Ssg: Şimdi bu klon dediğimiz sözlük benzeri siteler, bana çok yadırganacak oluşumlar gibi gelmiyor. Bunun en büyük sebebi; ben sözlükten uzak kaldığım zaman veya bir sebepten giremediğim zaman, ekşi sözlüğe yazamayan insanların ne hissettiğini çok iyi anlıyor olmam.. Çünkü ekşi sözlük hakikaten müthiş keyif veren bir oluşum.. Yani içinde yazmak dolaşmak apayrı bi his.. Okurların bu konudaki yaşadığı birikimi tahmin bile edemiyorum zaten.. Çünkü başvuruları 1.5 yıldan beri kapalı tutuyoruz.. Aşırı bir talep var ve denetim sistemimiz buna yetişecek gibi değil. Bu yüzden alamıyoruz yeni yazar.. Şimdi alsak, bu sefer sözlük denetimsiz, kontrolsüz, herkesin her istediğini yapabildiği bir ortam gibi görünüyor, bunu da istemiyoruz.. Durum böyleyken, insanlar bu hazzı yaşamak istiyorlar ve "**sözlükten bir tane de biz yapalım, biz de yaşayalım bu hazzı**" gibi bir düşünceyle yola çıkıyorlar.. Bu çok da yanlış değil ama ekşi sözlüğün içindeki özü taşımadığı için bi süre sonra insanları sıktığına inanıyorum.. Neticede ekşi sözlüğün şu hale gelmesi damdan inme olmadı.. Pek çok yazarın, okurun eleştirileri, katkıları ile bi şekil aldı.. Her sözlük yazarının, sözlüğün şu andaki halinde bir emeği var. Hatta şekilsel olarak bile.. O yukardaki butonların üzerinde yazanlara varana kadar.. O yüzden sözlük, yazarları tarafından sahiplenilen bir yer.. Şimdi siz aynısını alıp bir başka yere koyduğunuz zaman aynı ruhu taşımıyor.."**Çin Seddi'nin maketini yapmış gibi**" oluyorsunuz.. Yani o tuğlaları koyan işçilerin emeğini barındırmıyo içinde.. Ama ekşi sözlük benzeri oluşumlar, ekşi sözlük yazarı olmaya hazırlık bakımından iyi iş görebilirler.. İlerde ekşi sözlüğe yazar alımını açarsak, insanları hazırlanmış bi şekilde sözlüğe almamızı sağlayacak yerler bu klonlar... Sadece bu tip benzer oluşumların benim yaptıklarımdan farklı birşeyler katmalarını umut ediyorum, ama genelde hep hayalkırıklığına uğruyorum..

Şimdiii, alımlar uzun süredir kapalı.. Hiç sana bi şekilde ulaşıp, bak ben şu kadar ünlüyüm, ben Sakıp'ın oğluyum, Vehbi'nin yiğeniyim, Türkiye'nin en şahane vokaliyim vb. şekilde sözlük yazarlığı isteyen ve dahi rüşvet teklif eden oldu mu?

Bi ara bana birkaç büyük firma yetkilisi tarafından soruldu "kaç para istiyosun" diye.. Ben bu konuda hani Amerikan filmlerinin standart rakamı olan "bir milyon dolar"ı söyledim.. Şimdiye kadar veren çıkmadı ama, fiyat sabit, değişmedi..:))

Ssg: Oldu, hatta fazlası da oldu. Başvurular kapalı olunca bu insanlar burayı bir kulüp gibi görüyorlar yani gizli, underground bir yer, biz de sadece seçkin insanları alıyoruz zannediyorlar.. Aslında biz sözlüğe yazabileceğini düşündüğümüz herkesi de alıyoruz, yazar alımı mevcut olan zamanlarda. Ama bu dışardan böyle görünmüyo ve nasıl böyle görünmediğine de anlam veremiyorum. İnsanlar hakikaten büyük özellikler beklediğimizi düşünüyorlar.. "**Ben şu grubun davulcusuyum, bu grupta bass çalıyorum, vokalim, şu albümleri yaptım, cv'm ilişiktedir, ben şu kadar zaman Amerika'da çalıştım, şu üniversitede master yaptım, sözlüğe sonsuz katkım olur beni de alın**" diyenler oluyor.. Para teklif eden oluyor.."**Size 50 dolar vereyim beni yazar yapın**" diyenler.. "**Kaç para istiyosunuz**" diye soranlar da oldu.. Ve dahi "**ne istediğinizi söyleyin, ne istiyorsanız yapmaya hazırım**" diyen bile oldu.. Arık espri mi yapıyorlar, ciddiler mi bilmiyorum ama..:))

Pekii, "sözlük tanrısı Ssg" gerçek hayatta neler yapıyor.. Okuyor mu çalışıyor mu, ikisini birden mi yapıyor?

Ssg: İkisini birden yapamadığım için okulu bıraktım.. Doğuş Üniversitesi Bilgisayar Mühendisliği'ndeydim, onu bırakmak zorunda kaldım.. Şu anda çalışıyorum.. Bir kurumsal internet servis sağlayıcısında "yazılım geliştiricisi" olarak çalışıyorum.. Yani bu zaten günlük hayatımın büyük bir bölümüne tekabül ediyor..

Şimdi bi yanda "Ssg" var.. Bir çok insanın sanal platformda tanıdığı, sözlüğün mimarı, popüler, tabiri caizse bir sanal "kahraman".. Diğer yanda günlük hayatta işine gidip çalışan, gezen, ama bu haliyle Ssg kadar tanınmayan daha mütevazi bir "Sedat".. Ssg'nin Sedat'ı dövüyor olması can sıkıcı mı, yoksa seni onore mi ediyor?

Ssg: Ya buna alıştım herhalde.. Tabi normal de çok hoşuma gidiyor.. İnsanlar özellikle zirve dediğimiz sözlük toplantılarında biraraya geldiğimiz zaman çok saygı gösteriyorlar ve bu benim her zaman nedense beklemediğim bir şey oluyor. Ama diğer yandan da "ben sanal kahramanım, süperim" şeklinde bir ruh hali barındırmıyorum içimde.. Ego'ma mutlaka bir katkısı da oluyor tabi ki.. Sözlükten para kazanmayınca, ego'dan kazanmak durumunda kalıyorum :))

Diyelim ki, ilahi bi güç geldi, sözlük tuz buz oldu, hayatında hiç bir izi kalmadı.. Sedat olarak kaldın.. Ne hissederdin?

Ssg: Çok büyük bir boşluğa düşeceğim kesin ama, bu sözlüğü yapan, sözlük tanrısı vesaire diye değil, daha çok sözlüğün kullanıcısı olarak çok büyük bir boşluğa düşerdim.. Benim için en azından bir bağımlılık olmuş durumda çünkü.. Yani Ssg kimliğim kaybolsa boşluğa düşeceğimi sanmıyorum.. Sözlükten önce de kendimden gayet memnundum..

Sözlüğün bir de kitabı çıktı bi ara.. Ne oldu, sattı mı bu kitap, rağbet gördü mü?

Ssg: Bu kitabın ilk baskısı tükendi, ama beklediğimiz miktarda satmadı çünkü Sözlük kitabını biz "**Ekşi Sözlükten Derlemeler**" şeklinde çıkardık, kapağında da ismi "ekşi sözlük" diye geçiyor.. Bi çok kitabevi bunu tutup "sözlükler" bölümüne koymuş.. İngilizce-Türkçe sözlüklerin yanında bi bakıyosunuz; ekşi sözlük.. Ben buna bağlıyorum satmamasını :))

Başka bi kitap projesi daha mevzu bahis mi?

Ssg: Bir kitap projesi daha var.. Burda biraz daha "ekşi sözlüğün gündeme olan bakış açısını" yansıtmak istiyoruz. Daha çok ünlüler, yani gündemdeki insanlar hakkında, sözlükteki girişlerden bir potpori hazırlamayı planlıyoruz..

Tamam anladım, para kazandırmadı sana sözlük, kitabı da satmadı.. Tabi herşey para, maddiyat değil.. Bu sözlük

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sayesinde şöyle şahane bir manita da mı yapamadın.. Vefasız mı sözlük, hayırsız mı?

Ssg: Yaa çok isterdim öyle olmasını, en azından bu işin kaymağını başka bi yerden yemeyi ama.. Zaten sözlüğü uzunca bir tarih boyunca, eski kız arkadaşımla beraber çekip çevirdik. O yüzden kızlar yanıma yaklaşamadı pek.. Biz ayrıldıktan sonra da, bilmiyorum galiba insanlar beni öyle bir konuma koydular ki, böyle kutsal bir emanet gibi, hiç dokunmayalım, ellemeyelim şeklinde düşündüler galiba.. O yüzden biraz izole kaldım bu ortamlardan diyeyim :)))

Gelelim bi çok yazılı basın organında da zaman zaman yer bulan sözlük partilerine yani nam-ı diğer "zirve"lere.. Özellikle sözlüğün son 2 yılında 250-300 kişinin katıldığı bu tür organizasyonlar yapılıyor.. Nedir bu zirvelerin özelliği, insanlar salt eğlenmeyi düşündükleri için mi, yoksa birbirlerini merak ettikleri için mi geliyorlar bu zirvelere?

Ssg: Sözlük zirveleri çok acayip birşey, şimdi herhangi bir sosyal toplanmadan farklı olarak, bu zirvelerde tamamen tanıdığınız insanlarla biraraya geliyorsunuz.. Sözlükte önce bir insanı iç dünyasıyla tanıyorsunuz, sanal bi ortamda... Yani bu bir toplumda beklenilen şeyin tam tersidir.. Dışarıda insanı önce dış görünüşüyle tanırsınız, sonra yavaş yavaş iç dünyasını keşfedersiniz.. Sözlük patilerinde bunun tam tersi oluyor.. Birçok konuda o insanın ne düşündüğünü biliyorsunuz.. Bu yüzden sözlük zirveleri, tek eksik kalan "birbirini görme" durumunu gidermeye yarıyor ilk aşamada.. Diğer yandan da birbirinizi çok daha fazla tanıdığınız için kaynaşma ve anlaşma çok daha hızlı ve kolay oluyor.. Ne biliim mesela **Depeche Mode** çalarken hep beraber halay çekebiliyorsunuz :)))

Başka şekilde aktiviteler de oluyor mu? Yani eğlenmenin ötesinde..

Ssg: Tabi ki.. Mesela bir "**Cizre'ye kitap yağdıralım**" kampanyası.. Bir ay gibi kısa bir sürede, organizasyonu, toplanması ve ulaştırılması da dahil olmak üzere 20.000 kitap yardımı yapmış olmak küçümsenecek birşey değil..

Hatta "Kan aranıyor" ilanlarını bile anında duyuruyorsunuz?

Ssg: Evet bu tür şeylere de kayıtsız kalmayan bir çok sözlük yazarı ve okuru var.. Ciddi anlamda bu çağrılarla hayatı kurtulan bir çok insan var.. Tüm bunlar da insanların kendini sözlüğe ait hissetmesiyle alakalı biraz..

Son olarak biraz istatistiki bilgi alabilir miyiz?

Ssg: Sözlükte şu anda yaklaşık 700.000'in üzerinde başlık var, bu başlıklar içinde toplam 3 milyon'dan fazla giriş var. 4600'ün üzerinde yazarımız var.. Ve sözlüğe yazar alımını açtığımızda 10.000 kişinin üzerinde bir başvuru bekliyoruz.. Kendini gizleyenleri de düşünürsek bu rakam daha da fazla olabilir.. Bunun dışında Web trafiğini takip eden kayda değer sitelerin raporlarına göre, Türkçe içerikli siteler arasında şu anda dünya 13.sü ekşi sözlük..

Hiç ödül aldınız mı?

Ssg: Evet, internet üzerinde kendi kategorisinde Türkiye'nin en iyilerini seçen "**Altın Örümcek**" yarışmasının "En iyi kişisel web sayfası projesi" dalında 2003 yılı birincisi ekşi sözlük oldu..

Biz de bi bomba patlatalım o zaman, "ilk kez biz duyuruyoruz edasıyla".. Ne zaman bi sonraki yazar alımı?

Ssg: Aslında bi yandan bu konuda çalışıyorum, en başta yapmak istediğim sözlüğe girenleri tekrar kovmadan bu işi halledebilmek.. Gerçekten doğru düzgün yazabilecek insanları almamızı sağlayacak, varolan yazarların beğendiği türden yazarların gelebileceği bir sistem oturtmaya çalışıyorum.. Ama dediğim gibi boş vaktimde ilgilenebildiğim için bunlarla, uzamasının sebebi bu biraz.. O sistemi tamamlar tamamlamaz açmak istiyorum.. Ama illa ki tahmini bi zaman dersen, mayıs diyorum.. Gerçi geçen Mayıs'tan önce de Mayıs demiştim :)))

Ekşi Sözlük terminolojisi

entry: Sözlükteki konu başlıklarının altına, yazarlar tarafından girilen maddelerin her birine verilen isim. Kısaca girdi.

bkz: Bildiğiniz 'bakınız'. Bir başka başlığa yönlendirme işlevi görüyor.

şukela: Bir entryi beğenme ifadesi.

gammaz: Sözlük konseptine aykırı olarak girilmiş entryleri ispiyonlayan kişi. Sözlükte bir senesini doldurmuş ve bin entryinin üzerine çıkmış olması gereken yazar.

karma: Kısaca sözlükteki kimliğiniz. Yazar hakkındaki kimi istatistikler doğrultusunda sevilip, sevilmediğinizi anlatan rakamsal değer.

ayar: Sözlükte karşı tarafa ağzının payını vermek.

zirve: Sözlük partisi.

çaylak: Yazarlık hakkı geçici olarak elinden alınmış yazar.

moderatör: İçerik savaşçıları, sözlük denetleyicileri. (Clairvoyant, Mikado, Armonipolisi, Anjinsan)

Ekşi Sözlük'te yeniHarman

gelecekte haftalık bir dergi adı.
sezyum, 09.10.2002

28 ekim pazartesi günü çıkması gerektiği halde çıkmayan, hatta 30 ekim'de bile sorulduğunda bakkalın-cakkalın, gazete bayiinin adını dahi duymamış olduğu haftalık dergi.
partizan, 31.10.2002

leman grubundan çıkacak mükemmel olmasını beklediğim dergi. (zira öyle de olmuştur)
plakatbau, 06.11.2002

gazetelerde leman dergisi tarafından çıkarılmaktadır diye reklamı bulunan gazete..
godot, 12.11.2002

öküz postunun yeniden doldurulmuşu...
atkuyruklukertenkele, 12.11.2002

eski expressi çağrıştıran, öküz kadar entelektüel gözükmeyen, 45 cm uzunluğunda, bir milyon liradan satılan, sözlük yazarlarından sezyumun da köşesinin olduğu, ilk sayısının kapağında twins filminin afişinden apartılma tayyip ve baykal ın olduğu filtresiz gazete.
sitki siyril, 15.11.2002

leman grubunun biz ne yaparsak satar mantığıyla yayınladığı bu derginin herhalde leman grubunun "biz ne basarsak batar" mantığına geçmesini sağlayacak ilk adım olduğu görünüyor. ilk iki sayı berbat ötesi. gazetecilik açısından ise amatör bile sayılamayacak bir nitelikte.
c kardelen, 29.11.2002

öküzün yerini doldurması zor gibi gözüken, cumartesi pazar bisürü yerde arayıp bulamadıktan sonra istanbulda dağıtıldığını öğrendiğimiz ve izmir okuyucusunu öküz yerine koyduklarını düşündüğümüz dergi…
olwido, 02.12.2002

bir sayısında be$ikta$li alen ile yapılan söyle$i vardır ki bütün derginin en güzel yeridir* .(bkz: tribun)*deki çar$ı roportajının biraz daha güncel halidir yapılan roportaj ama yine de okutuyor kendisini bayramda can sıkıntısına birebir .
aton, 07.12.2002

pek sevdiğim bir iki yazar dostumun olduğu bir dergi. kısmen seviyorum. ama metin üstündağ'ın dergisi çıktığı anda işi zor... işalla hepsi satar.
kotukopek, 08.12.2002

dünyanın en düzensiz çıkan dergisi. her sayısı ayrı bir günde çıkıyor. mesela üstünde pazar yazıyor ama okuyucunun eline perşembe geçiyor. istikrarsız ve okuyana saygısız
sabba, 12.12.2002

yönetim reyonuyla editoryal reyon arasında raf farkı olan, düzensiz adet kanaması takvimine uygun çıkan, iyi niyetli dergi.
sezyum, 16.12.2002 00:05

öküz'le kıyaslanmaması gerektiğini düşündüğüm muhalif dergi. politik yazıların dışında farklı bölümler de var.**
gregor, 25.12.2002

ulan hala çıkmadı mı dedirten dergi.
forgotten hopes, 05.01.2003

iyi niyetli, lakin pek dağınık bir dergi.
nazmiye demirel, 05.01.2003

kuşkusuz iyi niyetli, fakat bir o kadar da kötü ambalajlı ve içeriğinin sunum şekli yeterince planlanmamış gibi görünen özensiz dergi...

"sen ben bizim oğlan"ın haricinde yeni okurlar kazanıp da, kendi mutfağını kendi başına çevirebilecek kadar satış başarısı elde edebilmesi için neler yapılması gerektiğini iyi bilen insanların çıkarttığı bir dergi olması ise epey düşündürücü...
aynadakileke, 05.01.2003

alternatif kültür arayışı içindeki kuşağa hitap eden dergi... ilk sayıları şahaneydi, sonra kalite biraz düstü, ama ilerde yükseliceğine inanıyorum...
snefru, 04.02.2003

mail büyükerman ropörtajıyla olay yaratan 15 gunde bir yayınlanan dergi
non person, 12.02.2003

aaa boyutu değişmiş. (10. sayıdan sonra boyutunun değiştiğini belirtiyorum)
sezyum, 26.02.2003

içeriği ve tarzı iyice oturmuş, okuması zevk veren dergi.. özellikle arka sayfa içi sezyum ve arka kapak vedat özdemiroğlu coşturuyor..
atreju, 23.05.2003

yalçın küçük'ü gerçekten "muhaliflerin duayeni" zannetme çizgisine girmiş ve her hafta yalçın küçük'le röportaj yapmak gibi bir acayipliğe imza atmış dergi. bu röportajları sunuşlarında da bu hava göze çarpıyor. halbuki bu zat bilindiği gibi "mesnetsiz sallama" konusunda duayen olabilir ancak. fakat yeni harman ekibi zannederim bu konularda biraz "naif" olduğundan kelli; "ee anlatsana yalçın abi. gülben ergen nasıl?", "ya ilahi film adamsın yalçın abi, peki şu orhan pamuk neydi ya, bi daha anlatsana, sabetaycı mıydı?" "ya yalçın abi sen bu cüneyt arkın'a ne diyosun?" havasında güle eğlene röportaj yapıp durmaktalar. sonuçta her hafta yalçın küçük röportajı yapmak kendi bilecekleri iş, ama bu röportajları "türkiye'nin en büyük muhalifi ile konuştuk" havasında yayınlamasalar iyi olur kanaatindeyim.
nazmiye demirel, 22.06.2003

mihri belli'nin yazılarının yayımlandığı haftalık siyasi dergi.
bigsyke, 28.08.2003

mail büyükerman, selçuk parsadan, yalcin kucuk gibi malum konularda $ohretli kimselerle yaptıkları roportajlarda, bu ki$ileri heyecanlandırıp havaya sokarak daha cok anlatmalarını (sallamalarını?) sağlamak için "büyüksün abi be, eee?" tadında soruları saflıklarından değil de hinliklerinden sorduklarını düşündüğüm dergi.
partizan, 19.09.2003

bayilerde sigara olarak satılan dergi.
sezyum, 04.10.2003

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Akşamsefası

"Bekleme Odası"nın amatör oyuncusu Ufuk Bayraktar:

"Zeki Abi'de de, Nuri Abi'de de yalan yok"

Zeki Demirkubuz, "Bekleme Odası" ile altıncı filmine imza attı; yine doğal, yine gerçekçi, yine rahatsız edici bir filmle izleyicinin karşısına çıktı... Yine bağımsızdı ve filminde yine amatör oyunculara yer verdi...
Ufuk Bayraktar da bu amatör oyunculardan birisiydi. İstanbul Cihangir'de çay ocağı işletirken bir anda kamera karşısında buldu kendini. Müşterisi Zeki Demirkubuz kendisini izlemiş ve filmde oynamasını teklif etmişti. Yıllardır çaycılık yapan ve yine yıllardır, bir gün bir yönetmenin gelip ona küçük bir rol teklif etmesini bekleyen Ufuk için bir dönüm noktasıydı bu teklif. Filmden sonra yine kahvesine, çay ocağının başına geri döndü... Ufuk Bayraktar, oyunculuktan öncesini ve sonrasını yeniHarman'a anlattı...

Kerem Şenel
kerem@leman.com.tr

Çaycılık yapıyordun, sonra Zeki Demirkubuz'un filminde oynadın. Bunlardan önce neler yapıyordun?
Çocukluğum Küçükçekmece'de geçti, Cennet Mahallesi'nde... Cihangir'deki Firuzağa kahvesini de 20 senedir babam işletiyor. Küçükken pek uğramazdım buralara. Ayda yılda bir yolum düşerse gelirdim Cihangir'e... Askere gidip döndükten sonra çalışmaya başladım kahvede. Küçükken hiç düşünemeyeceğin kadar haylaz bir çocuktum. Bütün mahalle benden illahlah derdi. Benim küçüklüğüm tipik bir mahalle delikanlısı edası ile geçti. Arkadaşlarla toplanırdık bir köşede, saatlerce muhabbet ederdik. Kızlara laf atardık. Bütün gün bilardo oynardık. Bir olay varsa hemen koşardık...

Cihangir'deki kahveye geldikten sonra çok değişti mi hayatın?
Bir kere buraya gelir gelmez, kendimi bir anda sanat dünyasının içinde buldum. Bizim kahve, civarda oturan ya da çalışan sanatçıların sık sık uğradıkları bir yerdir. Çok hoşuma gitti bu ortam. Küçükçekmece'deyken başıboş gezerdim. Başıboş gezen insan, aklı ne kadar başında olursa olsun, serserilik yapar. Ama buraya gelince bir işim oldu, esnaf oldum. Çaycılık yapmaya başladım. Gerçi buralar da Teksas gibi, geceleri silah sesleri eksik olmuyor ama şimdiki hayatımla küçüklük yıllarım arasında olumlu anlamda dağlar kadar fark var. Cihangir'e gelip çalışmaya başlamam, beni toparlayan bir öge oldu. Çay servisi yapa yapa, insanlarla diyaloglarım arttı burada. Daha sosyal bir hayatın içine girdim.

Bu değişimden dolayı bir zorluk yaşadın mı kendi içinde?
Zorluk yaşadım tabii. Ama dediğim gibi, çok da hoşuma gitti buralar. Ama en büyük şaşkınlığımı Antalya Altın Portakal Fesitavali'nde yaşadım, dumura uğradım Antalya'da. Filmin gösteriminden çıktık, yüzlerce insan imza istiyor benden. O kadar şaşırdım ki, "bir aynaya bakayım, bu ben miyim" dedim kendi kendime. Zeki abiyle çalıştığım günler hayatımın en güzel günleriyse, Antalya'da geçirdiğim günler de çok özeldi benim için.

Zeki Demirkubuz'dan önce hiç film ya da dizi teklifinde bulunan oldu mu?
Kahveye gelip giden sinemacılar, dizi yönetmenleri, "sana uygun bir rol arıyoruz, bir şeyler ayarlayacağız" diyorlardı. Ben de açıkçası çok istiyordum böyle bir teklif almayı. Ama somut bir teklif olmamıştı.

Filmde, Zeki Demirkubuz sana film teklifinde bulunduğunda," kardeşim kimsin sen, Mitçi misin, niye beni izliyorsun" diyorsun... Kahveye gelip sana aynı teklifte bulunduğunda da böyle bir tepki verdin mi?
Zeki abi bana, "ben seni iki-üç gündür izliyorum" deyince "allah" dedim! Bir insan, bir insanı hayır için izlemez dedim kendi kendime. İlk önce polis zannettim. İnterpol ajanı gibi sakallı bir adam var karşımda ve "seni izliyorum" diyor bana. Sonra kahevdekiler "oğlum, o Zeki Demirkubuz, sinema yönetmeni" deyince kendime geldim.

Nasıl bir diyalog geçti aranızda?
"Bir film çekeceğiz. Seni izliyorum birkaç gündür ve bu rol için uygun buluyorum, eğer kabul edersen" dedi, "ama iyice bir düşün" diye de ekledi. Ben hemen "tamam, kabul ediyorum" deyince, "biraz düşün, hemen cevap verme" dedi. Ben sürekli rolü kabul ediyorum, o ısrarla düşünmemi istiyor. Böyle bir süreç yaşadık. Sanırım ben onun ne istediğini anladım, o da benim beynimden geçenleri anladı. Ve sonuçta sanırım çok güzel bir şey çıktı ortaya.

Senaryoyu anlattı mı sana?
"Filmde bir yönetmen var, onu da ben oynayacağım" dedi. Sonra benim rolümü anlattı; "sen yönetmenin evine hırsız olarak giriyorsun, o seni yakalıyor ama sonra bırakıyor, sonra da filminde oynatmak için tekrar onu arayıp buluyor" diye kısaca özetledi" senaryoyu. O güne kadar hiç tanımıyordum Zeki abiyi.

Filmin çekim sürecinde neler yaşadınız?
Her şey çok doğal gelişti filmde. Filmin bir çok sahnesinde doğaçlama yaptık. Bir çok sahnede Zeki abi bana hep, "takıldığın yer olursa hiç durma, konuşmaya devam et" dedi. Zaten Zeki abi çok doğal bir insan. Hayatımda tanıdığım, içinde yalan olmayan en nadir insanlardan birisi. Filmin bu kadar doğal olmasının sebebi de, onun bu doğallığı ile ilgili diye düşünüyorum. Bir yandan filmi çekiyor, bir yandan bizim gibi amatör oyunculara bir şeyler öğretmeye çalışıyor. Muhteşem bir insan... Onunla tanıştıktan sonra hayatım değişti. Ama hep olumlu yönde...

Filmdeki tek amatör oyuncu da sen değildin sanırım...
Evet, Eda diye bir kız da vardı. Hatta Cihangir mahallesinden tanıyordum önceden. Zeki abi bana teklifte bulununca sevinçle ona anlattım durumu. Ertesi gün o da bana gelip "ben de iş buldum" dedi. "Nerede" diye sorunca, "seninle aynı filmde" demez mi...

Nuri Bilge Ceylan'la tanıştın mı?
Zeki abi'yle Nuri abinin kardeşten öte bir yakınlıkları var. Birbirlerini çok sevdiklerini gördüm. Çekimler bittikten sonra tanıştım Nuri Bilge Ceylan'la; "çok beğendim oyunculuğunu" dedi, tebrik etti. Ben kıpkırmızı oldum. Birbirlerine çok benziyorlar. Çok doğal ikisi de. Hayatlarında olmadığı gibi sinemalarında da yalan yok, böyle düşünüyorum. Ruh ikizi gibiler. Nuri abi beni "Uzak" filminde oynayan Mehmet Emin Toprak'a benzetirdi, "kaderin aynı olmasın" derdi.

Filmi sinemada izlerken neler hissettin?
Heyecandan iki kere çıktım filmi izlerken. Sinemada yanımda oturanlar "aa bu o değil mi demeye" başladılar. Ben zaten heyecandan ölmek üzereyim. Birkaç sahnede "keşke şöyle durmasaydım, keşke şu mimiği yapmasaydım" dediğim çok oldu. Terledikçe çıktım filmden, sonra tekrar girdim.

Ailen nasıl karşıladı filmde oynamanı?
Gurur duydular. İlk başlarda babam pek istemiyordu bir filmde oynamamı. Ama Zeki abiyle tanıştığı gün fikri değişti, "oğlum senindir" dedi.

Filmde rol almadan önce sinemaya ilgin var mıydı?
Ne kadar işim olursa olsun, mutlaka ama mutlaka her gün bir film izlerdim. Bir vcd alıp, eve kapanırdım. Şimdi daha da çok izliyorum doğal olarak.

Arkadaş çevrenden nasıl tepkiler aldın?
Valla hepsi beni makaraya aldı. Özellikle çocukluğumun geçtiği Çekmece ve Avcılar'daki arkadaşlarım, gazetelerde resmim çıkınca benim olduğuma inanmadılar; "sana ne kadar da benziyor" gibisinden sözler söylediler. Tabii çok sevindi hepsi.

Şimdi daha farklı bir gözle, daha detaylı mı izliyorsun filmleri?
Evet... Artık "ben olsam şöyle dururdum, şöyle konuşurdum" diye daha detaylı izliyorum filmleri. "Bekleme Odası"nı izlerken de aynı şeyleri yaşadım. Ama dediğim gibi her şey çok doğaldı filmde. Hata yaptığım sahneler bile yansıdı filme. Filmin doğallığı da oradan geliyor sanırım.

Tanınmaktan rahatsız oluyor musun?
Hayır, çok seviniyorum açıkçası. Ama ünlü falan olduğumu düşünmüyorum. Zeki abi'den böyle bir teklif geldi, oynadım, çok güzel günlerdi. Şimdi tekrar çay ocağının başındayım. Hayat yine çay götürüp, çay getirmekle devam ediyor. Hayatımda bir değişiklik olmadı. Ama, oyunculuk konusunda basamaklar söz konusuysa, bir anda kendimi en üst basamaklarda buldum. Daha da yukarılara çıkabilirim ya da bir anda kendimi yerde bulabilirim. Bu tamamen bundan sonra yapacağım ya da yapmayacağım hatalara bağlı. Özellikle aldığım övgülerden sonra düşme korkusu çok yaşıyorum. Bazı insanlar gelip "filmde süper oynamışsın" diyor. Eğer bundan sonra bir filmde daha oynarsam ve aynı kişi gelip bana "güzel oynamışsın" derse, işte o zaman ben bittim.

Zeki Demirkubuz'la konuşuyor musunuz bu konuları? Bundan sonrası için sana düşüncelerini söyledi mi?
Evet... Dediğim gibi, Zeki abi ne düşünüyorsa onu söyleyen bir insan. Düşüncelerini söyler ve "sen bilirsin" der. Hiçbir müdahalede bulunmaz. Her düşüncesine çok güvendiğim ve inandığım bir insan Zeki abi.

Bundan sonrası için ne düşünüyorsun oyunculuk konusunda?
Eğitim şart diye düşünüyorum. Ama sanırım yetenek de şart. Okul, içinde yeteneği dışavurmak için önemli bir etken. Bu yaz bir geçsin, önümüzdeki sene, bir okula girmeyi umuyorum. Zeki abi bana şunu öğretti: bir hırsız rolün varsa, kamera önünde hırsızı oynamayacaksın, hırsız olacaksın... Ya da sekreter rolün varsa, sekreter olacaksın. Oynamakla olmak arasındaki farkı...

Çekimler bittikten sonra tanıştım Nuri Bilge Ceylan'la; "çok beğendim oyunculuğunu" dedi, tebrik etti. Ben kıpkırmızı oldum. Birbirlerine çok benziyorlar. Çok doğal ikisi de. Hayatlarında olmadığı gibi sinemalarında da yalan yok.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

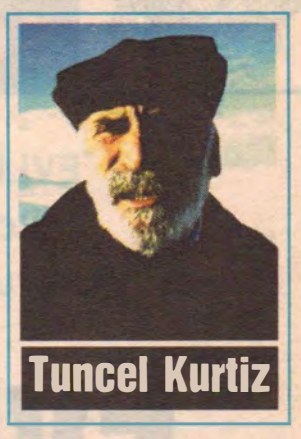

Amasya, Tokat, Erzincan ve Çıldır'a doğru...

İnat Hikayeleri

Yılmaz Güney, **Umut** filmini yaparken, hem kendisinin de içinde olduğu **Yeşilçam** sinemasına karşı, hem alışılmış **Amerikan** ticari anlayışına karşı, hem **Sovyet** idealist anlayışına karşı, hem Avrupa'nın burjuva estetiğine karşı, bir üçüncü dünya filmi yapma çabası içindeydi. Yeşilçam sinemasından kazandığı paralarla yapıyordu bu denemeyi. Set fukaraydı, para azdı, şartlar zordu, ama dünyanın en iyi 100 filminin içine misafir oldu, Umut. "Biz Yılmaz Güney'i elinde kızıl bayrakla arabacılar grevinde ön safta görmek isterdik" diye eleştirdi bazı sol dergiler; filmde Yılmaz Güney'in canlandırdığı **arabacı Cabbar**'ı kastederek. Bazıları, "Bu bir Hıristiyan filmidir" diye yargılayıp, "Türkiye'de bir arabacının atı ölürse, diğer arabacılar birleşip, ona yeni bir at alırlar, filmde ise alacaklılar arabacı Cabbar'ın kalan her şeyini satıyor" dediler.

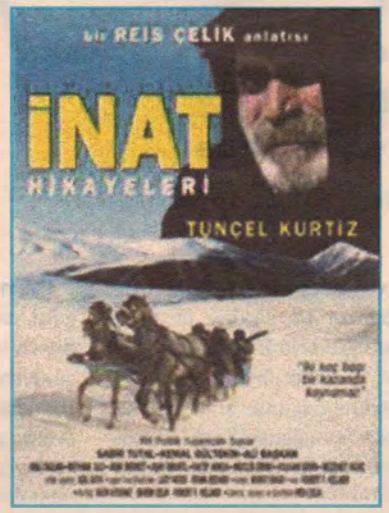

Çıldır'a giderken **Reis'le (Çelik)** bunları konuşuyorduk. Bir otomobil, direksiyonda Reis Çelik, rejisör, kameraman ve yapımcı, yanında Tuncel Kurtiz, aktör ve yol arkadaşı. Reis **Ardahan**'lı. Bir yıl önce gelmiş, konuşmuş köylüleriyle. **Çıldır Belediye Başkanı Ercan Şirin**, belediye binasında bana ve Reis'e birer oda hazılamış. **Amasya, Tokat, Erzincan**; gidiyoruz Çıldır'a doğru karlı dağları aşarak. Kars karlar altında. **Aşıklar Kahvesi**'ne gittik, oturduk, çayımızı içtik, sohbet ettik.

Ertesi gün Çıldır'a ulaştık. Bir büyük beyazlık vardı ve yol kenarlarında telefon direkleri. İnatla vardık Çıldır'a. Çıldır dediğin unutulmuş bir kasaba. Bir zamanların, o güzelim koyun keçi sürüleri yok artık. Halıcılık kaybolmuş. İşsizlik son haddinde, devlet anamızın süt dolu memeleri, batıdaki çocuklarını besliyor sadece. Reis'le ben, yurdumuzun bu uzak köşesinde 45 gün inatla yaşadık, inatla çalıştık. Bu uzun kış gecelerinde, Aşıklar Kahvesi'nde, aşıkları dinledik. Buralarda anlatılan aşk hikayelerini, inatla hayata bağlılığı, acıyı, güzelliği gördük. Onların arasında bir yabancıydım. Onlarla sohbeti koyultmaya çabaladım. Öyle güzel cevapladılar ki beni; ben kendimi zoru seven inatçı bir aktör bellemişim. Burada **Kemal, Sabri, Volkan** inadın ta kendisiydiler. Yok yok isim saymak yanlış, bizimle birlikte hepsi inanılmaz bir çalışma örneği verdiler. Hem de örnek olmak filan istemeden, yarışır gibi değil, içtenlikle. Ben çok şey öğrendim, onlar beni sevgiyle kucakladılar. Bu unutulmuş köşedeki, bu unutulmuş, basit mi basit görünen insanlar, doğru bakabildiğinizde, ne kadar zengin, ne kadar incelik dolular. Fukara bir hayat, zor bir hayat. Bu hayatın estetiğini, aynı basitlikte, aynı zenginlik ve inceliklerle aktarabilmek, kolay değil. Bunu denedik. Filmin tüm kadrosu, köylülerdi. Öyle amatör oyuncu filan değil, sinemayla ilişkisi tv ekranıyla sınırlı, köy insanları. Yaşlı bir kadına kocasının kızak kullandığını ve minibüsle yarıştığını, şimdi onun kocasını savunması gerektiğini söylüyoruz. Bir oynuyor ki, hiçbir profesyonel oyuncu oynayamaz. Ve o kadın bu işi, bizi sevdiği, inandığı için yapıyor, oyuncu olmak için falan değil. Ben de bunu çok seviyorum. Kar fırtınası içinde Sabri atın üstünde, karanlık, köpekler uluyor ve Sabri bir heykel gibi çıkıyor tipinin içinden ve bütün bunlar Reis Çelik'in elindeki dijital kameraya kaydoluyor. Ben galiba buna fukaralığın estetiği diyorum. Büyük prodüksiyonlar, bilgisayar senaryolarıyla kimsenin erişemeyeceği fukara bir estetik. Çıldır'da buz üzerindeki ve **Kars**'taki ilk gösterimlerde seyircinin ilgisi, kahkahası ve filme olan yakınlığı bizi çok sevindirdi. Umutla başlamıştık yola, geldik "**İnat Hikayeleri**"ne.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yudum Şaşmaz yudum@leman.com.tr

'EVLİLİK' albümüyle okurlarıyla buluşan Ramize Erer ile "Evlilik terapistleri" Gülcan Özer ve Beril Tekin yeniHarman için biraraya geldiler. Yaşayan en eski kurum olan evliliği ve 'Evlilik' albümünü değerlendirdiler...

'Evlilik' Albümü terapide

Sorunlu evlilik yaşayan çiftlere İstanbul Kalamış'taki terapi merkezlerinde çözüm arayan Gülcan Özer ve Beril Tekin'e, yeniHarman okuyucuları yabancı değiller. 37. sayımızda kendileri ile yaptığımz röportajı yayınlamıştık. Bu röportajı çizer Ramize Erer'in karikatürleri de süslemişti. Ramize Erer 'Evlilik' albümü ile karşımıza çıkınca bize de onları buluşturmak düştü.

Sizin kitapla ilgili düşünceleriniz ve danışanlarınızdan kitaba gelen tepkiler nasıl?

Gülcan: Daha çok yeni geldiği halde, seanslardan sonra geç saatlerde bile okumak isteyenler oldu. Çok ilgi çekici olacaktır. Ben bir kere okudum, hatta bugün bir kere daha üstten geçtim. Daha önceden tabi fikrim var, hatta Beril hatırlıyor musun, evlilik terapisiyle ilgili biz ayda bir filan süpervizyon grubu yapıyoruz, eğitimlerden oluşan bir grup, orda bir karikatürünüzü tartışmıştık. O gün ya da daha önceki gün bir çiftle ilgili Radikal'de çıkan bir çiziminizin üzerinden bir değerlendirme yapmıştık. Acıtıcı bir etkisi var, sağaltıcı olması dışında. Çok hoş bir kitap, çok hoş. Keskin bir bakış ama farkındalık yaratıyor ve ekşi tatlı bir ilişkiyi sürdürmektense farkında olmak güzeldir.

Beril: Eş zamanlı ilişkilerle ilgili olan bir tane daha var ya aslında, Kötü Kız , birinde daha kara mizahken birinde daha yumuşak oluyor, ikisi çok denk gelmişti onu tartışmıştık.

Sizin malzemeniz de evlilikte yaşanan sorunlar. Kitabı okuduğunuzda tanıdık vakalarla karşılaştınız mı?

Gülcan: Evet, tabii ki, doğru ve sert bir gözlem var kitapta. Eğer mizahı içinden çıkarırsanız, keskin bir gözlem var, çok önemli bir çoğunluğu doğru. Yani, ilişkileri zaten gündelik hayatı yaşayan ve etrafa bakan herkes, o ilişkilerdeki problemleri çok rahat ve net ayıklıyabilir. İnsanlar birbirine benzemez, ilişkiler de benzemez ama ilişkilerin kaosları birbirine benzer. Çözüm üretiş biçimleri de çok kendine özgüdür ama hakikaten o dertler yumağında Yeni Zellanda'dan Siirt'e kadar bir ortak nokta bulmak mümkün.

Ramize: Doğru, bir de insan psikolojisi, toplumlar arasında farklar var. Bence bir Alman kadını Türk kadınına göre daha özgür bir ilişki yaşıyor ama sonuçta onlar da evleniyorlar. Hani o evlilik sanki çok benziyor, yani aynı şeyler yaşanıyor, aynı çıkmazlar, aynı noktalarda problemler çıkıyor.

Gülcan: Bir gündelik hayat var, sosyo-kültür çok belirliyor onu; kültürel yapının, finansal yapının çok ciddi yarattığı farklılıklar var. Almanya ya da Kayseri'de olmanın çok büyük bir farkı var gündelik hayatta ama bir de evliliğin asıl aşşağıdan işleyen hakları var. Derinden işleyen bu haklarda insan hep birbirine benzeyen istekler ve hazlar talep ediyor.

Beril: Evlilikte uzun soluklu bir ilişki var ve biraz tabi enerjisi düşüyor, ben bu karikatürlerin çoğunda bu enerji düşüklüğünden çok yakınıldığını gördüm.

Ramize: Çok normal bir şey aslında değil mi? Zaman zaman düşmesi, zaman zaman yükselmesi çok normal aslında.

Beril: Bir karikatürde, "Bizi hep kavga ederken görmüşlerdi, hadi çağıralım bu halimizi de görsünler" durumu var mesela, çok güzel.

Gülcan: İçerik müthiş bir defa, gözlemler filan. Bir de iyi bir yanı var evliliğin..

Geri kalanlar: Ne gibi? (Gülüşmeler..)

Gülcan: İnsanları doyuran bir yanı var. Din ve evlilikten başka kurumsallığını sürdüren bir şey bilmiyorum.

Kitapta da alt başlık olarak "Aşk insanı kör eder, evlilik gördürür." deniyor mesela. Evet, evlilik aşkın sonucu gelebilir ama sonunda aşkı tüketir de. Böylece iki ayrı kavram oluşuyor, aşk ve evlilik ayrı ayrı mı incelenmeli?

Ramize: Zamanla ilgili gibi geliyor bana, evlendikten sonra çok zamanınız oluyor görmek için. Çünkü insanların kafasındaki evliliğe bakış aslında sürdürülmesi gereken bir şey, o yüzden mesela ben ilişkilerde bir yıllık bir beraberlikten sonra ayrıldığımda, beceremedik, işte başaramadık serzenişini duymuyorum. Ama evliliklerde çok önemli; ne kadar uzun sürdürülüyorsa ya da boşanılmıyorsa - bu çok kötü bir evlilik bile olsa- sürdürüldüğü sürece başarı olarak gözüküyor. Evlilik bittiğinde bir başarısızlık söz konusu.

O biraz da toplumla ilgili ama sanki?

Gülcan: Sadece toplumla ilgili değil, evet evlilik toplumsal bir ünite ama son jenerasyonun büyük kentlerde evli olmakla ilgili mecburiyetleri azaldı. Bir yanıyla hayatta beraber yürüyeceğiniz insan konusunda karar vermiş oluyorsunuz. Evlilik sonrası boşanmayla gelen depresyonda belki ilk sıradaki duygu "başarısızlık" duygusu. Çünkü başarısızlıkla ilgili çok önemli sorunları olmayan insanlar bunların büyük bir bölümü.

Ramize: Evlenmemek de başarısızlık mesela..

Gülcan: Ama boşanmak daha büyük bir başarısızlık. "Her şeyi başardık evliliği başaramadık" , ben bunu çok sık duyuyorum toplumsal kabul gören diğer her şeyi başarmış insanlardan.

Ramize: Bir ilişkide, sevgilikte ai-

Fotoğraflar: Sinan Göksel

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Aksamsefası

leler devreye girmiyor. Ama evlilikte bir aile ile tanışıyorsunuz, annesini tanıyorsunuz, babasını tanıyorsunuz, babasına benzetiyorsunuz, yani onu öperken annesini öpüyor gibi de olabilirsiniz, fiziksel olarak da benziyor. Yani tuhaf şeyler var, sizi rahatsız edici şeyler bunlar. Mesela kayınvalide ile ilgili bir problemi varsa kadının, sanki onu kocasında da görmeye başlıyor gibi.

Gülcan: Zaten insanın evlilikle ilgili tek repertuar bilgisi kendi köken ailesinde saklıdır. Onlar sinsi bir şekilde ortaya çıkıyorlar. Hele çocuk sahibi olunduktan sonra çok daha dramatik ve belirgin bir hale geliyor bir aile ile başlayan değer yargıları. Evliliğin en önemli dönemi ilk yıllarıdır, o kendine özgü aile dinamiğini oluştuyorsunuz ya da oluşturamıyor- sunuz. Evlenememiş çiftler de görüyoruz mesela yirmi yıldır.

Ramize: Kendilerine ait bir dil oluşturamamış yani..

Gülcan: Evet, kendilerine ait bir dilleri, bir mizahları bir hayat tarzları yok, birbirine benzemek birbirini tamamen onaylamak değil kastettiğim. Bizim gibi geleneksel toplumlarda en sık takılınan noktalardan bir tanesi köken ailelerdir, böyle bir yere takıldıysanız yirmi yılın bir önemi yok, üç aylık bir çiftin ortak dinamiğine sahipsiniz.

Evlilikte en çok yaşanan problem "aldatmak". Çizgilerde sadece erkekler değil, kadınlar da aldatıyor. Peki gerçek hayatta?

Beril: Boşanma sebeplerine bakınca ilk üç nedenden birincisi aldatmak. Biz aldatmak demiyoruz aslında, evlilik dışı ilişki diyoruz.

Gülcan: Kimsenin kimseyi aldatması olası değil aslında, ne yapılıyorsa ilişkiye yapılır. Hiç kimse öbürünün kalesine gol atmıyor. Ortak bir iştirakle yapılıyor yapılan her şey. Ama erkeklerin aldatması boşanmak için çok önemli bir sebep değilken bizim karşılaştığımız vakkalarda, kadınların böyle bir girişimi kesin boşanma ile sonuçlanıyor.

Dengeyi korumak adına bir tarafın baskın çıktığı doğru mudur?

Beril: Karikatürlerde de geçiyor mesela çok maço bir adam var, yanında özgürlüğünü savunan bir kadın.. Ama o ilişkinin kendine göre bir dengesi varsa, karşılıklı tatmin de alınıyorsa, belki bir tarafın baskın olmasının kötü bir yanı yok.

Gülcan: Denge her zaman sağlıklı bir denge değil, bazen marazi de olabilir. Profesyonel görüşüm dışında ben insanların birbirlerinin patalojileri ile evlendiklerini düşünüyorum. Ben insanların o en altlarda dolaşan ve azıcık uç gösteren yanları ile evlendiklerini düşünüyorum.

Ve bazen marazi dengede bir çifte müdahale ettiğinizde görüyorsunuz, o mareziyet ortadan kalktığında ilişki de bitiyor.

Ramize: Peki şöyle bir şey var mı; dengeler hep erkekten yana mı? Bir patron yalakalığına benzeyen, bir erkek yalakalığı da var sanki, güçle ilgili. 20 yaşında bir kadın evlendikten sonra kocasını kendi çocuğu gibi nasıl görmeye başlıyor? Mesela erkeklerden duymuyorum ben bunu: "Aman karıcım, kolestrolün var, sakın onu yeme". Yani hep kadınların erkeğe bir özeni var. Hani böyle olmadınız da kötü, görevlerini yerine getiremeyen kadın da ilan ediliyorsunuz zaten. "Banane kocaman adam dikkat etsin kendine" diyen kadın, diğer kadınlar tarafından da yalnız bırakılıyor sanki biraz..

Gülcan: Bizim kollektif bilinç altımızla ilgili bir şey heralde bu, kendi anne babamızdan da öte.. Evet, ben kızıyorum buna. Evlilikte kadın rolünün kırmızı çizgileri var, bunlar onların bir kısmı. Kadın ve erkek rolünün olmazsa olmazları var ama sosyo-kültürel olarak daha yukardaki grupta bu taşlar yerinden müthiş oynamaya başladı, yeni bir kriz ortaya çıktı. Marazi ya da değil dengede aksaklıklar ortaya çıkmaya başladı.

Beril: Karşıdaki insana da bağlı bu tabi, öyle bir talebi mi var? Yani bunun sözel bir talep olması gerekmiyor.

Gülcan: Yapmamak sebebiyle kendimizi suçlu hissettiğimiz de bir durum bu. Ve hatta yapmamak mıdır doğal olan yapmak mıdır, sıkı bir soru.

O acaba anne-oğul ilişkisi ile ilgili bir şey olabilir mi? Kayınvalide- gelin geçimsizliği ve annenin boşalan yerini doldurma çabası, eşine onu aratmama çabası?

Gülcan: Sebeplerden biridir... Kadın hormonlarından başlayıp anne- oğul ilişkisinden çıkabiliriz ama bu çok içsel bir davranış biçimi. Geleneksel toplumlarda kadınların iktidar sahibi olduğu alan, başlangıç nokta başka bir erkek üzerinden hakimiyeti ile başlıyor, oğlu ve aslında hakim olduğu da başka bir kadın malesef.

Ramize: Size karşı gerçekten samimiler mi danışanlar?

Gülcan: Biz burada ilişki satıyoruz. Söylenenler her zaman sorunun kendisi olmuyor, ama eğer ilişki samimiyet içermiyorsa, bizim tarafımızdan da danışanlar tarafından da bir sonuca ulaşmıyor ve aynı zamanda da devam etmiyor zaten. Bir çift geldi mesela, bir yıl önce avukata gitmişler, ayrı yaşıyorlar ve son iki aydır çok az görüşmüşler, buraya geldiler. "Hangi sebeple geldiniz?" dedim, "Bu ilişkideki hesaplaşmamızı bitirmeden yollarımıza devam edemeyeceğimizi düşünüyoruz" dediler. Ve aslında boşanmak evlikten daha büyük maharet isteyen bir iş.

Boşanmaya karar veren çiftler, mahkeme kararıyla "evlilik terapistlerine" yollanmaya başlandı. Boşanmaya karar vermiş bir çift üzerinde ne kadar etkiniz olabilir?

Beril: Anlaşma yoksa arada, yasa kararıyla görevli bir psikologla görüşmeleri istenebiliniyor. Böyle bir şart yok, hakimin kendi kararı bu. Yasal sürecin kısa sürmesi için çiftlerin mahkemeye anlaşarak, bir protokolle gitmesi gerekiyor zaten.

Ramize: Peki siz ne diyorsunuz? Yani geliyorlar, gidiyorlar, geliyorlar, gidiyorlar. En sonunda "Boşanın o zaman!" demiyor musunuz?

Beril: Sizin karikatürlerinizden birinde vardı "İlişkinizin üç aylık ömrü kalmış, iyi geçirmeye bakın bu süreyi" diye. Biz de gidin tadını çıkarın kısmını desek de, boşanın demiyoruz.

Ramize: İnsanlar ne zaman ilişkilerini sorgulamaya başlıyor? Yani normal devam ederken hayatları ne zaman o monotonluktan rahatsız olmaya başlıyorlar, bir üçüncü kişiyi fark ettikleri zaman mı? Yoksa yıllarca sürer ilişki..

Gülcan: Çiftlerin biz çözüm üretme döngüsü var, olaylar değişse de benzer biçimlerde çözülüyor çünkü ilişkiler. Önceden çözüm üretemediğinde çiftler, ilişkileri sıkışmaya başladığında, bize geliş ve avukata gidişleri denk zamanlı oluyordu. Şimdi ise hiç hukuksal bir girişim düşünmeyen çiftler de bize geliyorlar. En önemli sebepler iletişim, ortak zevkler bulamamak, çocukla meydana çıkan problemler, köken aileyle ilgili problemler, şiddet, kısırlık, çok fazla televizyon seyretmek, çok fazla mini etek giymek... Aslında derinde başka bir şey var, insanlar birbirini ne kadar onaylıyor? Alttaki istenme, sevilme, beğenilme, onaylanma ile ilgili müthiş endişeler var..

Sağlıklı bir birliktelik için en önemli olan şey iletişim. Ramize Abla karikatürlerine düşünce baloncukları ekliyor. Siz de akıldan geçen ancak dillendirilemeyenleri mi ortaya çıkarıyorsunuz?

Beril: Hatta bazen düşünülemeyenleri bile..

Fiziksel şiddet yaşandı mı hiç seanslarda?

Gülcan: Hayır ama daha önce şiddet yaşamamış ve terapi seanslarına başladıktan sonra şiddet yaşayan bir çift biliyorum.

Daha önce duymadıkları şeyleri birbirlerinden duymalarının getirdiği bir sonuç mu bu?

Gülcan: Evet ama kronikleşmedi, ve şimdi gayet iyiler. İlişkileri de sağlıklı bir şekilde devam ediyor.

Evlilik aşkı öldürüyorsa, ya da kitaptaki gibi "gördürüyorsa", aşk evliliği yerine mantık evliliği mi tercih edilmeli?

Ramize: Hiç bitmiyor mantık çünkü..

Gülcan: Ben katılmam buna. Aşk nedir, herkes için farklı anlamları var ama yüksek adrenalin ve heyecan diyelim. Bunların uzun süreli devamı ise söz konusu değil zaten ama duygusal haz evlilik için çok önemli, bunun adını aşktan başka bir yere doğru döndürebilirsiniz ama duygusal hat yoksa zemin kattan bir üst kata asla çıkamazsınız.

Ama alışveriş süregelir..

Gülcan: Devamlılıktan bahsediyorsak eğer, devamlılığı olabilir. Ama iç kalitesinden bahsediyorsak biri daha dalgalı bir deniz olabilir ama denizdir, öbürü su birikintisidir.

Her evlilikte bir güç gösterisi vardır, mutlak her ilişkide insanlar birbirine bir elense çekerler, ama bazıları sadece bu mücadele üzerine kitlidir. Bu da enerji ister ve insanlar yorulur.

Ramize: Hiç didişmeyen çiftler var mı?

Gülcan: Var öyleleri; mesafeyi korurlar, kavga etmezler, hava hep soğuktur.

Çoğu genç kadının bilinçlenmesi ailesi ile doğru orantılı olmadığından, yani "beraber yaşamayı" ailelerine kabul ettiremeyeceklerini bildiğinden, evleniyor, bu doğru mu?

Ramize: Evlilik öncesinin olması daha sağlam bir temel getiriyor gibi geliyor bana.. Bir kere kendinizden, duygularınızdan daha emin oluyorsunuz ne yaşarsanız yaşayın. Birden bire evlilik daha ağır bir darbe..

Gülcan: Evet, yumuşak geçiş sağlıyor birlikte yaşamak. Ama eğer şunu bekliyorsanız, bizim ilişkimizde hiç bir değişiklik olmaz, o çok sert bir ge-

Karikatürlerde de geçiyor mesela çok maço bir adam var, yanında özgürlüğünü savunan bir kadın... Ama o ilişkinin kendine göre bir dengesi varsa, karşılıklı tatmin de alınıyorsa, belki bir tarafın baskın olmasının kötü bir yanı yok...

Denge her zaman sağlıklı bir denge değil, bazen marazi de olabilir. Profesyonel görüşüm dışında ben insanların birbirlerinin patalojileri ile evlendiklerini düşünüyorum. Ben insanların en altlarda dolaşan ve azıcık uç gösteren yanları ile evlendiklerini düşünüyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çiş olur. Hiç bilmediğiniz biriyle ortak mekanı bile paylaşmanın bile çok zorlayıcı yanları vardır.

Ramize: Benim tanıdığım biri çok istiyerek evlendi ve hemen ertesi gün kaçarak geldi adam sapık diye.. ne kadar zor.

Gülcan: Aile olmakla ilgili bir sürü şey seni dürtüklemeye başlıyor. Birbirlerine karşı ciddi defanslar oluşuyor. Hiç beklenmeycek normdaki insanların hayatlarında kayınvalide-kayınpeder konularında müthiş çekişmeler vardır. Bu çekişme kronikleşirse çok zararlı.

Evlilik "çocukla" mı resmileşiyor? Aynı çocuk boşanmama bahanesi olarak da kullanılıyor mu ebebeyinler tarafından?

Ramize: Dışarı karşı da kullanılan bir şey. "Çocuğum için sürdürüyorum", aslında kendi için sürdürüyordur ama yapamadığı bir şeyi de çocuğun üzerine yıkmak gibi geliyor bana..

Beril: Ama gerçekten çocukları için ayrılmayanlar da var, ne yönde etkileneceğini bilmediği için. Ama şiddet varsa, boşanma önerilebilinir. Ama bu bir tercih meselesi tabi. Nadir ama çocuklar büyüyünce "ayrılabiliriz artık" diyen ebebeyinler de var. Bizler bile ancak 2-4 yıl arasında toparlanırken, çocuklar da etkileniyor tabi.

Ramize: Ama mesela roller veriyor size onlar, "Tuncay sen besle Mehmet'i" dediğimde, "hayır, annem besleyecek" diyebiliyor. O rolü size o yüklüyor zaten, ondan siz ne kadar çıkmaya çalışırsanız , karşılıklı buna karar da verseniz öyle bir tutuculukları var sanki çocukların.

Gülcan: Bu noktada şunu belirtmeliyim; eğer çiftler birbirlerinden boşanıp ebebeyinlikten boşanmazlar ise, çocuklar üzerindeki travmada belirgin bir azalış var. Evet, her gün ikisini göremiyebilir ama çocuğun en temel derdi güvenliktir. Bu duygu tatmin edilirse, krizli bir evliliktense boşanma yeğlenebilir.

Ramize: Ama öyle bir boşanma da çok zor, maharet isteyen bir şey.

Beril: Boşanmaya karar veren çiftlere şunu öneriyorum ben, kararınız kesinleşmeden çocuklara söylemeyin ve evin içinde de o kadar çok boşanma lafları uçuşmasın.

İlişkilerde bir yıllık bir beraberlik sona erdiğinde; "becerematik, başaramadık" serzenişini duymuyorum. Ama evliliklerde çok önemli; ne kadar uzun sürdülüyorsa ya da boşanılmıyorsa -bu çok kötü bir evlilik bile olsa- başarı olarak gözüküyor. Evlilik bittiğinde bir başarısızlık söz konusu...

Evlilik gerçekten yansıtıldığı gibi hep erkeklerin kaçtığı, kadınların arzuladığı bir birliktelik mi?

Gülcan: Evet, yani bu sosyal bir mesele bir.. İki, hormonal bir mesele çünkü kadınların çocuk sahibi olmaları için kısıtlı bir zamanları var. Yapamamak durumunda olmak istemediğimiz, hep cebimizde varolmasını istediğimiz bir seçenek. Cebimizden gitme ihtimali var olduğu zaman, bir yüzleşme gerektiriyor hayatla. Dolayısı ile kadınların talepleri evet daha yüksek.

Beril: Ama hani adamların kafasına da silah dayamıyorlar. Ben 35'ni geçmiş, bütün arkadaşları evlenmiş ama kendisi hala bekar olduğunda, bunu başarısızlık olarak gören erkekler de biliyorum.

Ramize: Peki evlilik nasıl bir şey? Yani bir evliliğin iyi olup olmadığını nasıl anlayacağız?

Beril: Değişime ayak uyduran, problemlerini çözebilen ilişkilerin daha sağlıklı olduğunu düşünüyorum.

Gülcan: Çok sık da karşılaştığımız bir soru bu. Ortak bir mizahı, bir dili, tarihi olan ilişkiler.. Özellikle ortak mizah sahibi olmanın çok önemli olduğunu düşünüyorum. Oturup Cem Yılmaz'la sevgilisi gibi sabahtan akşama gülemeyebilirsiniz ama.. Bir toplantı sırasında gençlere soruluyor "Aranızda evlenmeyi düşüneneler var mı?", düşünenler el kadırıyor; "Aranızda boşanmayı düşüneneler var mı?", kimse elini kaldırmıyor. Boşanmak planlanan bir durum değil. Dolayısıyla da ciddi anlamda bir başarısızlık olarak görülüyor boşanma..

Karşınızdaki insanı bir kez gözden çıkardınız mı, eskiden hoşunuza giden özelliklerin bile gözünüze batmaya başlaması doğru mudur?

Gülcan: Evlilik kontratı diye bir şey var. Dile getirdiğimiz arzular var..

Ramize: Evlilikte böyle bir şey mi var?

Gülcan: Duygusal, sözel bir şey değil. Dile getirmediğiniz ama günün birinde devreye sokarım dediğiniz beklentiler var. Bi de hiç bilmediğimiz ama beklediğimiz şeyler var. Evlilik oyunu kesinlikle karşınızdakinin değişimi üzerine oynanılmıyor. Döngünün en çözümsüz yanı, ve en trajik olanı budur. O oyundaki değişiklik neyse arzu ettiğin, kendi performansın ölçüsünde olan bir şeydir. Evlilikte haklı taraf diye bir şey yoktur. Evlilikte bir ilişki var ve o ilişkiyi etkiliyen iki birey var.

Ramize: Siz ilişkiyi tutuyorsunuz yani..

Evli erkeğin ya da kadının karşı cinsi tarafından daha çekici bulunması hakkında ne diyeceksiniz?

Beril: Boşanmış olanlar da daha seksi oluyorlar karikatürlerdeki gibi..

Ramize: Kendilerini de daha seksi hissediyorlar çünkü yeniden özgürler.. Peki siz kendi tecrübelerinizden yola çıkıp nasihatlarda bulunuyor musunuz, mutlaka sizin de vardır sorunlarınız. O bir dertleşmeye dönüşmüyor mu yani?

Gülcan: Hayır, hatta psikiyatride derler ki "Herkes arizi olduğu alana ilgi duyar". Dertleşmeye dönmüyor, kişisel ilişkiye de dönmüyor. Zaten hiç bir ilişki bir diğerine benzemiyor. İlişkiler parmak izi gibi. "Siz olsaydınız ne yapardınız?" sorusu sadece evlilik terapilerinde değil, bireysel görüşürken de çok sık karşılaştığımız bir sorudur ve bunun bir anlamı yoktur. Onun kadar benim de hata yapma hakkım ve becerim vardır. Yoksa psikiyatristler evlilikte çok başarılı insanlar değil, hatta çok aşağılarda seyrediyorlardır bu konuda.

Evlilik mahremiyetini koruyor mu? Kadınların kendi aralarında konuşmaları, karikatürlere yansıyan sızlanmalar bu mahremiyete saygısızlık mı?

Ramize: Kendi aralarında konuşmaları da dertleşmeden çok, söylenme biçimi oluyor. İkisi de kendi ilişkisinden bahsediyor.

Gülcan: Önlenemez böyle bir şey, hata yapmak istiyorsa hata da yapar. Ama konuşmalılar. Sadece o geniş, büyük aileyi ilişkinin dışında tutmalılar, o ilişkiyi karıştırıyor çünkü.

Beril: Taraf tutarlar çünkü. Birine anlatılıcaksa da onlar dışında olmalı.

Ramize: Kendi kendilerine gülebiliyorlar mı buraya gelen insanlar?

Gülcan: Bir çift ilk seanslarında çok şiddetli kavgalar edebilir, tartışabilir, sesler yükselir ama bir kaç seans sonra oturup bunlara hep beraber gülünebiliniyorsa bu ilişkinin yapılanması açısından ve terapinin başarısı açısından çok önemli bir noktaya geldiğimiz anlamındadır.

Beril: Ben buraya üçüncü bir şahsı öğrenip, kriz halinde ağlayarak gelen insanlar da gördüm. Öyle bir durumda önce pansuman yapmak zorundasınız hemen ve sonra psikiyatr sorunlara yönelirsiniz.

Ramize: Acile gelir gibi..

Beril: Bir de şey var mesela, sizin karikatürlerinize de yansımış; kadın kızına söylüyor mesela "Ah kızım ne kadar şanslısınız cep telefonları çıktı çıkalı" ya da "mango faturası".. Onu okurken düşündüm hani hakikaten cep telefonları vs. çok belirgin görevler üstlenmiş durumda.

Ramize: Stres yaratan bir şey bi de, acaba ne var, bi alıp gözden geçirsem..

Gülcan: Çok zarar verici bir şey. Traji-komik olaylar da meydana çıkıyor, mesajları algılayış şekilleri ile beraber. İnsanların tabi birbirlerinin bir arka bahçesi olduğu gerçeğini kabul etmesi gerekir.

Ramize: Bir esneklik gerekiyor değil mi ilişkilerde?

Gülcan: Herşeyi bilmek gibi çok feci bir yolculuğa çıkmamak lazım. Bir ton uyaranla biraradasınızdır ve perişan olursunuz.

Ramize: Alanları olması lazım insanların. Karısının ya da kocasının bilmediği bir alanı olsun ki rahat edebilsin. Bırakın biraz nefes alsın. İş bile, kadının çalışması, iş sahibi olması bile çok önemli bence. Ama kadınlar herşeylerini bırakıp, eve kapanıyorlar ya o çok kötü, kaçış alanı yok, tatmini yok.

Gülcan: Kadının varoluşunun tamamen erkeğe bağlı oluşu çok acıklı. Böyle bir ilişkide en ufak bir problem kadını huzursuz eder çünkü kurduğu düzen tehlike altına girmiştir, tehdit olarak algılar.

Beril: İlişkiler teklemeye başladığında çiftler çalışsın çalışmasın, o çekişmelerin en sık odaklandığı iki alan var; finans ve cinsellik.

Gülcan: Son zamanlarda çok sık karşılaştığımız bir durum da vajinismus mesela.. Bununla ilgili bir şeyler çizmenizi isterim. Daha iyi bir yol yok heralde dikkat çekmek için bu probleme. Yüksek eğitimli insanların da dahil olduğu bir problem bu. Tamamen kendilerine özgü bir cinsel hayat oluşturuyor çiftler ama aktif sevişmiyorlar.

Tedavi süreci nasıl işliyor peki bu problemin?

Gülcan: Eğitimli insanlar bile abuk sabuk yöntemlere başvurabiliyor, anestesi altında sevişmekten tutun, kollar bacaklar bağlanıyor mesela. Oysa tek çözümü terapidir.

Teknik olarak cinsel hayatlarına biz ekleniyoruz ve ödevler veriyoruz. Kabullenilmesi zor bir şey tabiki bu ama başlandığında en yüksek oranda cevap alınan problem aynı zamanda.

Ramize: Sürekli iyi yansıtılan, hep mutlu olduklarını ifade eden çiftler de bana sıkıntı veriyor mesela.. Mutsuzluğu da paylaşan aileler daha kendilerine özgü geliyor. Zaten devamlı mutlu olunabilinir mi? Sadece öyle gösteriyorlar, şimdi ben onları farkediyorum ama çocukken acıtıyordular.

Gülcan: Olası bir şey değil o zaten. Devamlı mutlu olmak da insanı yorar, daha doğrusu öyle gözükmeye çalışmak. Tam tersi de olabiliyor, biz 20 yıldır hiç mutlu olmadık diyen çiftlerle de karşılaşıyoruz.

Beril: O zaman fotoğraf istiyoruz.

Gülcan: İyi bir an yakalamak gerekiyor ama onu hatırlıyamıyorlar, biz de fotoğraf istiyor ve onlara o anları bu şekilde hatırlatmaya çalışıyoruz. Ve bir sürü anı çıkıyor ortaya... •

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aksamsefası

Hürriyet Gazetesi Yazarı **Emin Çölaşan** yeniHarman'a konuştu:

"Genelkurmay Başkanı'na sıcak bakmıyorum"

Gürkan Hacir
hacirgurkan@aksam.com.tr

Gazetecilik yaşamınızda ilk teybinizi kim hediye etti?
Turgut Özal hediye etmişti.
Uluç Gürkan'in küçücük bir teybi var, sizde de bavul gibi bir teyp?
Hocam (Özal'ı kastediyor), Uluç'a getirmişsiniz, ben de isterim bir tane dedim. Gerçekten de getirdi. Çok da iyi bir teypti Olimpus marka. Ben onunla ne kitaplar yazdım. Neler yazdım.
Hocanız olarak Özal'a çok saygı duyuyordunuz. Ama "Singapur rezaleti" diye bir yazi yazdınız ve ipler ondan koptu.
Kırılma noktası şudur: Ben planlama da çalışıyorum. Turgut Özal planlama müsteşarı oldu. 1969 yılında beni planlamadan kovdu. Ondan öncesinde benim ODTÜ'de matematik hocamdır. Kendisinden kopya çekerdik falan.
Singapur Rezaleti yazınızdan sonra küstü mü?
Tabii tabii küstü, ondan sonra bir daha hiç görüşmedik zaten.
Doğan Avcıoğlu'yla tanışıyor muydunuz?
Tanışıyorum ama bir yakınlığım olmadı. Devrim gazetesinde ben yazı yazardım.
Devlet Planlama'dan ona dosya servisi yaptığınız yazıldı?
DPT'de, Özal'ın ve ekibinin yolsuzluklarını belgeli olarak Devrim gazetesinde yazardım. Maliye Bakanlığı'nda çalışıyordum. Planlamadaki arkadaşlarım bana belgeleri, bilgileri getirirlerdi. Ben de takma isimle Devrim gazetesinde yazardım. Oraya gidip gelirken de Dogan Avcıoğlu'yla tanıştık.
Özal'ın müsteşar olduğu zamanı kastediyorsunuz değil mi?
Bu benim söylediğim 1969-1971 yılları arasındadır. Ben o sırada planlamadan kovulmuşum, Maliye Bakanlığı'nda çalışıyorum. Ama Planlama'nın başında yine Turgut Özal var. Ve bunların bir sürü yolsuzlukları falan var. Artı şeriatçılık olayları var. Yani takunyalı ekipler ilk defa Planlama'da örgütlenmişti. Ve ben bunları alıyorum, doğrudan Devrim gazetesinde yazıyorum.
Murat Karayalçın'la herhangi bir yakınlığınız var mı?
Murat benim ODTÜ'den arkadaşımdır. Şu anda da en yakın arkadaşlarımdan biridir. Ailece de görüştüğümüz bir arkadaşımızdır.
Karayalçın'ın evine yaptığınız ziyaretten sonra, kameralar tarafından "medya terörü"ne uğradığınızı söylediniz. Ve sonra, Melih Gökçek ile ilgili eleştirilerinizi yoğunlaştırdınız. Eğer öyle bir hareket olmasaydı, bu denli yüklenir miydiniz?
Yüklenirdim tabii. Yani ondan önce de yüklendiğim olmuştu benim. O zaten, o yazıları yazdığım için medya terörünü yarattı. Çünkü Ankara'da olup biten hepimizin gözünün önünde oldu. Yani Ankara'da yaşayıp da bunları yazmamak mümkün değil. Yazmayan gazeteci görevini yapmamış olur. En azından kendi vicdanına karşı.
Gökçek mal beyanını açıkladı. 100 bin dolara yakın beyan ettiği nakit parayı sizden aldığı tazminatlarla topladığını söylüyor?
Her gazeteci aleyhine tazminat davaları açılır bu ülkede, yani en tepedeki başyazardan, stajyer muhabire kadar tazminat davası gelir. Ceza davaları da açılır ve kurumlar öder. Beni de yani Hürriyet gazetesini dava ederek tazminat almıştır. Çetelesini tutmadım.
100 bin dolar rakamı doğru mu?
Olabilir. Yalnız şunu da belirteyim: İşin püf noktası şudur: Bizim Hürriyet'in o zaman Ankara eki çıkardı. Orada da yazı yazardık bu Melih Gökçek'le ilgili. Beni de kimse uyarmadı. O davaların çoğu da oradandır. Yani yazdıklarımın kapsamı, doğruluğu yanlışlığı falan değil. "İ Nokta" diye yazmışım. Yani sözcük olarak yazmışım. Yargıtay bunu kişilik haklarına saldırı olarak görüyor. Benim 30-40 tane yazımda da böyle çıkmış. Dolayısıyla onlardan yedik, biz tazminatların büyük bir çoğunluğunu.
Normal noktalama işareti ile yaptığınız zaman bir şey olmadı mı?
Orada da bana 47 tane dava açtı. Ve hiç sıkılmadan açıkça dava dilekçelerinde avukatı dedi ki; müvekkilime "İ.ne M.lih" demektedir. Dosyalar mahkemelerde var.
Aydın Doğan, "Yazarların yazdıklarından ben sorumlu değilim, tazminatları kendileri ödeyecek" demiş, doğru mu?
Yok hayır.
Kendi gazetenizde bile çatıştığınız yazarlar oluyor ama en son Ertuğrul Özkök ile "Uğur Mumcu gazeteciliği" üzerine atıştınız?
Yoo. O çatışma değil, fikir tartışmasıydı.
Hürriyet'in 5.sayfasının sağ üst çeyreğine yönetim giremez mi?
Hayır, niye giremesin. Hiç benim öyle bir iddiam yok. Gazetenin malı olan bir yerdir. Ben orada kiracıyım. Yarın öbür gün mal sahibi, yani işveren dolayısıyla Aydın bey, tek taraflı olarak der ki; "Eminciğim, çok teşekkür ediyoruz sana hizmetlerinden dolayı. Ve ben kendimi bir anda bu odanın dışında bulurum.
Yazılarınıza müdahale ederler mi?
Hayır öyle bir şey olmadı şimdiye kadar ama bazen uyarılar gelir. Mesela bir cümlede ipin ucunu kaçırmışızdır. Suç vardır. O da çok ender olan bir şeydir.
Uzan grubu operasyonunda çok kontrollü oldunuz. Emin Çölaşan'ın o sert kalemini görmedik.
Ben banka hortumlarını çok yazdım. Uzanlar'ı da çok yazdım. Onlarla da çok mahkemelik olduk. Hatta ben onların yüzünden hapis cezaları aldım. Yargıtay bozdu. Uzan olayları konusunda bana yazacak bir şey kalmamıştı. Yani bütün gazeteler, medya, basın bizim gazete; bütün sayfalar onlarla doluydu. Dolayısıyla bana yazacak çok fazla bir şey kalmıyordu. Yani ben orjinal olmak isterim yazılarımda. Mesela bana yeni orjinal bir belge gelseydi Uzanlar'la ilgili, "küt" diye onu patlatırdım.
Doğan grubuna yönelik iddialara nasıl yaklaşıyorsunuz? Örneğin en son "öteleme" (Borçlarının ertelenmesi) var.
Valla, onlar benim dışımdaki olaylar. Ben gazeteciyim. Doğan grubu şunu yapmış, bunu yapmış. Yani onlar benim ilgi alanıma girmez. Artı, bilgi sahibi de değilim o konularda.
Aydın Doğan ile ilgili bir dosya gelirse mesela?
Gelirse de açık söyleyeyim herhalde yazamam ben bunu. Gider başkalarına verirler, onlar yazar. Ama şunu da söyleyeyim ben size: Medya grupları içerisinde en temizi kesinlikle bizim gruptur. Medya patronları içerisinde de en şaibesiz olanı Aydın Bey'dir.
"Kirliler savaşı var, içinde en temizi Aydın Bey'dir" mi demek istiyorsunuz?
Hayır. Bir teraziye vurdugunuz zaman Aydın Bey bunların en temizidir. Batık bankası yoktur, hortum yapmamıştır, bankacılık hortumu yapmamıştır. Bildiğim kadarıyla yine vergilerini düzenli olarak verir. Bizim de yine eleştiri konularımız olmuyor mu? Uzaktan gayet tabii oluyor. Sonuçta Aydın Bey, medyada vurulacak en son adamdır bence. Diğerlerine baktığınız zaman, mesela Akşam grubu, Star, İhlas grubu, Sabah grubu, hepsinin patronları batıktır. Hortuma bulaşmışlardır. Tabii Aydın ey'in böyle bir şeyi yok. Haa, Aydın bey de eleştiri alıyor. Onu da biliyorum. Bize de geliyor bazı şeyler ama. Sonuçta benim patronum.
Ne gibi?
Bu tür şeyler geliyor ama çoğu da bilmeyerek gelir. Yani, "Sen kendi patronuna bak" falan filan gibi emailler gelir. Doğaldır, milyonlarca insana hitap eden bir köşe yazarısın.
Sola yakın duruşunuz değişti mi?
Ben hiçbir zaman doktiriner solcu olmadım. Her zaman ulusalcı çizgide, Atatürkçü, laik kimliğimle oldum. Hem özel yaşamımda, hem gazetecilik yaşamımda. Tabii çok ufak tefek sapmalar olabilir. Ama hiçbir zaman dönek olmadım. Yani benim çizgim, temelde ulusalcı çizgidir. Atatürkçü, çağdaş, laik, ülkenin çıkarları doğrultusunda bir çizgidir. Kıbrıs konusunda, ekonomide, sosyal konularda benim çizgim bellidir.
Askerlerle aranız nasıl?
Askerleri severim. Atatürkçü, laik çizgide oldukları için severim. Aramda hiçbir şey yoktur. Ne komutanları tanırım. Bir kere, bir kuvvet komutanıyla konuştuk...
Kara Kuvvetleri Komutanı mı?
Hayır. Onun ötesinde Genelkurmay Başkanı ile hiç hayatım boyunca tanışmadım. Ona (Org. Hilmi Özkök) hiç [illegible] burada bitiriyorum. Başka tanıdığım askerler, mesela Ankara'dan tanıdığım bir ordu komutanı vardır. Onun dışında hiçbir komutanla, Genelkurmay'ın hiçbir kurumuyla, hiçbir bağlantım en ufak şekilde yoktur.
Genelkurmay sever mi sizi?
Severler herhalde. Büyük ölçüde aynı çizgideyiz.
Yazılarınız oradan yankı buluyor mu?
Yok hayır gelmez hiçbir sey. Ama bilirim bazen haberler gelir böyle çok beğenmisler yazıyı falan diye.
AB yolculuğu için ne diyeceksiniz?
Keşke o yolculuğa onurumuzla çıksaydık. Yani bizim kadar yalvaran, yakaran, küçük düşen ikinci bir ülke olmamıştır herhalde, bir müzakere tarihi alabilmek için. Ben AB'ye ilke olarak hayır demiyorum. Ama onursuzca yaklaşmayalım. Biz maalesef onursuzca yaklaştık. Küçük düştük, adamların karşısında.
Denktaş'ın Ticaret Odası'ndaki gövde gösterisini izlediniz mi?
İzledim. Denktaş'ın tutumunu olumlu buluyorum. Yani ben ver-kurtul olayına karşıyım. Desteklenmelidir. Ver-kurtul olayı, AB yalakalığı olayının bir göstergesi. O yüzden bu tantana yapılıyor Türk basınında.
AKP'yie AB gerçekleşmezse iş nereye gider?
Valla zor durumda kalırlar.
Ne kadar zor durumda kalırlar?
Terazi yok elimde. Ben bunu tartamam. Ama AKP iktidarını eleştirdiğim doğrudur. Onlardan hoşlanmadığım da doğrudur. Yazdığım her yazının altına aylar öncesinden, yıllar öncesinden, bugün yine imzamı atarım. Onların bir kısmını takiyyeci olarak görürüm. Yani fırsat buldukları takdirde Türkiye'yi belli çizgilerin dışına taşıyacakları kanısındayım. Ve o nedenle de ben onları eleştirmekle yükümlüyüm. Yani ben hayatım boyunca hep eleştirdim. Ben hiçbir iktidara, gazetecilik yaşamım boyunca yalakalık yapmadım. Çok sevdiğim insanlar da geldi iş başına, onlara da yapmadım. Onları da hep eleştirdim.
Başbakan, "Maaşım yetmiyor" diyor?
Yazdım bunu da işte. 6 milyarla bir insan geçinemiyorsa ve ticaret yapmak için yeni şirketler kuruyorsa bu Türkiye'de yadırganır. Bir başbakan da 6 milyar alıyorum ama geçinemiyorum diyorsa, başka ülkelerin başbakanlarına, "Yaa! senin maaşın kaç para?" diye tercüman aracılığıyla soruyorsa, onlara da büyük olasılıkla, "Yaa! Ben senden az alıyorum" diye yakınıyorsa bu yakışık almaz. Yani kol kırılır, yen içinde kalır. Şimdi T.C'nin başbakanı; çıkmış şirket kuruyor. Neymiş; 6 milyarla geçinemiyormuş. Geçinemesen bile söyleme. Kaldı ki, Türkiye'de Başbakanların bir sürü masrafı yoktur. Bunların yiyeceği içeceği gelir kardeşim. Her devirde bu böyledir. Yani Anadolu bunları besler zaten. Bal, peynir, kaymak; işte aklına ne geliyorsa, bunlara gelir. Yağar böyle. Dolayısıyla gıda masrafın yok, ulaşım masrafın yok, devletin araçlarıyla... Yurtdışına çıkınca harcırah alıyorsun, çocuklarını başkaları okutuyor. Kardeşim, o zaman 6 milyarla geçinemiyorsa bir insan bu Türkiye'de. İnsaf!
Sizin maaşınız 6 milyarın üstünde midir?
Üstündedir.
Eleştirinizde bir haksızlık olmuyor mu?
Nasıl yani?
Bir başbakandan fazla maaş alıyorsunuz, ama geçinemiyorum diyen başbakanı eleştiriyorsunuz?
Ben geçinemiyorum demiyorum ki. Ben Allah'a bin şükür rahatım. Türkiye'nin koşullarında da aldığım paraya Allah'a şükrederim ben. Ama Başbakan farklı bir olaydır. Bugün bunu ben söylersem yadırganmaz belki bir gazeteci olarak. Bir başbakan söyleyince yakışık almaz. Olmaz.
Sizin çok az gezdiğiniz söyleniyor. Emin Çölaşan gitmez, o sadece Cinnah caddesi numara 8'e (Hürriyet binası) gider gelir deniyor. Niye gezmiyorsunuz?
Şunun için gezmiyorum: Ben bu köşe yazısı olayını son derece ciddiye alan bir insanım ve gezememek gerçekten benim için bir eksiklik. Sabahleyin buraya geldiğim zaman, Türkiye'de hiçbir köşe yazarının başına gelmeyen olaylar benim başıma gelir. Şu anlamda gelir: Yani korkunç bir trafiğin içine girerim ben.
Medyanın durumu nasıl?
Çok kötü. Yani medyamız geneliyle bütün kuruluşları kastetmiyorum burada, isim sorma bana. Korkunç bir yalakalık ve yağcılık süreci içerisinde iktidara karşı. Bu cümle yeter.
Hürriyet gazetesi bundan bağımsız düşünülebilir mi?
Kendi gazetem için de konuşmam. Demin de söyledim. Bana daha fazla şey verme diye. Her okuyucu kendi kararını kendi vicdanına göre verir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ramley.org

asumbul34@leman.com.tr Ahmet Sümbül

Diyarbakır Barosu Başkanı Avukat Sezgin Tanrıkulu ile Kürt sorunu:

'Sorunu ABD'ye havale etmed

Bölgede son birkaç yıldır çatışmasız bir ortam var. Uyum yasaları çıkarıldı. Sivil toplum örgütleri, siyasi partiler yumuşamadan bahsediyor. Bunları dikkate alarak bölgede demokratikleşme ve insan hakları konusundaki iyileştirmeleri değerlendirebilir misiniz?

Son iki üç yıldır bölgede demokratikleşme anlamında, insan hakları ve hukuka saygı anlamında geçmişe oranla bir mesafe katedildiğini söyleyebilirim. Birinci nedeni, 1999'dan itibaren bölgedeki çatışma ortamının en azından örgüt kaynaklı olarak en aza inmesidir. O tarihten bugüne kadar da büyük oranda silahlı çatışma ortamı yaşanmadı. Dolayısıyla çatışma ortamının olmaması, demokrasiye ve insan haklarına saygıyı daha ileri bir noktaya taşıdı. Buna bağlı olarak da 30 Kasım 2002 tarihinde,1987'de ilan edilen "Olağanüstü Hal"e, en son Diyarbakır ve Şırnak illerinde son verildi. Ben OHAL'den bir yıl önce avukatlığa başladım. Avukatlığım OHAL koşullarının yürüdüğü bir ortamda ve bu çatışma ortamında geçti. OHAL'in kalkması nedeniyle de OHAL Valisi'nin, OHAL yasasından kaynaklanan yetkileri artık kullanılamaz hale geldi. Hem OHAL Kanunu hem de kararnameler, OHAL Valisi'ne demokrasilerde olmayan yetkiler veriyordu. Yani Monarşilerde ancak kralların kullanabileceği yetkilerle donatılmıştı OHAL valisi. Kullandığı bu yetkiler, yargı denetimine tabi değildi. Bu sebeple OHAL valisi, hukuka ve demokrasiye aykırı bu yetkilerini sonuna kadar kullandı. Bundan kaynaklı hukuka aykırı olgular gelişti.

Bunu biraz açar mısınız?

Bunları tek tek sıralamak istemiyorum; hepsi bilinen şeyler. 30 Kasım tarihinden itibaren OHAL valisinin yetkisini kullanmasından kaynaklı ve bölgeyi diğer bölgelerden farklı hale getiren bu hukuksal rejime son verildi. Bu, bölgede demokratikleşme anlamında bana göre ileri bir adımdı. Yine Helsinki Zirvesi'nden sonra da AB adaylık müzakereleri başladı Türkiye için. Bunların içinde katılım ortaklık belgesi, ulusal programda revizyona gidildi. Yasalarda değişiklikler yapıldı. Uyum paketleri dediğimiz paketlerle gerçekten de önemli değişiklikler yapıldı mevzuatta. Bütün bunların bölgedeki ortama önemli yansımaları oldu mevzuat anlamında; bunları kabul etmek lazım. Ama bunların uygulanması noktasında büyük bir siyasi irade eksikliği var.

Ya AKP iktidarının tavrı?

Hükümet, hükümet olmanın gereklerini yerine getirebilecek biçimde bürokrasiye hakim olamayarak, bu mevzuatın getirdiği değişikliklerin uygulanması noktasında siyasi iradesini tam olarak ortaya koymuş değil. Bundan kaynaklı büyük sıkıntılar var. Hükümetin bu siyasal iradesi dışında meclisten çıkan yasalar demokratikleşmeyi bir bütün olarak önüne koyma iradesinden yoksun. Bu süreç içerisinde çıkan yasalar bir bütünün parçası değil, parça parça ele alınıyor. Yasalar bir de sivil toplum örgütleriyle görüşülmeden hazırlanıdğı için eksik ve yanlış biçimde kaleme alınıyor. Demokratikleşmeye direnenler var. Siyasi iradenin eksikliği yanında demokratikleşme sürecine direniş de var aynı zamanda. Sonuçta bürokrasideki anti demokratik anlayış, hukuka aykırı anlayış bir seferde terk edilecek bir anlayış değil.

Bürokrasinin tavrı nedir?

Birinci olarak, güvenlik bürokrasisi dediğimiz emniyet ve askeri bürokrasi var. İkinci olarak yargı bürokrasisi var. Türkiye'de geleneksel olarak ağırlığı çok yüksek olan bir kesimdir. Yargı bürokrasisi verdiği kararla ve aldığı tutumla demokratikleşme hususunda ön açıcı değil, tıkayıcı bir tutum içerisinde, yani bunun basına ve kamuoyuna yansıyan birçok örneği var. Artık diğer bürokrasiler, milli eğitim bürokrasisi örnek verilebilir... Değişimin ve dönüşümün önünde bir set olarak duruyor bu bürokrasiler şu anda. Ama bana göre bürokrasinin direnişi noktasında hükümetin bir mazereti olamaz. Eğer hükümet siyasi irade sahibiyle bu direnişi çok rahatlıkla kırması lazım. Ama ben bu noktada geçtiğimiz bir yıllık, birbuçuk yıllık süreci değerlendirdiğimde hükümeti, en azından Kürt sorunu konusunda bir siyasi irade koyma konusunda eksik görüyorum. İradesini ortaya koymuyor veya koymak istemiyor.

Direnen kesimlerden bahsediyorsunuz...

Türkiye'de geleneksel direnç noktaları vardır. Türkiye'de her zaman söylenir bu; "Hükümet olursunuz ama iktidar olamazsınız". Şimdi AKP hükümeti bunu yaşıyor, iktidar olma savaşı vermeye çalışıyor. Bunda Kıbrıs önemli bir gösterge olacaktır bana göre. Yani iktidar olmak için mücadele ediyor gibi gözüküyorlar. Bu iktidar olma mücadelesini demokratikleşmeye tam aktarır mı, aktarmaz mı; onu şimdiden bilmek mümkün değil. Ben onların demokratikleşme konusundaki iradelerini de samimi olarak görmüyorum. Henüz iktidar da değiller, böyle bir mazeretleri de var şimdilik. Ama iktidar olsalar insan hakları ve de demokrasiye saygılı düzen için gerçek bir irade ortaya koyacaklar mı, onu şimdiden söylemem mümkün değil.

Birinci olarak, güvenlik bürokrasisi dediğimiz emniyet ve askeri bürokrasi var. İkinci olarak yargı bürokrasisi var. Türkiye'de geleneksel olarak ağırlığı çok yüksek olan bir kesimdir. Yargı bürokrasisi verdiği kararla ve aldığı tutumla demokratikleşme hususunda ön açıcı değil, tıkayıcı bir tutum içerisinde.

"Direnç noktalarını aşabilirse" diyorsunuz. Bir yandan demokratikleşmeden bahsediyor, uyum yasalarıyla ilgili niyetini gösteriyor hükümet. Diğer yandan da bölgede uygulanması için gizli genelgeler gönderiliyor...

Biraz önce vurgu yapmak istediğim konu da buydu. Yani şimdi İçişleri Bakanlığı, Adalet, Milli Eğitim, Milli Savunma Bakanlığı ülkenin dört temel bakanlığıdır, Sağlık ve Dışişleri Bakanlıklarını bir kenara bırakırsak. Devleti bir organizasyon olarak kabul edersek bu dört bakanlık çok önemlidir. Ve bu bakanlıklardaki bürokrasiye hakim olan anlayış dünden ortaya çıkan bir anlayış değil. Bu cumhuriyetin kurulmasından itibaren, cumhuriyetin felsefesine, cumhuriyetle beraber gelen bir bürokrasi anlayışı, bir devlet anlayışıdır. Biz her zaman bu devlet anlayışını sorguladık. Şimdi bazı taşlar yerinden oynuyor. Türkiye'deki iç dinamiklerin etkisiyle yerinden oynadı. Türkiye'de önemli bir demokrasi mücadelesi verildi, verilmeye devam ediliyor. Bunun önünde, tamam AB süreci de buna büyük bir katkı sağlıyor. Bunu sadece AB süreci ile bağlantılı görmek bence doğru değil, Türkiye'de çok önemli, duyarlı ve tecrübeli demokrasi mücadelesi var. Bunu yapan kurumlar var. Dolayısıyla bu adımlar atıldığı zaman da bu bürokratik kurumlar direnç gösteriyorlar demokratik açılımlara karşı. İşte İçişleri Bakanlığı sonuçta hangi yasa değişirse değişsin mevzuat anlamında sonuçta yasanın değişmesi bir şey ifade etmiyor. Bürokrasi yasaların nasıl uygulanmayacağını belirliyor. Uygulamaları, İçişleri Bakanlığı'nın talimatları, genelgeleri yönetmelikleri belirliyor. İçişleri Bakanlığı çıkarılan yasaların nasıl uygulanmayacağını kendi bürokrasisine talimat olarak gönderiyor. Şimdi öyle yenetmelikler, öyle talimatlar var ki, buna ulaşmanız da mümkün değil. Bir hukuk mücadelesi verip iptal edemiyorsunuz da. Çünkü bunlara ulaşamıyoruz. Elimize geçene, ulaştığımıza, herhangi bir vesileyle bildiğimize, basına yansıyanlar kadarıyla bildiklerimiz hukukdışı yönetmelikler için mücadele ediyoruz. Kamuoyunun önüne koymaya çalışıyoruz. Avukatlık yasasının bize verdiği yetkiyle de Baro adına iptal davaları da açıyoruz. Ama eğer bu hükümet iktidar olsa bu bürokrasi bu cesareti gösteremez, direnemez. Bu aynı zamanda direnç bürokrasinin cesaretini de ortaya koyuyor. Yani bürokrasi, halen Türkiye'de demokratikleşmeme noktasında büyük bir cesaret ortaya koyuyor hükümete rağmen. İktidara değil, hükümete rağmen diyorum. Bana göre bu hükümetin bu noktada hiçbir mazereti yoktur.

Kürtçe yayına ilişkin son RTÜK yönetmeliğine karşı iptal davası açtınız.

Bu süreç gerçekten tam bir komedi. Açıkçası tavşana kaç, tazıya tut diyorlar. Bu anlamda biraz önceki konuşmamı yaptım. Yani böyle bir demokratikleşme anlayışı olamaz. Siz sonuçta kültürel bir hak olan, görsel, işitsel iletişimin bir parçası olan dilde yayını ana dilde yayını, yani getirip 3 tane 5 tane bürokratın sığ kafasının iradesine bırakamazsınız. Şimdi 2002 yılının Ağustosu'nda RTÜK yasası değişitirildi. Aralık'taki Kopenhag Zirvesi için o yasa dedi ki; "ben yönetmelikle bunu belirleyeceğim". Yasada gerçekten bir sınırlama yok. Mesela yasada diyor ki, "radyo ve TV kuruluşlarında Türkiye cumhuriyeti vatandaşlarının geleneksel olarak günlük yaşamlarında kullandıkları dil", yani buna Kürtçe deseniz ne olur, Lazca deseniz ne olur, Gürcüce deseniz ne olur. Veya diğer diller deseniz ne olur. hiçkimse alınmaz. Hiç kimse de niye bu diller yazılırken benim dilim yazılmamış demez.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aksamsefasi

en kendimiz çözelim'

Belki benim anladığım bir dili on kişi konuşur ve ben on kişiye yayın yapacağım. Bunu sınırlamanın bir mantığı yok. Ben yayın yapar mıyım, yapmaz mıyım, o benim bileceğim birşey. Ama sırf bir dilin adını anmamak için olağanüstü formüllerle "Günlük yaşamda geleneksel olarak kullanılan dil" diye, yani bir formülasyon ortaya koymayı bir kenara bırakıyorum. Bu yasa bir sınırlama getirmemişti. Ama ondan sonra 18 Aralık 2002 tarihinde çıkarılan yönetmelik RTÜK tarfından çıkarılan yönetmelik, yasada olmayan sınırlamaları yönetmeliğe koymuştur. İşte yayını TRT yapar deniliyor. Halbuki yasada TRT yapar diye bir şey yok. Yok çocuklara yayın yapılamaz diyor, yerellere yapamaz diyor, ondan sonra belli bir saatte yapılır deniliyor.

Bu durum dışarıya nasıl yansıyor peki?

Ankara'dan geliyordum, bir gazeteci ile uçakta görüştük. Yabancı olan bu gazeteci ile sohbet ediyorduk. İşte yönetmelikler falan yeni çıkmıştı, biz de Diyarbakır Barosu olarak iptal davası açtık,basına yansıdı. Yabancı gazeteci ile çerçevede sohbet ediyorduk. Yönetmelikten konuşuyorduk. Bu yayını yönetmeliğe göre sadece TRT yapacak, sadece yetişkinlere yönelik yapılacak, çocuklara dönük olmayacak yayınlar, günde yarım saat olacak falan konuşunca yabancı gazeteci şaşırdı ve şunu söyledi, "Bu sınırlamalar aklıma şunu getiriyor: Acaba Kürtlere porno film mi gösterecekler" dedi. Yani bir yayın günde yarım olacak, yetişkinlere dönük olacak, alt yazı olacak, TRT belli saatte gösterecek dediğinizde işte bir yabancı gazeteci böyle anlıyor. Yönetmelik değil, yasayı değiştirmek zorunda kaldılar. Bu mantıkla alınan bir yönetmelikle siz nasıl demokratikleşebileceğinizi ifade edeceksiniz, kimi inandıracaksınız.

k vaatlerle "Eve dönüş yasası" çıkardı. Ve fiyaskoyla sonuçlandı. Nasıl değerlendiriyorsunuz yasayı? Toplumsal barış, nasıl bir yasayla hayat bulabilir?

Yani gerçekten şimdi Kuzey Irak'ta bir güç var ve Irak'ta ortaya çıkan bir durum var. 5 yıldır çatışmasız bir ortam var. Kürt sorunun silahlı yöntemle çözülemeyeceği konusunda genel bir inanç var. Bunlar herkes tarafından kabul edilen ortak doğrular. Ve yasadışı örgütün, Kürt sorunu konusunda, silahın kullanılmayacağı konusunda, kongresinin verdiği bir siyasal iradesi var. Kendi hukukları içerisinde böyle bir kararları da var. Bugün geldiğimiz noktada, demokratikleşme için ve barış için, toplumsal bir barış projesinin başlangıcı için bu silahlı güçlerin silahtan arındırılıp Türkiye'deki sosyal ve siyasal yaşama katma konusunu ortaya koyma sorunu var. Bu yasa tartışıldığı zaman, biz Diyarbakır Barosu olarak her kesimle görüştük. Bölgenin 9 barosu biraraya geldik. Toplumun değişik kesimleriyle görüştük ve bir taslak ortaya çıkardık. Sivil toplum örgütleri ve bu sorunla ilgili herkesle görüşmeye çalıştık. Bölge baroları dikkate alınmadı. Dedik ki, sonuçta bir durum var, bu durumu biz toplumsal bir barışa dönüştürebiliriz. Bu yasa ancak toplumsal bir barışa hizmet edecekse anlamlı olabilir. Bunun için de biz bölge baroları olarak her türlü katkıyı sunmaya hazırız. Oturduk, bir taslak hazırladık. Daha hükümetin yasası ortada yokken. Ve bu yasa taslağını Adalet Bakanlığı'na gönderdik.

Eğer bu hükümet iktidar olsa bu bürokrasi bu cesareti gösteremez, direnemez. Bu aynı zamanda direnç bürokrasinin cesaretini de ortaya koyuyor. Yani bürokrasi, halen Türkiye'de demokratikleşmeme noktasında büyük bir cesaret ortaya koyuyor hükümete rağmen.

Sizin de Baro Başkanı sıfatınızla bir girişiminiz olmuştu.

Ben şahsen Adalet Bakanı'na mektup da yazdım. "Bölgedeki baroları ile birlikte bu sorunu bilen, tanıyan hukukçular olarak bu sürece katkı sunmak istiyoruz. Bizi dinlerseniz,size görüşlerimizi aktarmak isteriz" gibi bir mektup yazdım. O mektubuna iki ay sonra bir cevap geldi, "İlgisi üzerine mektubunuz İçişleri Bakanlığı'na gönderilmiştir' diye. Bu süreç içerisinde hükümet bu sorunla ilgili olabilecek hiç kimseden tek bir görüş almadı... Ama sorun olduğu yerde duruyor. Böyle bir sorununuz var. Türkiye'de yaşayan insanlar olarak böyle bir sorunumuz var. Bu sorunumuzu derhal çözmek zorundayız. Siyasal irade bu sorunu çözmek zorunda, Türkiye'nin yeniden bir silahlı çatışmaya, harcayacak enerjisi hiçbir biçimde yok. Bu nedenle bu sorunu çözmek zorundayız. Bu sorunun çözüm aracı da sivil toplum örgütleridir, hükümet sivil toplum örgütleriyle, toplumun değişik kesimleriyle siyasal partilerle görüşüp nasıl bir yasa ile toplumsal barışın adımı olabilecek, başlangıcı olabilecek bir çözümü ortaya koymak durumundadır.

Bu sorun nasıl çözülecek?

Sorunu ABD'ye havale etmeden kendimiz çözelim. Türkiye'nin demokrasi güçleri, demokrasi isteyen güçler önümüzde duran bu sorunu gündemlerine almak durumundalar. Zira hepimiz biliyoruz ki, Başbakan Erdoğan'ın ABD'deki ana gündem maddesi Kuzey Irak'ta bulunan silahlı güçlerin silahsızlandırılması ve çatışma veya herhangi bir nedenle tasfiye edilmelerine yönelikti. Çatışma ortamının Türkiye'ye yansımamasını beklemek safdillilik olur bana göre. Yani böyle bir ortama izin vermeden, böyle bir mukavemete izin vermeden sorunu Türkiye'de bütün siyasi güçlerin ve sivil toplum örgütlerinin katılımıyla çözmek durumundayız. Bu sorun bizim sorunumuzdur. Hiçbir siyasal güce ABD'ye falan ihale etmenin de bana göre bir anlamı yok. Orada olacak her çatışma mutlaka burada da yansımasını gösterir. Yani toplumsal hafızamızı canlı tutmak durumundayız. O ortamın ortaya çıkmaması için hareket etmek durumundayız.

D Tipi cezaevleri ve tecrit için protestolar var. Türkiye'de ilk olarak, D Tipi Cezaevi Diyarbakır'da faaliyete geçti. Açılmadan bu yeri ziyaret ettiniz, gözlemlerinizi alabilir miyiz?

D Tipi cezaevi açılmadan önce Diyarbakır Barosu Yönetim Kurulu olarak Bakanlıktan aldığımız izinle bu cezaevini bitmiş haliyle gidip gezdik, incelemelerde bulunduk. Ve ondan sonra bir rapor yazıp kamuoyuna duyurduk, bakanlığa da gönderdik. D Tiyi cezaevleri mantık olarak tecriti ve izolasyonu hedefleyen bir mimari anlayışla yapılmıştır. Kendi gözlemimi anlatıyorum. Ve istenildiği taktirde, cezaevinde bütün irade seni idare edenlerin elinde. Anahtar kapının arkasında olanların elinde. İstendiği taktirde bir kişilik ya da üç kişilik bir odada bütün ömrünüzü geçirebileceğiniz şekilde dizayn edilmiş bu cezaevi. Ortak mekanların kullanımı konusunda darlık ve yöntem, tutukluların birbirini görmemesini ve ortak alanlarda buluşmasını engelleyen bir şekilde inşa edilmiş."Cezaevini gezerken ürktüm" Türkiye'deki siyasal sorunlar ömür boyu kalacak değil. Siyasal tutuklu, hükümlüler belki kalmayacak. Mantık siyasi tututlu ve hükümlüleri burada tutmak için yapılmış. Yani bu cezaevi yerinde kalacak, siyasi tutuklular belki olmayacak ileride. Adli suçlarda da bir insanı bu gibi yerlerde on yıl tutarak kendisini yeniden topluma kazandıramazsınız, yeniden onu üretime katamazsınız. Bu inşaat medotu, mimari projenin kısa zamanda gözden geçirilmesi,uygulanabilir hale getirilmesi, ortak alanların doğa ile barışık bir cezaevi haline getirilmesi gerekir. Ben bu cezaevini gezerken gerçekten ürktüm. Eğer siz bu cezaevinde yir miyıl kalırsanız toprak yüzü görmeyeceksiniz. Hükümlü ve tutukluların toprağa basacakları tek bir alan yok. Cezaevine girdiğiniz andan itibaren beton dışında insani hiçbir özelliğe rastlayamazsınız. Ve gökyüzü de ancak çok yüksek olan, görmek için çaba sarfedeceğiniz ışık duvarların arkasındadır. Böyle ortam içinde cezaevi yapılamaz ve inşa edilemez.

"DEP'li milletvekillerine yargıçlar direniyor"

DEP milletvekillerininyeniden yargılanmasını hukuki açıdan nasıl değerlendiriyorsunuz? DEP'liler yargılanmamak için mi yargılanıyorlar?

Şimdi Leyla Zana ve DEP milletvekillerinin yeniden yargılandıkları yasa ucube bir yasadır. O yasa 23 Ocak 2003 tarihinde yürürlüğe girdi. Yasada 23 Ocak 2003 tarihine kadar AİHM'ce verilen ve kesinleşen hükümlere ve bu tarihten sonra AİHM'e yapılacak başvurularda verilen kararlara uygulanır deniyor. Yani sadece DEP'lilerin yeniden yargılanması için çıkarılan bir yasadır bu. AİHM'in gündeminde olan davalara uygulanmıyor bu yasa. DEP'lilerin bırakılması için bir baskı süreci başlamıştı AP Konseyinde, kararın gereği yerine getirildi ve böyle bir ucube yasa çıktı. Tabi bu yasanın başka bir anlamı da muhtemel Öcalan'ın kararının uygulanmasını engellemektir. Nasıl bir karar çıkacağı belli değil, ama böyle bir karar çıkarsa eğer Türkiye uygulayacak. Benim müvekkilim vardı. Kararı 23 Ocak'tan sonra sonuçlandı. İşkenceden dava açtı, kazandı. Ancak müvekkilim yeniden yargılanamıyor. Davası bu tarihten önce bitenler ve bu tarihten sonra başlayanlar diye ayrım yapılıyor. Böyle bir mantık hukuk mantıkı olmaz. Ama Türkiye'de mantık demokratikleşmeyi bir bütün olarak ortaya koymayı hedef gözetmediği için böyle ucube yasalar çıkıyor. Birisini faydalandırırken, birisini mahrum ediyorsunuz. Oysa yasalar geneldir. Yani birilerinin yargılanması ya da birilerinin yargılanmamaları için yasa çıkartılamaz. Eşitlik yasaların genel mantığında vardır. DEP'lilerin yargılanması komedi.Bu yasa çıktı ve bir yıldır DEP'li milletvekilleri yargılanıyorlar. Ben de birkaç duruşmalarına gittim. O duruşmaların bir komedi olduğunu, DEP'lilerin yeniden yargılanma değil, yeniden yargılanmamalarını gördük. Türkiye'deki yargıçlar, kendi iradelerinin üstlerinde bir yargının olmasını kabul etmiyorlar. Biraz da bunu görmek lazım burada. Yani önemli bir refleks ve dirençtir bu. Yargı bürokrasisi dediğim şeye örneklerden biri de budur.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aksamsefasi

Medyanın yükselen starı Aksaray köşesinden Türkiye'ye yön veriyor

Kaleminden adeta şerbet damlıyor. O ve onun içindeki diğer Aksaray Paşaoğulları Türkiye'nin yükselen sesi... Röportaj isteğimizi kırmayan Aksaray Paşaoğlu, bir de yan sayfada okuyacağınız makale yazdı yeniHarman okurları için...

İsterseniz klasik soruyla başlayalım. Aksaray Paşaoğlu kimdir?

Ben, insanların adlandırılmasına karşıyım. Bize verilen isimleri birer etiket gibi ölene kadar sırtımızda taşıyoruz. Ölünce mezar taşımıza geçiyor. Ve ben araştırdım. Bir insan ismi, 32 gram geliyormuş. Yani biz hep bu yükle dolaşıyoruz. Necati, İsmet, Kudret... Hepsi birer dara. Neden isim? Siz bana "hişt" deseniz, ben size "pişt" desem, yani ikisi karışmasın diye diyorum. Bakarız zaten biz birbirimize, öyle değil mi?

Ayrıca ben insanların birer kişiden fazla olduğuna inanıyorum. Alt ben var, üst ben var. Mesela bizim tam üstümüzde bir "üst ben" var. Eşi de aynı benim eşime benziyor. Belki o da eşimin üst benidir. Nikahlı olup olmadıklarını bilmiyorum. Beni de ilgilendirmiyor. Öğrenemedim zaten. Öğrenmek de istemiyorum. Altı yaşında bir erkek çocukları var. Tepemizde bütün gün güm güm güm sıpa gibi üstümüzde koşuyor. Özetle diyorum ki, madem hepimizin içinde birkaç kişi var, o halde bizi anlatmaya tek isim yetmez.

Mazhar, Fuat, Özkan gibi topluluk isimleri mi takınalım?

Tenha bir topluluk seçtiniz. Ben adımın "Berlin Filarmoni Orkestrası" olmasını isterdim. (kahkalar)

Bizim tanımadığımız Paşaoğlu'ndan bahseder misiniz?

Biraz kaçık bir insanım.(yine kahkalar) Yok yok, gerçekten kaçığım. Samimi söylüyorum. Hiç kimsenin yapmayacağı, kıçının ucundan bile geçirmeyeceği şeyleri yaparım. Mesela gece yarısı eşimi, kafasına tencere vurarak uyandırırım. Ve öyle don-paça gecenin bir vakti, bir yerlerde birilerini sıcak yataklarından kaldırıp, küçük bir uçak kiralattırırım ve diyelim Endonezya'ya çift çekirgeli tost yemeğe giderim. Yanında da timsah gözyaşı damlatılmış mango içerim.

Metroseksüel gibi bir gözünüzle başka yere, diğer gözünüzle başka yere bakıyorsunuz. Pekiyi, kadınlarla aranız nasıldır? Çapkın mısınız?

Bu metroseksüel denen şeyin, ne olduğunu bir türlü çözememişken siz daha da karıştırdınız aklımı. Bu kalemun gibi mi, ne o?

Üniversite yıllarında onsekiz sevgiliniz olmuş aynı anda...

O yıllarda Pangaltı'da hamamın çaprazında "Yordan" muhallebicisi vardı. Sevgililerimi oraya götürürdüm. Dört masayı birleştirir öyle oturuduk. Muhallebiyi leğenle getirirlerdi. Çatal- kaşık şakırtısından gece yattıktan sonra, saat sabahın dördüne kadar beynim şın şın şınılardı.

Evlendikten sonra duruldunuz mu bari biraz?

Evet, duruldum biraz. Ama insan yedisinde neyse, yetmişinde de odur. Bazen bir "kadın muhtar"ın propaganda afişinin önünden sekiz defa geçtiğim oluyor. O derece. Bir de o yıllarda arkadaşlarla mektebe giderdik. Yürüyerek. Şimdi mektep arabaları var. Otobüs oluyor, minibüs oluyor. Portatif. Evinizin önünden alıyorlar. Kadın-erkek ilişkilerinde son derece cesurumdur. Bir defasında yöneticisi olduğum gazetede çalışan kimsesiz bir kızı ellemiştim. Ve o gıkını çıkaramamıştı.

2004 yılında Türkiye size nasıl görünüyor? Bu Türkiye AB'ye girebilir mi?

Bakın, sayın Verheugen Avrupa'da açılan bir Türk ressamları sergisinden çok etkilenmişti. Bir ülkenin dünyadaki ağırlığı, bence sanatta geldiği nokta ile doğru orantılıdır. Ve bence Türkiye'nin şahlanması çok yakındır. Şimdi kişneme aşamasındayız.

Sağ arka toynağı sinirli sinirli yere vuruyoruz. Ve kalça derimizi sağırterek, sinekleri kovuyoruz. Bakınız şu anda Türkiye'de her kanalda üçer şarkı, üçer tiyatro yarışması var. Bayhan çok eski kaçıyor. Milyonlarca sanatçı birbirlerini eze eze kan revan içinde gümbür gümbür geliyor. Çok yakında 50 bin Türk Pavarotti'si Atatürk Olimpiyat Stadında tek ses olup Verdi'nin "La Traviata" operasından "Libiamo libiamo"yu topluca okuyup, Günter Verheugen'in gözlüklerini şangır şangır indirmezse en adi şerefsizim.

Siz ilgilendiniz mi müzikle?

Benim gençliğimde kız tavlayabilmek için gitar çalmak gerekiyordu. Babama ısrar ettim. O annemin eşi. Tünelden koyu kırmızı bir elektrogitar aldırdım. O zamanın parasıyla saatte ikiyüz liralık elektrik yakıyordum. Bir keresinde perdeler tutuştu. (Kişneme) Alevler hipilerime sirayet etti. Püsküllerim lülelerim yandı. Francis Lai'nin Love Story'sini çok harika çalarım Eric Segal'in romanından. Roman'dan baka baka da çalabiliyorum. Kafamı, Ali Mak Grav gibi, birinin iman tahtasına dayamam lazım yanlız. (osurma)

Futbolla ilgili misiniz? Bir futbol takımı tutuyor musunuz?

Bazen televizyonda maç izlerken gol olur gibi olduğu anlarda bacağım istem dışı savruluyor. Ben bunun futbol oynamak olduğunu düşünüyorum. O sırada diyelim ki Nobre ile aynı ruh halini paylaşıyorum.ve aynı vuruşu yapıyorum. O anda pantolonumu çıkarsam, şortlu gibi. Fakat üzerimde forma yok. Bir tek o eksik. Ben, kendimi psikolojik olarak bir milli maça çıkacak kadar hazır görüyorum sanal olarak. Takdir Şenol hocanındır. Bakın, hiç profesyonel bir futbolcu olarak Japonya'ya transfer oldunuz mu? Bu tamamen bir empati meselesi ve ben, şu saatlerde Kobe takımıyla antremana çıkıyorum. Bakın sol baldırım nasıl atıyor. Hocam Okoşi Takamura beni çok seviyor . Kızı Şişasu bana aşık. Fakat babası bilmiyor. O şu anda koca bir ızgara edilmiş istiridye yiyor..

Sayın Paşaoğlu!

E..efendim? Kimsiniz ?

Yazılarınızda sık sık Türkiye'nin şahlandığını söylüyorsunuz az önce de söylediniz. Bunu nereden anlıyorsunuz?

Bakın, şimdi ben size bir soru soracağım. Bunu kendime defalarca sordum. Ve cevabım her defasında "Hayır" oldu. Soru şu: Siz hiç deve kuşu etinden yapılmış kebap yediniz mi? Ben yemedim. Peki, deve kuşu yumurtasının, böcekleri kaçırdığını biliyor muydunuz? Benim genç bir işadamı dostum, dana kıymasından canlı kanguru yapıp Avustralya'ya satıyor.

Bakınız şu anda Türkiye'de her kanalda üçer şarkı, üçer tiyatro yarışması var. Bayhan çok eski kaçıyor. Milyonlarca sanatçı birbirlerini eze eze kan revan içinde gümbür gümbür geliyor. Çok yakında 50 bin Türk Pavarotti'si Atatürk Olimpiyat Stadında tek ses olup Verdi'nin "La Traviata" operasından "Libiamo libiamo"yu topluca okuyup, Günter Verheugen'in gözlüklerini şangır şangır indirmezse en adi şerefsizim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Paşaoğlu, LeMan'da ki

Gerçek mi bu?

Değil ama herşeyin katı birer gerçek olduğu bir dünyada yaşamak çok tatsız olmaz mıydı? Ayrıca bir şeyi gerçekleştirmek önce hayal etmekle başlar.

Giyinmeyi sever misiniz?

Çıplaksam evet. Yoksa o insanı çok terletiyor.

Ayakkabılara düşkün olduğunuzu duyduk.

Kaliteli ayakkabıyı severim. Favorim John Lobb Jermins. Ayakkabımı almaya kendi ayaklarımla gitmem. Eşimin ayakları kırkdört numara. Benim ayakkabılarımı eşim alır. Gider giyer. Onun bacakları çok kıllı. Bana hep iki numara büyük gelir. Bir de benim Londra'da bir "Sibelyus usta"m var. Ismarlama çalışıyor. Ayakkabıcılığın ruhuna uygun olsun diye salaş atölyesinde ayakkabıları ellerini hiç sürmeden sadece ayak parmaklarını kullanarak yapıyor. Ve sağ ayakkabıyı sağ ayağıyla, sol ayakkabıyı sol ayağıyla kesip dikiyor. Tek ayakkabıyı yapması üç yılını alıyor. Deri olarak Aguti derisi kullanıyor. Aguti, Güney Amerika'da yaşayan bir tür Kobay. Ayakkabıların çifti yirmi bin dolar.

Yazılarınızda sürekli umut veriyorsunuz. Yazdıklarınıza inanıyor musunuz?

Bakın, bunu bana Ümraniye'de inşaatta çalışan inşaat işçisi bir arkadaşım anlattı. Geçen gece çok müthiş bir şey olmuş. Dinlerken gözlerime bakın. Arkadaşım inşaattaki naylon pencereli odasındaki yatağında yalnız ve mutsuz yatarken bir ara karşı duvardaki altın varak çerçeveli koca ayna, bir kapı gibi açılmış ve oradan yatak odasına Nicole Kidman girmiş. Kucağında yavru bir panda varmış. Nicole ona yaklaşmış ve işaret parmağını Yavuz'un dudaklarında gezdirerek ona aynen şunları söylemiş: "Uluslararası kredi derecelendirme kuruluşu Standart and Poors Kredi notunuzu yükseltti. Onu kutlamaya geldim." demiş. Sonra baş parmağıyla Orhan'ın baş parmağını yakalamış ve üstten bastırmış. O bir oyunmuş. Ve ona "parmak güreşi" deniyormuş. Yarım saat kadar bu oyunu oynamışlar. Nicole ayrılırken Orhan'a torbasından çıkarttığı yüz doları ve cep telefonunu hediye etmiş. Bugün Türkiye'de bir inşaat işçisi böyle bir güzellik yaşayabiliyorsa, fazla da şikayet etmeye hakkımız yok demektir.

Arkadaşınızın adı Yavuz mu, Orhan mı?

En başta da söyledim. İnsanların adlandırılmalarına karşıyım!

AKSARAY PAŞAOĞLU

Caner İle Tülin'in İmkânsız Vuslatı, Öfkeli Bir Tavuk ve Schröder'le Gözgöze Gelmek

Türkiye'de kâbus olur mu? Ben olur diyorum. Benim zaman zaman yaşadığım bir kâbus var ki o anda ben artık diri olmak istemiyorum. Onu sonra anlatacağım. Ama önce umut verici olayları sıralamak istiyorum...

Hiç tavuk yediniz mi? Ben yedim. Onun iki yanında uçak gibi iki kanadı var ve tabağın içinde otururken sırtında bulunan iki but, tavanı gösteriyor. Fakat bakın ben size ne anlatacağım. Kolej yıllarında aynı sırayı bölüştüğüm Âbidin Sukaçıran adında bir arkadaşım vardı. Geçtiğimiz pazar sabahı poğça almaya fırına gitmiştim. Her pazar aynı fırından bir peynirli bir patatesli ve bir patatesli bir peynirli olmak üzere iki çift poğça alırım. Fırının adı Pedro De La Papes. O Arjantin'de. Orada Âbidin'e rastladım İstanbul'a aynı uçakla döndük. Âbidin, onun elinde Amerikan tarzı koca bir kesekağıdı mısır patlaması vardı. Kesekağıdı elektrikli. Alttan devamlı patlatıyor. Abidin'in Çatalca'da bir tavuk çiftliği varmış. Beni oraya götürdü. Ve inanın tavuk denen şey bizim bildiğimiz tavuğa hiç benzemiyor. O canlı. Başı ve sonu var. Sonu uzun olunca ona tüy deniyormuş ve horoz oluyormuş. Tavuğun sırtında but yok. Ayaklar çatal gibi ve yerde gidiyor. Âbidin'in çiftliğinde sadece bir tavuk var. Âbidin özel bir parmaklığı açınca oradan birdenbire son derece güçlü görünen, öfkeli bir tavuk fırladı. Âbidin atının üzerinde kıvrak manevralarla azgın tavuğun saldırılarını ustaca geçiştirirken bana göz kırptı ve "off the record" olarak, yâni yazılmamak kaydıyla şunları söyledi: "Ben bu tavuğu bulduğumda ayakta duracak hâli yoktu. Buna o kadar iyi baktım ki namussuz şimdi yılda 4 bin ton mısır yiyor." Ben de ona göz kırptım. Kolejdeki gibi yılışık yılışık çifter göz kırpıştık. İri bir İspanyol boğası büyüklüğünde, hatta ondan daha cüsseli bu tavuk, düzelen ekonominin canlı bir sembolüydü.

Geçenlerde Maydonoz Şovlend'de Gülben Ergen'in o müthiş konserindeydim. Gülben Ergen uçtuğu anda beynime bir zıpkın gibi şu düşünce mıhlandı. Bu Gülben Ergen bütün dünyayı böyle uçarak dolaşsa ve geçtiği ülkelere Türkiye'yi tanıtan broşürler atsa eline mi yapışırdı? Bir an deli gibi, sağımda oturan beyefendiye dönüp baktım. Üst bıngıldağından girip sol şakağından çıkmış bir zıpkınla bana gülümsüyordu. Demek ki o fikir, Türk halkının kollektif hayâliydi.

Tülin'le Caner'in asla evlenmeyeceklerini biliyor muydunuz? Onlar kesinlikle evlenemezler. Çünkü onlar kardeşmiş ve bundan haberleri yokmuş. Tam da kafanız bununla bulanmışken ben size Türkiye'yi şaha kaldıracak bin yılın projesinden söz edeceğim...

Almanya Başbakanı Schröder Almanya'daki evinde sabah uyanıp penceresinin perdelerini açtığında onunla gözgöze gelip "Guten morgen" selâmlaşmak istemez misiniz? Hem de siz Türkiye'deyken. Bu artık mümkün. Ankara Kalesine dikilecek 180 metrelik bayrak direğine tırmanırsanız Schröder'in evini görebilirsiniz. O da sizi görebilir ve Türk olduğunuzu tepenizde dalgalanan dev bayraktan derhal anlayabilir. Bu hârika kreasyon Melih Gökçek imzasını taşıyor. Ve son derece bizi dünya ligine sokacak çağdaş bir bomba daha. Sayın Melih Gökçek tekrar seçilirse, Ankara'nın dört bir yanına bezden hayvanlar yaptıracakmış. Bez hayvan bir hârika. Gerçek hayvan bez değil. Ve ondan palto yaptığınızda hayvanseverler şaha kalkıyor. Ve siz, isterseniz ormandaki bütün hayvanları çamaşır makinasında yıkayıp balkona asabiliyorsunuz. Ya da yaşlı bir fil öldüğünde onu bozup kendinize sekiz bin tane yer bezi yapabiliyorsunuz...

Yazımın başında sık sık yaşadığım tatsız bir olaydan kâbus diye söz ettim. Birşey yerken, dudağınızın ya da yanağınızın iç kısmını kazayla hiç ısırdınız mı? Ben bazen ısırıyorum ve o saniyede ağız mukazomda çok minik bir baloncuk oluşuyor. Bu da beni çok rahatsız ediyor. Ama ne yapalım ki İsveç'te de yaşasanız bu tip sorunlardan kaçamazsınız. Mukoza, İsveç'te de olsa mukozadır...

Behiç Pek

Yılmaz Şen

Taştan Kaleler

Zil çalmış, koşuşturma başlamış; yakalar çıkarılmış, ekmek arası birşeyler atıştırılmış ve yine sokaktasınız. Heyecan artmış, dünden planlandığı gibi herkes orada, herkes takımını biliyor. Son maçta alınan yenilgi daha da hırslandırıyor. Bu sefer o düşlediğiniz çalım atılacak, çok eminsiniz. Deli bir koşuşturma, top nerede herkes orada; bacaklar ince, sıska ve esmer çocuklar koşuyorlar. Mahalle maçı, büyük derbi, aşk başlamıştır. Sırılsıklam terlenmiş, okul unutulmuş, ders futbol olmuştur. Mahallenin her sokağında top koşturulmuş, taştan kaleler kurulmuş; bazen büyük bir taş, bazen iki tane hatta üç tane üstüste taşlar konulmuş. 10 adım sayılmıştır iki taştan direk arasında, lakin karşı kale hep ufak görülüp itiraz edilmiştir. Hep kazanmak istenilmiştir, güzel fubol önemli değildir. Genelde tekniği iyidir herkesin ama ufak boylu olanlar bir başkadır. Sokak futboludur, dizler soyulur, önceleri çok acır ama yendikçe unutulur; bir övünç kaynağı olur yaralı dizler. Yaralı, bereli ama galip ve başlar dik!

Sonraları stadlarla tanışılır. Dizlerde eskisi gibi yara yoktur. Sokak aralarında bağırdıkları, isimlerini saydıkları futbolcuları görme şansları doğmuştur. Futbol aşkı büyüyüp devam eder, hayaller kurulur; sokak aralarındaki futboldan sonra stadlar korkutur. Aşkınızı eskisi gibi ayağınızda sektiremezsiniz artık. O sizin için çok güzeldir ve teklifinizi kabul etmeyecektir artık. Ne yazık ki yine de onu görmekten vazgeçemezsiniz. Stattaki atmosfer büyülemiştir. Aşk yara almıştır, futbolculuk ulaşılmaz bir noktadır artık. Artık tribündesinizdir ve yedek kalmışsınızdır. Aşkınızdan size kalan iki renktir sadece. Taştan kaleler gitmiş, taştan tribünler gelmiştir. Alışmak zor olmamıştır, kalabalık güven verir, seversiniz tribünleri. Şaşarsınız artık kaçan gollere, siz kesin atardınız, siz kesin daha iyiydiniz. Keşke daha çok çalışsaydınız, sahada o voleyi vuran siz olsaydınız. Nasıl da mutluydunuz plastik topu sektiriken. Fakat bilmezdiniz, plastik toplar uçar...

"Bir yandan "seni ben ellerin ol diye mi sevdim" çalar, bir yandan biralar yudumlanır; "kaybedenler kulübü"ne hoşgeldiniz! Masadan sarhoş olmadan kalkarsanız, yakalarsınız uçurtmayı. Hep kaybetmek olmaz kaderini; fakat sarhoş olursanız sonuç bellidir; muhabbet sizi eskilere götürecektir. Nasıl da sevmiştim derken, birden kendinizi sahaya atlarken bulursunuz, sevgilinizi kaçırmak için! Ve işte o an, sevgili, plastik top misali uçar... Tribünlerde sevgiliyi düşleyeceğiniz bir koltuk bile olmaz. Sevgiliden size kalan iki güzel renk de ceza almıştır; iki hafta deplasmandadır artık...

ymaz54@hotmail.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aksamsefasi

Yeraltında Rap'in sesi-4

Röportaj: Barış Ünal

Bayan rap'çi yok mu, var aslında... Sayıları çok mu az, yo var aslında... Hepsi bu sayıdaki röportajda... Asıl bombası "Ceza"nın kardeşi değil, "Ayben"di aslında... Kadıköy'de bulmuştum, buluştum, kendisine sorular sordum, ilk röportajında konuşturmuştum, turnayı onikiden vurmuştum. Efendiydi, harbiydi ve heyecan tavan yaptı... Açtı ağzını, patlattı bombaları. Rap'i anlattı, kimleri sevmediğini anlattı. Üzgündü, yılmıştı ama yıkılmamıştı. Abisine, babasına, annesine de aşıktı rap'e de. Kıl olmuştu arkamızda konuşanlara, yapıştırdı oracıkta lafını, çünkü yaptıkları saygızcaydı. Tutmasaydım, kafalarını kıracaktı. Mikrofonda başladı atışmaya, sıkılmadı başladı anlatmaya...

Mikrofon sende..

Benim adım Ayben, 22 yaşındayım, Üsküdar'da oturuyorum, lise mezunuyum, üniversiteyi istiyorum kısmetse olur diyorum. Şu an çalışmıyorum ama bir iş arıyorum ve bu müzikle profesyonel olarak ilgileniyorum. Meraklılara duyuruyorum.

Sesin çok güzel ama hep vokalle mi duyacağız sesini? Albümün yok, hazırlamaycak mısın güzel bir mc?

Albüm hazırlamayı düşünüyorum ancak bu zamana kadar pek bi fırsatım olamıyor. Annem bi rahatsızlık geçirdi ve 2 ay önce kaybettik, o yüzden zamanım olamadı fakat en kısa zamanda çıkarıyorum, anlatıyorum derdimi. Abim çok meşgul onun tarafından destekleniyorum, o benim herşeyim. Yanımda olmasını istiyorum, onu bir usta olarak görüyorum, benim idolüm abim. Yanımda bir de Fuat var, bana çok yardım ediyor.

Başladığın zamanı anlatmadın bize yoksa yine abinle mi başladın Türkçe Rap'e?

Aslında ben kendimi bildim bileli rap müzik dinliyorum çünkü ben önce abim tarafından keşfedildim. Onun için ben rap ile doğup rap ile büyüyorum desem daha doğru olur. Abimin etkisi çok büyük oldu hep abimi örnek aldım. O başladığı zaman rap'in zevkine vardım... Abimin "Meclis-i Ala" albümündeki bir parçada, baştan sona vokal yaptım, ilk profesyonelce deneyimim o zaman oldu. İkinci albümde de varım, bir tek "Med Cezir" albümünde yokum. Yakın zamanda yeni albümünde de yer alacağım. Yalnız da olur.

Elalemin ağzı torba mı büzüyorsun, yoksa başarın seni kamçılıyor mu?

Çevremden hiç olumsuz bir tepki almadım, kendime de güvendim. Elimdeki kozu, sesimi iyi kullandım.

Kendine bir tarz oluşturdun mu, neler hakkında şarkı sözü yazacaksın?..

Belli bir tema yok. Bir sözü nereye çekersem oraya gidecek, canımı sıkan neyse onla ilgili bir söz yazacağım. Belki de çok saçma sapan bir söz yazacağım. O andaki duygularıma bağlaycağım sözlerimi.

Kadın rap'çilerin sayısı çok az. Korkuyorlar mı, yoksa yetenekleri mi yok rap söylemeye?

Bilmem. Korkuyorlar gibi... Cesaret olmadan yapılmaz bu iş. İnsanları karşısına alıp şarkı yazmak... Kadınlar başka şeylere daha çok vakit ayırıyorlar.

Kim demiş kızlar beceremez bu işi, bilek işi değil sadece yürek işi. Doktor ve Ceza karşınızda Nefret. Ayben ve Elif, Türkçe Rap'in kız sesi.

Erkekler genelde grup halinde veya tek albüm yapıyorlar. Sen istemez misin, bir kadın mc ile rap yapmak? Zor olmuyor mu tek yürek, tek bilek?..

Tek başıma üstesinden gelebilirim diye düşünüyorum, pek bir zorluğu olduğunu düşünmüyorum. Kendimi de iyi ve başarılı görüyorum, benden iyiler de var ama hepsi erkek, kadın olarak kimse yok gibi... Kadın olarak beraber birşeyler yapmak istediğim bir isim var, ROKA... Abimin nişanlısı... Beraber yapmayı düşünüyoruz, o pek fazla yanaşmıyor ama çok iyi bir sesi var. Onu da ikna edince çok güzel şeyler ortaya çıkaracağız.

Rap atışmasız olmuyor mu? Hep erkekler mi ön planda? At ortaya bir bomba?

Şaçma geliyor biraz ama rap'in içinde var bu. Atışmaları sözle bir parça yaparsınız, biz buna "beatle" deriz. Hemen sonra atışmaya karşılık gelir ama sözle tabii... Bizde beatle yapılırken karşısındakini çekememek var... İnternetten hemen küfür dolu mailler gelir, ziyaretçi defterine girip saçma sapan şeyler yazılır. Kaldıramıyorlar, daha rap'i özümseyememiş insan çok var. Mantıksız bence, başarılı insanı çekemiyorlar kısacası.

Küfür dedin burda bir parantez açayım, ("bu da ne be" diyenlere "küfürle şarkı olur mu diyenlere" bir söz.?

Albümlerde açık ve seçik küfürler yayınlanamıyor, sansür var. Dinlememesi için bir neden olduğunu düşünmüyorum. İnsanlar nedense başından beri rap'e soğuk baktılar. Medya da zaten hiç bir zaman görmedi. Ama pop müziğe taptılar, her zaman magazin önemliydi onlar için. Bu hep böyle olmuştur Türkiye'de. Ben de bir parantez açayım medya için; gençler daha fazla eğildiler bu aralar... Bu sevindirici, tabi daha ilerleyecektir zamanla. Memnunuz ilgiden şu an.

Elinizin hamuruyla erkek işine karıştınız. Nasıl güzellikler çıktı ortaya.?

Kulağa hoş gelebilecek şeyler... İnsanların dinlemesi için... "Bazı albümlerde küfür vardır" ön yargısı ile yaklaşan insanlar, kadınların albümünden bunu beklemez. Ben yaptığım albüme küfür koymam, en azından üstü kapalı bir şekilde olabilir. Duyumsal olarak farklı olabilir, insanlarda merak uyandırabilir.

Bir de işin para kısmı var, albümlerin az satması nereye kadar gidecek? Orjinal albüm alınca bitiyor mu bu dertler.?

Rap gruplarının kendilerini yenilemeleri gerekir. "Ceza" abim olmasaydı, ben yine de kendime bir idol olarak seçerdim onu. Çünkü "Meclis-i Ala" albümünü çıkarttıktan sonra, bakıyorum her albümü çok farklı, her albümünde yeni tat var. Diğer grupların bazıları her albümde aynı aynı, çok saçma sapan, söylediklerini anlamıyorsunuz. İnsanları çok sıkıyor, rap'i çok tuhaf tanıtıyorlar. Abuk sabuk giyinip, yapmadıkları şeyleri yaptık diye öne sürüyorlar. Kendileri kaybediyor, farkında değiller.

Tv'de görmeyi özledik artık.

Medyanın ilgisizliği var dediğim gibi... Hollanda'da Almanya'da bu böyle değil. Klibin yayınlandığı zaman bastırıyorlar parayı. Yayınlanması için senden istemiyorlar. Türkiye'de pek önemli değil tv'de çıkmamız, zaten magazin programlarının delice izlendiği bir yerde, yarışma programlarının başından kalkmayan gençlerin bu müziğe katkısı pek fazla olamaz.

Kimleri dinliyorsun; kadın veya müzik türü olarak?

Fuat var, Türkçe rap pek fazla dinlememeye çalışıyorum. Henüz profesyonel anlamda tam yapmadığım için etkilenebileceğimi düşünüyorum. Missy Eliot'ı çok beğeniyorum, "Object" ve "Beams" diye bir grup var. Eminem'den hiç hazzetmem...

Türçe rap dinleyenlerden bir istediğin var mı.?

Korsan almamaları gerekir. İnternet üzerinden atışmasınlar, işlerine yansıtsınlar güçlerini... Bir stüdyomuz olsa iyi olurdu.

Tamamen sana ait bir Ayben albümü ne zaman yapacaksın?

Öyle bir süre yok ama 1.5 seneyi bulur. Altyapı olarak kaba taslak bir albüm okuyabilirim ama her şeyimle abimin ilgilenmesini istediğim için abimin bütün yoğunluğu bitsin, o zaman başlıyacağım.

Finish Hiim.

Ben geliyorum... *

Hey Doktor
" Nefret acaba
biter mi? Mermimiz
herkese yeter mi?
Yeter, yeter sen
hiç merak etme.
Düşmanlarımıza
sözlerin yarısı
yetecek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kutlu Esendemir kutlu@leman.com.tr

Müzisyen Erhan Güleryüz ile yeni albümü "Doğumgünü" ve olan biten üzerine:

"Popstar'da aslanlara çocukları parçalatıyoruz'

4-5 yıl kadar önce Magazin Gazeteciler Derneği'nin ödül töreninde, Ahmet Kaya'ya kürsüde müdahale edildi ve senin de adın bu olaya karıştı. Ahmet Kaya'ya çatal attığın söylendi.

Hayır, Ahmet Kaya'ya ben neden çatal atayım? Ahmet Kaya Türkiye'ye gelmiş geçmiş en değerli solistlerden. Okuduğu cümlenin içinde yaşayan bir kişi. İkincisi, stüdyolarda sürekli karşılaştığımız, sohbet ettiğimiz bir müzisyen. Benim arkadaşım diyebileceğim bir insan. Ben kişilik olarak hayatımda hiçkimseye çatal atmadım. Taş çatlasın, çok üzüldüğümde, sinirlendiğimde ya bir kenara çekip konuşur söylerim, ya bir mahalle kavgası olur da yumruk atarsın. Çatal atmak çok kadınsı bir şey. Ayrıca da Ahmet Kaya'ya niye çatal atayım, değer verdiğim bir müzisyen. O dönemde sanırım rakip plak firmalarının uydurduğu fason bir dedikodu oldu. Ahmet Kaya, düzgün bir solisttir. Ben ona çatal atmadım. Taş çatlasın sarılıp öpmüşümdür. "Nasılsın abi" demişimdir. Aramızdaki ilişki budur. Müzikle uğraşan bir insan din, dil, ırk gözetmez. Nüvesinde yoktur çünkü. Benim de nüvemde öyle bir şey yok.

Faşist misin?

Benim ürettiğim şeyi üreten herhangi bir faşist gördünüz mü dünyada? Tabii ki faşist filan değilim. Ben çocukluğumdan beri hiçbir siyasi, hani fraksiyonlar; sağ, sol, şeriat, liberal, satanizm, ateizm... Hiç öyle bir bakışım olmadı. Kendime ait inançlarım var.

Sizin döneminizde olsa Popstar yarışmasına katılır mıydın?

Hayatta yapamazdım öyle bir şeyi.

Neden?

Niye yapayım, ben yarışmak için yapmıyorum ki müziği. Benim müziğe başlama nedenim yaradılış itibariyle, kendimle hesaplaşmak için, her şarkıda da şöyle bir şarkı yapayım da, şu kadar milyon satayım diye yapmıyorum ki müziği. Ben kendimle hesaplaşıyorum, kendi yaşadığım hayatla hesaplaşıyorum, ben duygularımı niye başka kişilerle yarıştırayım. O yarışma içine hiçbir zaman girmedim. Zaman zaman her genç o tuzağa düşebilir. Benim de, geçmişte hatalarım olmuştur.

Mesela geçmişe baktığında, "hataydı" dediğin...

Hatalarımı tek tek saymaya kalksam herhalde röportaj bitmez.

Popstar, Türkstar hegemonyası aldı başını, gitti.

Zaman zaman gülüyorsunuz, bazen müzisyenler arasında konuşunca herkesin bir siniri var olaya. Çünkü haklılar da bir yönüyle. Cahit (Berkay) Abi mesela çok kızmıştı. Patladı en sonunda. Çok sert bir dille eleştirdi. Oysa öyle değil. Bu Popstar yarışması ne oradaki gençlerle alakaları ne gerçekten müziğe emek vermiş ruh dökmüş insanlarla alakalı, bu direk toplumun seçimi. Toplumun ürettiği kahramanları toplum alıyor onları ya büyütüyor ya yutup atıyor. Bu dönem sanırım bizim toplumsal nabzımız epey aşağılarda. Sadece antikahramanlar üretiyoruz ve on yıl sonra toplum olarak güleceğimiz şeyleri yaşıyoruz. Bir tane örnek alabileceğimiz, model alabileceğimiz birini görüyor musunuz televizyonda? Ben görmüyorum. Starlık ya da şarkıcılık ya da x sanat dalında ya da bilim dalında örnek alabileceğiniz medya mensubu ya da siyasetçiyi görmüyorum ben. Hep antikahramanların çıkması çok dikkat çekici.

Neden antikahramanlar tercih ediliyor?

Bernard Shaw diyor ki; "suç yoktur yoksulluk vardır." Biz toplum olarak deprem sonrasında kesinlikle çok ağır bir depresyona girdik. Çok ağır ekonomik ve ruhsal bir travma yaşadık. Yani Gölcük depreminden sonra bizim çok önemli bir damarımız zedelendi, yara aldı. O yoksulluğu, o doğan negatif elektriği, kitle olarak bizim bir şekilde topraklamamız gerekiyordu. O yoksulluğu unutmak, negatif elektiriği topraklamak için de ülke, şu an varolan popüler kültürü abarttı. Toplum antikahramanlarını doğurdu. Gülmek için, küfretmek için, aşağılamak için böyle bir sosyal psikoza girdik. Nabız ama şu anda yükselmeye başladı. Sanırım ekonomide de birtakım dengeler değişti, sirkülasyon arttı.

Popstar birincisi Abidin'le tanışıklığın neydi?

Abidin'le tanışmam, grup Avrasya'nın albümünü yaparken Adana'dan arkadaşları aramıştı. "Böyle bir arkadaşımız var, dinler misin?" dediler. Geldi, çalıştık.

Nasıl buldun kendisini?

Vallahi, ilk başta, "İnanılmaz derecede Tarkan'a benziyor bu çocuk. Tarkan'a fazla benzemesi acaba bir avantaj olabilir mi" dedim. Cin, tacir gibi düşüneyim dedim. Ondan sonra da o kadar utandım. Olacak şey mi, Tarkan diye bir adam var ve Tarkan'a çok benziyor diye başka adama albüm yapmak, ne denli iyi olur. Ama Abidin de iyi niyetli bir çocuk işin aslı. Oturduk, şarkılar denedik falan filan böyle tam içime sinmedi sanırım solistliği... Ve aradan uzun bir süre geçti. Adana'dan telefon açtı. Ben böyle böyle bir yarışmaya katılıyorum, ne dersin? Tabii dedim katıl. Ne diyebilirim ki?

İzledin mi Popstarı?

Şunu söyleyebilirim; toplumsal bir hezeyanda, arenada aslanlara çocukları parçalatıyoruz sadece. O çocukların hiçbirisi popüler kültürün kum torbalarını sırtında taşıyabilecek güçte değil. Daha olmamış meyveleri toplum yemeye çalışıyor. Oysa ham meyve ağızda nasıl buruk ve kötü tat bırakır ve tükürürsünüz. Çocukların başına da bunlar gelecektir popüler dünyada. Umarım o denli bir yara almazlar. Çok kötü örnekleri var kendi gördüğüm. Siz de görüyorsunuz zaten. Popülaritenin o şahane büyülü ortamından, bir ay sonra çok kötü ortamlara düşenler görüyorum. O çocukları aslanlara parçalatıyorlar şu anda.

Türkiye seni İnter Star ekranlarında Meçhul Şarkıcı'yla tanıdı.

Onun daha öncesinde "Güller Açtı" diye bir albüm yaptım. Popüler kültürün çok parladığı dönemlerdi. Pop müzik diye bir furya başlamıştı. Elinizi sallasanız, milyon satan solist vardı. Yani Ozan Orhon'lar, kafasını oynatan Tayfun'lar, Burak Kut'lar falan o dönem öyle bir trend vardı. Yonca Evcimik'in iki milyon üç milyon albüm satışları... O sırada ilk albümü çıkarttım ve sanırım yirmi binde kaldım. O dönemin çıkmış ve başarısız olmuş tek albümü benim albümüm. O albümdeki şarkıların hemen hemen hepsini daha sonra Ayna albümlerinde kullandım ve hepsi hit oldular.

Meçhul Şarkıcı nasıl yapıldı? Tarzının da dışındaydı.

Biraz öfkeyle yaptım onu. O dönemlerde sağa sola besteler veriyordum. Normalde şarkı söylemekten sıkılan biriyim. O dönemin ekonomik koşulları da tabii... Barlarda filan çalışıyoruz Feyyaz Kuruş'la. Feyyaz şu anda da çok değerli bir müzisyen. O da üretiyor. Profesyonel anlamda bestecilik, aranjörlük, söz yazarlığı yapıyor. O dönemlerde büyük firmalara, solistlere şarkılar veriyorduk. Her soliste göre şarkılar isteniyor. Biz de üretiyoruz, veriyoruz. Ama o kadar şeyler yaşadım ki, şarkılarım patlıyor, milyonlar kazanıyor. Plakçı kazanıyor. Oysa benim cebime giren paralar çok komik paralar. Bir sinir haliydi sanırım Meçhul Şarkıcı'yı yaptığımda. Bir yandan böyle hayallerim var. Tıpkı üniversite yıllarında olduğu gibi rock grubu ile çıkıp sahnede gerçekten samimi olarak kendimi ifade edebilmek, ürettiğim şarkıları sunabilmek. Bir yanıyla bambaşka bir popüler dünya var... Ve bir plak firmasıyla bir kavgam oldu. O kavgadan sonra fazlasıyla sinirlendim. Bir yandan da rock grubu hayalim vardı. Fakat kuruş paramız yoktu cebimizde. Bir gecede oturdum, stüdyoda sabaha kadar Meçhul Şarkıcı albümünü yaptım. O dönem için aslında çok anarşist bir davranıştı. Çünkü insanlar albüm için stüdyoya girdiklerinde aylarca uğraşıyorlar ve arabesk albümler de çok çok daha bu... O gün stüdyoya kim uğradıysa çaldı enstrüman olarak. Ne kadar müzisyen arkadaş varsa sağ olsunlar.. O gece eğlendik. Bir gecede bir albüm nasıl biter, bitiyor öyle olunca. Nitekim Meçhul Şarkıcı çıktıktan sonra birazcık cebimiz para gördü.

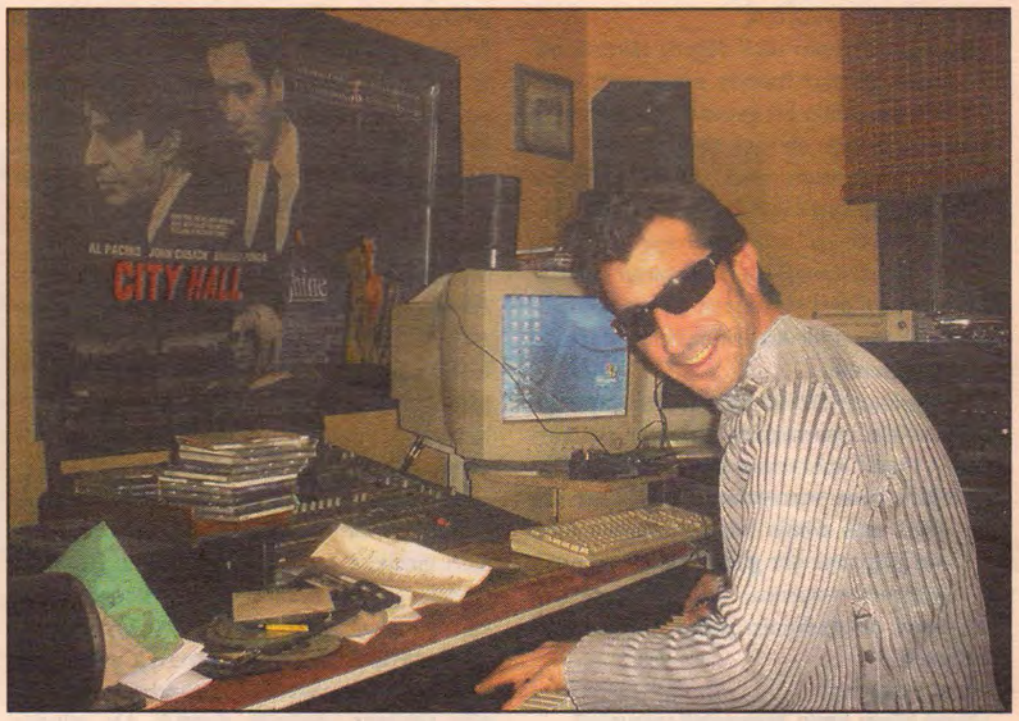

> **"Yoksulluğu unutmak, negatif elektiriği topraklamak için de ülke, şu an varolan popüler kültürü abarttı. Toplum antikahramanlarını doğurdu. Gülmek için, küfretmek için, aşağılamak için böyle bir sosyal psikoza girdik."**

O ne kadar sattı?

O epey sattı.

Televizyon ayağı da vardı değil mi? Star'la beraber Uzan Grubu...

Evet. O dönem Banko Müzik vardı. Banko Müzik'in başında Ercan Saatçi vardı o dönemlerde. Bir iki ay düzgün bir promosyon yapıldı ve çok yüksek tuttu. Bir iki ay sonra da artık nakit ihtiyacımız tamamen karşılanmıştı. Biz zaten stüdyoda Ayna'yı bitirmiştik.

O dönem Erol Köse var mıydı?

Meçhul Şarkıcı'yı yapmaya karar verdiğim gün yanımda Erol vardı. Ve Erol'la başladık. Erol'la çıktık yola.

Yanında Erol vardı, Ayna'dan Cemil vardı ve sen vardın. Uzun dönem o çıkışı birlikte yaptınız. Daha sonra Uzan Grubu...

Uzan Grubu'yla ticari bir bağdan ziyade dostluğa dayalı bir bağımız vardı.

Kiminle?

Hakan Uzan benim sevdiğim bir arkadaşım. O şekilde yürüdük.

Birlikte yol aldığın Hakan Uzan şu an aranıyor. Erol Köse'nin de durumu belli.

Şu anda medya yoluyla gördüğümüz kadarıyla, anlatılan kadarıyla ben de takip ediyorum ama sonuç itibarıyla insanın birebir tanıdığı, yüzünü gördüğü, arkadaşlık ettiği insanlarla ilgili, Hakan'la (Uzan) ilgili benim görüşüm değişmedi. Bence çok iyi bir insan, iyi bir arkadaş.

Erol Köse'nin düştüğü duruma, peruklara, mail yazışmalarına ne diyorsun?

Erol'la iki yıldır ortaklığımız bitmiş durumda. Erol'un düştüğü durumla ilgili bilgim yok, fikrim de yok.

"Doğum Günü" albümün yeni çıktı, seni tatmin eden bir çalışma mı?

Müzik kariyerimi "Doğum Günü"yle değerlendiremem. Yani nasıl değerlendiremem, çünkü yaptığım en güzel albümdü falandı diye palavra atacak halim yok. Herzaman iyinin iyisi olabiliyor. Bir de yaptığımız şeyi daha henüz yapmışken tanımlamaya kalkmak çok büyük bir hata. Bir yıl sonra belki de a birazcık daha iyi olabilirdi diyebileceğim bir çalışma bilmiyorum, ama aslolan bildiğim tek bir şey var; stüdyoya girdiğinde samimi olmak. "Doğum Günü" albümünde ben çok zorlandım. Çünkü ben aylar evvelisinde şarkı söylemeyi bırakmıştım. Kesinlikle bırakmaya kararlıydım. Bu albümü stüdyoda şarkı söylemeyi tekrar hatırlamak durumunda kaldım. Çünkü şarkıları yaparken bir öykü çiziyorsunuz, bir şiiri oluyor en sonunda şarkı sözü ve müzik haline geliyor, ama şarkı söylemek bambaşka bir şey. Tıpkı o ilk öyküyü yazdığınız andaki ruh haline tekrar yükselmeniz gerekiyor. Şunu diyebilirim, Türkiye'de tabii ki birçok solist vardır. Ben fena bir solist sayılmam. Ama bu albümde solist olarak inanılmaz zorlandım. Çünkü şarkı söylemeyi bıraktığımı düşünüyordum. Aylardır süregelen öyle bir psikolojim vardı. İlk okumalara başladığımda ne yalan atayım çok moralim bozuldu. Çünkü şarkı söylemek içinde samimiyet barındırmadığı taktirde hiçbir şey veremezsiniz. Ve ilk okumalarım rezaletti. Yani normalde albümde varolan okumaların binde biri bile değildi. Beceremedim.

Ayna, ne durumda?

Ayna iyi. Birazcık Cemil'in midesiyle ilgili sıkıntı yaşadık. Onun dışında Cemil 23 yıllık arkadaşım. Biz artık kan bağımız varmış gibi, kardeş gibi yaşıyoruz. Bu albüm birazcık kaçamak gibi bir şey oldu. İki üç ay sonra belki Ayna'yla tekrar stüdyoya kapanırız büyük ihtimal.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aksamsefasi

İçsel Yolculuk-2

SEEENAAA!..

Eflatun Nuri

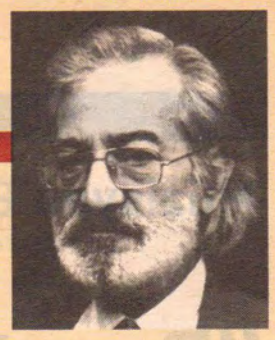

Veli Bar'da her hafta Salı günü şiir günleri olurdu. Şiirlerin mısralarındaki sözcüklerin, labirentlerinde; duygu yoğunluğunun, sarhoşluğu içinde dolaşıyorduk.

Şimdi günümüzün tüm değerli şairleri, büyük, küçük gruplar halinde masalarına oturmuşlardı. Şiir yüklü bir gecenin keyfini çıkarıyorlardı. İçlerinde en yaşlı bendim, beni seviyorlardı biliyordum ama, kimin masasına otursam, öbürküler kırılacaktı. O yüzden barın köşesindeki bir uzun tabureye, bir ağaca tırmanır gibi çıktım. Bir kırmızı şarap istedim. Yanımda, pırıl pırıl bir afişten çıkmış gibi görünen çok güzel bir kız elindeki içki bardağını uzattı gülerek:

-Hoş geldiniz! Sizinle bir gün karşılaşacağıma kesinlikle inanmazdım. Yıllardır sizi gerçek bir masal kahramanı gibi düşledim! Siz: "**Sevdiğimi bana vermezlerse, beyaz bir ata atlar, dört nala evinin kapısını, camını kırıp salonuna girip onu alır götürürüm!**" demişsiniz. Gözüpek oluşunuz, beni çok etkiledi. Gerçekten bu dediğinizi yapar mıydınız düşünmeden..?

-Evet yapardım!

-Nasıl böyle kesin konuşabiliyorsunuz?

-Onu çok sevdiğim için, her şeyi göze alabilirdim..!

-Çok mu sevdiniz?

-Hem de nasıl...

-Nasıl tanıştınız?

-Güzel Sanatlar Akademisi'nde, o onyedi, ben ondokuz yaşındaydım. O misafir öğrenciydi. Derslere girme zorunluluğu yoktu. Onu yalnız bırakmamak için ben de derslere girmiyordum. Öğleden sonraları **Akademi** kapanana kadar kütüphanede oturuyorduk. Bir gün annesinden bahsetti. Aynı okulda sevdiği bir arkadaşıyla evlenmiş ama; mutlu olamamışlar, ayrılmışlar. Annesi ona: "**Aynı okuldan biriyle sakın evlenme!**" diye vasiyet etmiş! Tabii bu sözleri beni çok etkiledi. Fakat her geçen gün, ona daha çok bağlandığımı, onsuz olamayacağımı anladım. Bir gün Akademi'ye öğle paydosunda geldi. Akademi'de herkes yemeğe çıkmıştı. Ben de **Fındıklı**'daki simitçi fırınına gidip bir iki simit almak için dış kapıya doğru giderken, o dış kapıdan içeri girdi. Elinde iki simit vardı. Birini bana verdi. Bugün neler yaptın? Görmek istiyorum!" dedi. Güneşli bir gündü. Herkes yemekten dönmüş bahçede dolaşıyordu. Biz içeri girdik, çalıştığımız kata çıktık, loş koridorları geçtik; okulun içinde bizden başka kimse yoktu. Yalnız ikimizin ayak sesi duyuluyordu. Hiç konuşmadan galeriye geldik. Bir sürü resim sehpalarının arasından geçip, benim sehpanın önünde durduk. Üç gündür "**Homeros**"un büstüne bakarak, resmini yaptığımızı zaten biliyordu! Benimle yalnız olmak istiyordu! Çizdiğim desene sonra bana baktı. İki kolunu göğsüne çapraz yapıp, çenesini ince bileklerine dayamıştı. Titriyordu. O an sarılıp onu öpmeliydim. Bunu yapamadım! Bizim zamanımızda bir kızın elini tutabilmek "seni seviyorum" diyebilmek kolay değildi. Bu günkü gençler gibi yırtık değildik! Aklıma geldikçe çok üzüldüm çok kötü bir şey yaptım. Üsküdarlı, aynı galeriden bir arkadaşım vardı. Sık, sık arabalı vapurda karşılaşırdık. Ona yol boyu anlattıklarımda, bana yardımcı olması için, ikna etmeğe çalıştım. Nihayet "tamam!" dedi. Ona "sen önden git, ben on dakika sonra Akademi'ye gelirim" dedim. O ilk önce bizim galeriye giriyor "arkadaşlar başımız sağ olsun Eflatun'u kaybettik. Sevenleri saat onbirde bahçede toplansın. Öğlen namazından sonra cenazesi kaldırılacaktır" deyince galeride herkes şoka giriyor. Yandaki galeriye de haber vermeye giderken Sena'nın arkadaşı **Nevin**, yandaki galeriye koşup durumu söylüyor. **Sena, Selma, Güher** kardeşlerin kucağında bayılıyor. Zeki Kral, İlkay, Nevin (Bu günün ünlü ressamlarından) biraraya toplanıp ne yapacaklarını şaşırmışlar. Üzüntü içindeyken, ben kapıyı aralayıp içeri baktım. Galeride herkes korkudan birbirinin üzerine çıktı. Yandaki galerinin kapısını, korka, korka araladım. Sena'nın etrafında arkadaşları kolonyalı mendiller ellerinde alnını, yüzünü, boynunu ovalıyorlardı. Göz göze geldik, o arkaya doğru bir dal beyaz sümbül gibi sallandı. Arkadaşları onun kollarına girip, beline sarılıp tuvalete doğru götürürlerken beni korku dolu gözle izlediler. Nevin "hemen kaybol" dedi. Fakat ben tuvaletin kapısında bir heykel gibi taş kesilmiştim. Biri sanki bana dokundu. O, karşımda aynı benim gibi bembeyaz önlüğü ile mermer bir heykel gibi hareketsiz duruyordu. Hiç konuşmadan koridorda yürüdük. Süsleme atölyesinin karşısındaki üst kata çıkan merdivenlerin başında durduk. Yine hiçbir şey konuşmuyorduk. Akademi'nin müdürü **Burhan Toprak**'ın bile, yanımızdan sessizce geçtiğini sonradan farkettik. O günden sonra, kısa bir müddet Akademi'ye gelmedi. Dış kapının önünden ayrılmadan hep onun yolunu gözledim. Nihayet bir gün geldi; sevincimden uçuyordum. Akşama doğru beraber çıktık. Her zamanki gibi, oturduğu **Cihangir** semtine çıkan dik merdivenlerin başına kadar onu götürdüm. Bana "**Kabataş**'a kadar yürüyelim" dedi. Hava pusluydu. Hafif yağmur da çiseliyordu. Beni arabalı vapura kadar götürdü. Bu sefer ben onu tekrar Fındıklı'ya merdivenlerin başına kadar götürdüm. O yine beni vapura kadar götürmek istedi. "Geç oldu, bak yağmur iyice başladı, ayrılalım" dedim. Bir türlü gitmek istemiyordu. Başı önde düşünceliydi. Başını yavaş yavaş kaldırdı ve yüzüme baktı. Başını yine önüne eğerken "ben birisini seviyorum" dedi. Ayakta zor duruyordum. Bir dal gibi sallandım.

"Sizin galeriden mi?"...

"Hayır"...

"Bizim galeriden mi?"...

"Evet"...

"Ben tanıyor muyum?"

"Evet"

"Kimi seviyorsun?"

"Seni!" dedi. Sonra döndü koşarak merdivenlerden çıkmaya başladı. O ara askılı bir yoğurtçunun ardından merdivenlere doğru yöneldi. Yoğurtçu "Silivri yoğurdu, kaymaaak!" diye bağırırken bir rüzgar onun eteklerini sırtına kadar kaldırdı; her tarafı açıldı, beyaz külotu bile gözüktü. Bir daha onu uzun yıllar göremedim....

Genç kız üzgün:

-Kaç yıl sonra gördünüz?

-İki yıl sonra tam bir saniye görebildim. **Taksim**'den **Galatasaray**'a doğru gidiyordum, bir an onu gördüm. Yanındakiler herhalde annesi ve babasıydı. Başım döndü, düşmemek için bir mağazanın vitrin camlarına iki elimi dayadım. Sonra etrafıma bakındım, Taksim'e çıktım, çok dolaştım ama onu bulamadım.

Genç kız bir sigara istedi, verdim.

-Bu son görüşünüz müydü?

-Hayır!

-Bir kez de düşümde gördüm.

-Hayırdır inşallah.

-Bir bahçe içinde geziniyorum. Bahçe dikenli tellerle çevrili. Dikenli tellerin ardında birkaç genç kız var. Aralarında Sena'yı görüyorum ama ona pek benzemiyor. Bana "burada mı oturuyorsunuz?" diyor. Ben de "evet siz nerede oturuyorsunuz?" diye soruyorum. "Hemen şurada" diyor. Çok seviniyorum. Ona "biliyor musun ben de bir tek resmin bile yok!" deyince, O, "şimdi gidip getireyim" diyor ve koşarak gidiyor. Çok bekliyorum ama gelmiyor. Uyanıyorum. "Keşke ondan resmini istemeseydim hiç olmazsa yüzünü daha çok görürdüm" diyorum..!

Genç kız kahrolmuştu, sigarasından derin bir nefes daha aldı. Ne kadar da Sena'ya benziyordu. Bana:

-Kaç yaşındasınız?

-73, o da şimdi tersten 17; tanıştığımız o günlerdeki yaşı..!

-Demek yarım asırdan fazla süren bir aşk hikayesi.

-Peki! Şu an "atla beyaz bir ata al götür beni" dese ne yaparsınız?

-Dediğini yaparım.

-Öyle mi? Peki beyaz atınız var mı?

-Yok ama, bulurum.

-O vakit ben anneanneme söyleyeyim de hazırlansın..! dedi.

Kendimi tuvalete zor attım. Yüzümü birkaç kez yıkadım. Biraz kendime gelmiştim. Tekrar oturduğum yere döndüm. Yanımda oturan genç kız yoktu.

Barmene;

-Burada oturan bayan gitti mi?

-Ne bayanı Eflatun bey?

-Yahu iki saattir konuştuğum genç kızdan söz ediyorum!

-Yanınızda hiç kimse yoktu.

-Yani iki saattir boş mu konuşmuşum?

-Herhalde Eflatun bey..! Bir kere burada oturacak yer yok eğilin bakın, yanınızdaki yerde iki tane boş bira fıçısı var.

Eğildim baktım. Doğru söylüyordu. Boşu boşuna konuşmuştum. Gözüm sigara tablasına ilişti. Sigara tablasına yeni bastırılmış yarım bir sigara tütüyordu. Ucunda kırmızı dudak izi vardı.

Bu yazının misafir oyuncusu: ***Çolpan İlhan***

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Berlin'de tanıştılar, İstanbul'da sergi açtılar

Mahmut Celayir, Claude Horstmann, Stephanie Le Mercier, Constanze Westhoven ve Ruth Biller... Bu beş sanatçı Almanya'da tanıştılar ve İstanbul'da bir sergi açmaya karar verdiler ve Goethe Enstitüsü'nün desteğiyle geçtiğimiz hafta bu amaçlarını gerçekleştirdiler. Sanatçılar "Geçit" adını verdikleri karma sergilerini yeniHarman'a anlattılar...

Üç Alman, bir Fransız, bir Türk sanatçı ortak bir sergiye imza attınız? Bu oluşumu nasıl sağladınız?

Mahmut Celayir: 15-16 yıldır Almanya'da yaşıyor olmamın bunda önemli bir payı var. Almanya'da da sürekli görüşüyoruz, bazı arkadaşlarla aynı atölyelerde çalışıyoruz. Düşünsel olarak da bir yakınlığımız var. Benim aklımda da hep ortak bir çalışma yapma düşüncesi vardı.

Almanya'ya neden gitmiştiniz?

Celayir: 80'li yılların başında gittim Almanya'ya. Siyasal gerilimin çok yüksek olması, sanat ortamının sınırlı olması ve yurtdışındaki sanat gelişmelerini merak etmemden dolayı gittim Almanya'ya.

Türkiye'de sanat ortamını gözlemleme fırsatı buldunuz mu?

Claude Horstmann: Açtığımız sergiyle ilgilendiğimden dolayı, pek etrafı görme fırsatım olmadı. Ama çok ilginç bir deneyim yaşadım... Birkaç galeri gezerken, bir sergide Hindistanlı bir sanatçının yaptığı bir çalışmayı gördüm, ki o sanatçıyla bir süre önce Marsilya'da tanışmıştım. Ve çalışmasını da ilk defa Marsilya'da görmüştüm. İstanbul sürpizlerle dolu bir şehir. Bir de Almanya'dayken Ayşe Erkmen ismini çok duymuştum. Belki İstanbul'da bulunduğum süre içerisinde tanışma fırsatı bulurum.

Stephanie Le Mercier: Ben genelde şehirler üzerine çalışıyorum ve İstanbul bu anlamda çok önemli bir şehir. Sergide yer alan çalışmalarım, daha önce Almanya'da gerçekleştirdiğim çalışmalar. Bir gün İstanbul'a gelip, bir süre burada kalıp, sonra bu şehir üzerine bir çalışma yapmak istiyorum.

"Geçit", İstanbul'u da içerikisel olarak tarif eden bir kavram. Serginin ismini koyarken, İstanbul'un konumunu mu göz önünde bulundurdunuz?

Celayir: Evet... Avrupa ve Asya arasında önemli bir kent İstanbul. Siyasi ve Jeopolitik olduğu kadar, kültürel anlamda da böyle. Bir de hepimizde, Anadolu halkında göçebelik var. Farklı halkların, kültürlerin sürekli gidip geldiği bir bölge burası... Geçit gibi..

Le Mercier: Atölyede çalışmak ve bir sergi için çalışmak... Bu ikisini buluşturmaya çalıştım. Hız kavramı benim çok ilgimi çeken bir kavram. Her çalışma ya da her şehrin kendine özgü bir hızı olduğunu düşünüyorum. Ben Marsilya'da yaşıyorum. Tabii ki bu iki şehrin hızını ve biçimini karşılaştıramazsınız. Çok farklılar birbirlerinden. Ama benim için en büyük sürprizi İstanbul'un devasalığı oldu.

Siz de resimlerinizde özellikle "göç" olgusunu işliyorsunuz...

Celayir: Evet... Ben Zaza Kürtlerindenim. Dolayısıyla topraktan kopma, parçalanış duygularını yaşıyorum ve bunların sorgulamasıyla resim yapıyorum. Toprak, doğa, yurt gibi kavramlar beni çok meşgul ediyor ya da "geride bırakılan nedir", bunun üzerine çalışıyorum. Bu sergideki çalışmam da, biraz fotgerçekçi bir çalışma. Günümüzde fotoğraf ile resim arasındaki diyalog çok gelişti. Bir de siyah-beyaz fotoğrafın getirdiği yabancılaşma, sertleşme ve drama var. Önce fotoğraf çekiyorum, sonra yağlı boya ile boyuyorum. Boyanın organik bir yanı var, bunu çok seviyorum ve kullanıyorum. Bir de tabii ressamım, fotoğrafçı değilim.

Siz bir video sanatçısı olarak, ressam Mahmut Celayir'in çalışmasını nasıl buldunuz?

Westhoven: Benim için video çalışmalarında en önemli nokta montajdır. Ve Mahmut'un resmine baktığım zaman bu montaj olgusunu gördüm ve çok etkilendim. Kameradaki "pan" hareketi, yani gördüğümüz objeyi kamera ile soldan sağa doğru tarama işlemini, kendi gözlerimle yaptım Mahmut'un resminde. Çok hoşuma gitti, özellikle de film ile resim arasındaki kurgu benzerliğini görmek açısından...

Celayir: Video, bizim yeni yeni tanıştığımız bir dal aslında.

Ama Westhoven'ın videosunu izlediğimde çok şiirsel buldum. Özelikle metni okuduğum zaman çok etkileyici geldi bana. Ama ressamların işi biraz daha zor gibi geliyor bana; bir objeyi anlatıma sokmak açısından... Ama sonuçta her şey düşünsel anlamda hayat buluyor.

Bu tarz karma sergilerin zorluğu var mı; içinde hem video, hem resim, hem fotoğraf olan bir karma sergi?

Celayir: Evet, zor gerçekten. Çünkü içinde değişik anlatım şekilleri var. Onun için öz olarak çok iyi kotarmak gerekiyor. Neyi sunacaksınız ve neyle anlatacaksınız; bunlar önemli. Bir de tabii diğer sanatçılarla iyi diyalog halinde olmanız gerek. Yaptığınız çalışmalar farklı olabilir ama düşünsel olarak aramızda bir iletişim var mı, estetik normlarımız birbirine uyuyor mu; bunlar çok önemli...

Almanya'dan baktığın zaman, dışarıdan bir gözle, Türkiye'de sanatı nasıl görüyorsunuz?

Celayir: Türkiye'de sanatçıların yeteri kadar özgür olmadığını görüyorum. Özellikle resim sanatı Türkiye'de çok zayıf hala. Diğer anlatımlarda güçlü sesler görebiliyoruz; illüstrasyon, film gibi dallarda... Ama çağdaş anlamda resimde pek yol katedilemediğini düşünüyorum. Edebiyatta ya da sinemada önemli gelişmeler yaşanıyor. Ama Türkiye'de resim için aynı şeyi söyleyemiyorum. Ve bir cesaretsizlik görüyorum. Almanya'daki sanat ortamı daha özgür, bunun sebebi de Avrupa topluluğunun alt yapısının çok sağlam olmasından kaynaklanıyor. Orada çok yeni formlar, çok yeni diller gözlemleyebiliyoruz. Birey anlamında özgür bir ortam var çünkü. Ve çok cesurlar, bizde o cesaret yok, bu da gelenekten kaynaklanıyor sanırım. Avrupa'nın bireye kazandırdığı en önemli olgu "bakmayı" öğrenmek... Bu toprakların aydınlarında bir yabancılaşma görüyorum; sırtları Anadolu'ya, yüzleri Avrupa'ya dönük...

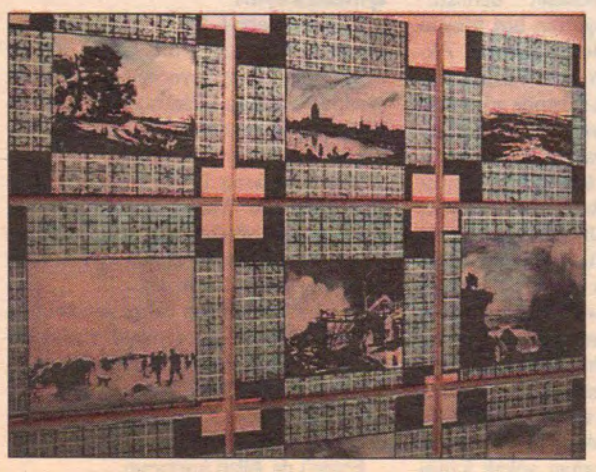

"Geçit" sergisi 26 Mart 2004 tarihine kadar İstanbul Goethe Enstitüsü'nde izlenebilir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kaanertem@leman.com.tr Kaan Ertem

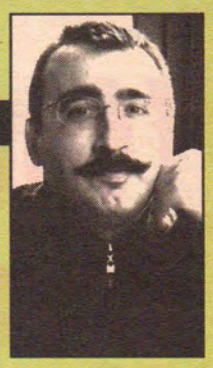

Çok uğraştılar ama yaptılar işte.. Hafriyatı seyreden yurdum insanını ne hale çevirdiler!.. Hafriyatı seyrederken hiç olmazsa teknik bir şeyler öğreniyordu.

Hafriyata Bakan Adamlar

İnşaat sırasında hafriyat yapan kamyonları seyreden adam tipini yıllar önce **Öğreten Adam ve Oğlu**'nda çizmiştim. Bu adamlar saatler boyunca buldozerin çakıl ve moloz doldurduğu kamyonları seyreder ve hiçbir bok yapmadan öylece dururlardı. Bunların ana amacı gelip geçen kamyonlarda bir ilginçlik aramaktır ama ne fayda!.. Kamyonların damperindeki resimlerden başka hiçbir ilginçlik göremezler.. Damper resmi deyip de geçme öyle naif bir sanat, öyle bir hayal gücü vardır ki o resimlerde şaşar kalırsın..

Aslında ilginçlik dediğim, ne bileyim hafriyat sırasında inşaatın çökmesi ortalığın toz duman içinde kalması, insanların sağa sola kaçışması filan gibi şeyler... Hayatları boyunca beyinlerinin bir yerinde bu beklentiyle bakar dururlar gidip gelen kamyonlara... Mesai sonunda da o ritmik hareketleri seyretmekten yorulmuş bedenlerini kahveye ya da eve doğru yönlendirirler.

Artık bu adamlardan kalmadı. Çünkü hafriyatı seyretmenin hiçbir ilginçliği yok... Şimdilerde televizyonlarda filan seyredecek daha ilginç şeyler buluyorlar kendilerine..

Televizyondaki yarışmalar daha çok ilgilerini çekiyor. Sabahtan akşama kadar **Caner**'in **Tülin**'le niye evlenmediğini tartışıyorlar aralarında.. Memleket meselesiymiş gibi... Ağlayanlar, kavga edenler çıkıyor. Önlerine konan herşeyi bir anda memleket meselesi haline getirmeyi de bir erdem zannediyorlar..

Önlerine konan şeyler de bitecekmiş gibi görünmüyor.

Neyse, in aşağı çık yukarı memleket panayır gibi oldu en sonunda... Çok uğraştılar ama yaptılar işte.. Hafriyatı seyreden yurdum insanını ne hale çevirdiler!. Hafriyatı seyrederken hiç olmazsa teknik bir şeyler öğreniyordu. Şimdi bir halt öğrenemiyor!

Tabii buradaki hafriyatı seyretmesi durumu adamın saflığını belirtmek içindir... Aklıevveller hemen üzerine alınıp patlamasın!

Haaa, bu arada pek sırası değil ama bir kitap duyurusu da yapmadan edemeyeceğim.

Sayın **Ender Merter**'in **"80 Yıllık Cumhuriyeti Afişleyen Adam"** ismiyle bir kitabı yayınlandı. Burada geçen "Adam" kelimesi ile tanımlanan kişi **İhap Hulusi**. Kitap tamamıyla İhap Hulusi'den bahsediyor. Aslında kitabın kapağında kullanılan tanım çok doğru.

İhap Hulusi, gerçekten Cumhuriyeti resimleyen hatta resimli roman gibi bize sunan kişidir. Bunları ağırlıklı olarak reklam çizimleri yoluyla yapmıştır. Almanya'da gördüğü iyi eğitimden sonra geldiği Türkiye'de hayatı boyunca çizgi çizerek hayatını kazanmıştır. Buradaki **"çizgi çizerek hayatını kazanmıştır"** cümlesini ayırmak istiyorum. Çünkü İhap Hulusi çok komik paralara işler yapmasına karşın sonuna kadar sanatından ödün vermemiştir.

Yarım asırdan fazla **Milli Piyango** bileti çizmiştir. Çizmiştir ama eline ne geçmiştir o da tartışılır. Dostum **Gürcan Özkan** son demlerinde adada tanıştığı İhap Hulusi'den hep bahseder. Özellikle de hayran kaldığı çizim takımlarından...

İhap Hulusi hafriyatı seyretmedi. Belki de hafriyat seyretmeyi tercih etmedi desek daha doğru olur.

O tercih etmedi ama dur bakalım ilerleyen zamanlarda ne tatlar, ne hafriyatlar konulacak yurdum insanının karşısına.. Al hakkın budur diye! Yersen... İhap Hulusi mi olacaksın, hafriyatçı mı sen bilirsin..

((orgy macabre)))

PSİKOMOTOR

pelingous@yahoo.com
Pelin Gökmen

Berlin'de bir kış başlangıcı. **Schlosscharlottenburg**'daki o mazbut ve temiz sokağın başında otobüs bekliyorum. Tanrı biliyor ya orada sonsuza dek bekleyebilirdim. Ne otobüsler gelir geçer beni gitmek istediğim her neresiyse götürecek. Kapılarını açarlar. Beklerler. Sonra meşgul ve kibirli **Avrupalı** bakışıyla otobüs şöförü bana aldırış etmeden kapıları kapatır ve çekip gider. Zaten benim gerçekten gitmek istediğim yer tam karşımda duran muazzam saraydır. Öyle bir saray ki, bahçesi bize öğretilmiş cenneti andıran.

Ağzından, pipisinden sular çıkan heykeller, görülmemiş renklerdeki çeşitli çiçekler, değişik şekiller verilerek kesilmiş bodur ağaçlar. Ve bir **Türk** olarak sinirimden oturup üzerlerine sçmak isteyecek kadar kıskandığım o tertemiz çimenler. Ve tüm bu güzellikler temiz kokan, iyi giyimli, alçak sesle konuşan güzel sarışın insanlarla homojenize olmuşlar. Bense bu tabloya hiç mi hiç uymuyorum. **Kuzguni** siyah saçlarımla, sarımtrak ten rengimle, uygunsuz kıyafetlerim ve elimdeki sigarayla... Ama kimsenin de umurunda değilim. Kimse bana dönüp de ne işin var burada "**Auslander Raus!**" filan demiyor. Zaten az sonra ben de elimdeki sigaradan son bir nefes çekip elimle ateşli kül kısmını yere atıp ayağımla dağıtarak, sararmış filtre kısmını montumun cebine atıyorum.

Akademiyi birincilikle bitirdikten sonra birkaç karma sergiye resimlerimi vermiş ama neticede para mara kazanmayı bırak, verdiğim resimleri bile geri alamamıştım. Ailem artık bu resim işlerini bırakıp memlekete dönmemi ve evlenmemi falan söylemeye başlayınca telaşa kapılıp son şans **Berlin**'de yaşayan bir arkadaşımın yanına sığınmıştım. Bu arkadaşım da aslında sığıntı gibi yaşıyordu. Beraber olduğu Alman kızla arası bozulunca bir cafede tanıştığı iki eşcinsel erkekle aynı evi paylaşmaya başlamıştı. Arkadaşım her Türk erkeği kadar homofobik ve maçoydu. Ama şu durumda böyle hal ve tavır sergilemesi imkansızdı. Gerçi bu gayler, transseksüel gibi değillerdi. Hatta ilk gördüğümde bir tanesi bayağı hoşuma gitmişti. Gay olmasa muhakkak aşık olurum diye düşünmüştüm. Bir gün indirip bana erkeklik organını göstermişti de beynime kızgın yağlar yürümüştü. Kocaman kıllı millıydı. Tövbe, tövbe...

Anlattığım gibi beni; sokakları, parkları ve hatta otobüsleri, çöp kutuları, kioskları bile heyecanlandırıyordu bu şehrin. Gittiğim her restoranttan hatıra peçete, kibrit kutusu filan alıp cebime atıyordum. Bunu farkeden Ercan "**Kızım bak turist gibi davranmayı bırakmazsan buradan da ekmek yiyemeyeceksin. Benden söylemesi**" demişti.

Ercan haklıydı ama çok az İngilizcem vardı. Onu da konuşmaya çekiniyordum. Bir de ilkokuldan beri sahne korkum vardır. İnsan içine çıkınca kızarma bozarma korkum yani... Bu yüzden iş aramaya hele ki illegal olduğunu bile bile cesaret edemiyordum. Nihayet bir gün gaylerden biri olan **Holger** bize bir iş buldu. Bir duvar resmi işi. Eğer verilen sürede bitirirsek çok da iyi para alacaktık. Duvarını boyayacağımız yer bir gay klubüydü. İşletmecisi, Holger'in beraber olduğu adamın ortağıydı ve doğal olarak çok samimilerdi. Adamın odasının kapısının önüne gelince Holger poposuyla kapıyı iterek bizi içeri soktu ve dans ederek yüksek volümlü müziğin çaldığı salona doğru gözden kayboldu. İşletmeci hetero görünümlü ve düzgün giyimliydi. Biraz **Nuri Alço**'ya benziyordu. Bize yer göstererek viski ikram etti. Ercan Alamancı bir ailenin oğluydu. Anne babası 5-6 yıl önce memleketleri olan Fethiye'nin Nif köyüne yerleşmişlerdi. Ama Ercan, **Mimar Sinan**'ın resim bölümünü kazanınca İstanbul'a yerleşmiş okulu bitince de Berlin'e geri dönmüştü. Bu yüzden Almancası süperdi. Adamla şakalaşarak konuşmaya daldı. Ama adam benimle ilgilenmeye başlayınca bize çevirmenlik yapmak zorunda kaldı:

-Akademide kızlar da nü çalışmalar yapıyor muydu?

-Ne zannediyor bu o. çocuğu bizi ya... Arabistan'dan mı geldik!

Ercan benim ağzımdan adama:

"**Tabii ki her türlüsünü**" diye yanıt verdi. Sonra da bana doğru gözlerini açarak uyardı. Bunun üzerine adam keyifle bir puro yaktı ve: "**İki homoyu düzüşürken çizmenizi istiyorum, çırılçıplak. Eğer model kullanmak isterseniz içeride buna gönüllü bir sürü dansçı var. Hepsini alın kullanın. Bir kaç hafta sonra sezonun en büyük partisini vereceğiz, o zamana kadar bitirmeniz gerekiyor**" dedi. Ercan'la birbirimize baktık. Ben ses etmedim. Ercan işe başlamadan önce bir miktar avans istedi malzemeler için. Adam bir makbuz çıkartıp ikimizin de imzasını alarak 250'şer Euro verdi. Heyecandan titreyerek odadan ve koşaradım da kulüpten çıktık. U-bahn'a inip trenin gelmesini beklemeye başladık.

-Bence eve gitmeyelim. Bir kafeye oturup yapacaklarımızı planlayalım dedi Ercan.

-Okey... Bana uyar, dedim.

Gerisin geri sokağa çıktık. Ercan elini cebine atıp paralarını kontrol ettikten sonra, "birşeyler yiyelim önce. Şöyle pahalı güzel bir restorana gidelim" dedi. Yine itiraz etmedim. Aslında o paranın hepsini 5 dakikada harcamak işten değildi ama herneyse..

"**Kalifornien nasıl sence**" dedi, Ercan gay taklidi yaparak.

"**Bence mükemmel, hadi gidip kusana kadar gravy soslu biftek yiyelim!!**" diye bağırdım neşeyle.

Lokantaya girer girmez Ercan'ın telefonu çaldı. Açtı telefonu ve hızlı hızlı konuşarak masalara doğru ilerlemeye devam etti. Sonra birden şok bir haber almış gibi "scheiBe!" diye inledi...

Bir garson kibarca bana yaklaşıp kibarca birşeyler soruyordu. Bense gözümü Ercan'a dikmiş adamın onunla muhattap olması gerektiğini anlatmaya çalışıyordum. Ercan konuşmasını keserek garsona "Nein, danke" diyerek beni kolumdan tuttu ve dışarı çıkarttı.

-Ne oluyor be niye çıktık dışarı? diye sordum merak ve telaşla.

-Arayan Holger'di. Biz çıkar çıkmaz ahlak zabıtası basmış orayı. Herkesi yaka paça karakola götürmüşler.. dedi.

-Nee? Holgeri de mi götürmüşler polisler?

-Hayır Holger bir yere saklanıp bir kaç kişiyle kurtulmuş, evde buluşalım, dedi.

Hemen bir taksi çevirip eve gittik. Apartmanın önünde arabadan inerken midemde tuhaf bir burkulma hissettim. Aynı anda başım sanki ateşim çıkmış gibi yanmaya başladı. Bunlar iyiye alamet olmayan işaretlerdi. Panik atak ve sahne korkuma ek olarak tam bir ikizler burcuydum. Havadaki en ufak bir elektriklenmeden bile etkilenirdim.

"**Sen git. Ben biraz şuralarda yürüyeceğim**" dedim. Sevgili dostum gözleri parlayarak bana veda eder gibi baktı. Ercan yukarı çıkınca karanlık sokaktan aceleyle caddeye çıktım. Sarayın hemen karşısındaki otobüs durağına gelince durdum. Buralar bizim memlekete göre daha ılıman iklime sahipti. Ellerim cebimde bomboş durakta bekliyordum. Sarayın parkı geceleri kapalıydı. Ama yine de şöyle bir yanından geçmek istedi canım. Karşıya geçtim. Etrafta bizdeki gibi ağzı düdüklü bekçiler falan gözükmüyordu. Bir hamlede tellerin üzerinden atlayarak karanlık bahçeye daldım. Elma çalacak halim yoktu ya, soran olursa yeşil pasaportumu gösterir turistim derdim. Sırt çantamdan bir **Gitanes** sigarası çıkartarak yaktım ve yavaş yavaş yürümeye koyuldum. Sarayın bahçeye bakan pencerelerinden birinin önündeydim şimdi. Bir kaç adım daha atarak yüzümü cama dayayarak merakla içeri bakmaya başladım. Hiç bir bok göremiyordum. Zaten de duvarlardaki dandik tabloların neye benzediğini az çok biliyordum. O dönem sanatı hiç ilgimi çekmezdi benim. Saray şarlatanı paragöz ressamların yaptığı ucuz portreler filandı bunlar. Sıkılmıştım. Sigaramdan derin bir nefes çekerek arkamı kontrol ettikten sonra yeniden içeriye gözümün takılmasıyla dehşete kapılmam bir oldu. İçeride biri vardı. Birden avuç içlerim terlemeye başladı. Az evvel taksiden inerken hisetiğimin 2-3 misli daha fazla elektrik vardı havada. Gözlerimi kısarak delice bir merakla karanlıkta birilerini aradım. Küçükken oturduğumuz apartmanda karşı komşumuzun Meral isimli bir kızı vardı. Ağır bir şizofren hastasıydı. O zaman şizofren mizofren bildiğim mi var benim...

Ailesi, hastalığı ağırlaşınca onu okuldan almıştı.

Bizimkilerle evlerine gece oturmasına gittiğimizde odasına giderek iletişim kurmaya çalışırdım kendisiyle. Bir keresinde odanın ışığını söndürerek gözlerimi kısmamı ve etrafı dikkatle süzmemi söylemişti. Bir halt görememiştim elbette. Sonra da bana "Eğer dikkatle bakarsan etrafta yanıp sönen iğne ucu kadar minik noktalar göreceksin" demişti." **Bunlar paralel bir boyuttan bizi izleyen eski ölüler**" diye de devam etmişti.. Aklım başımdan gitmişti pek inanmasamda... O geceden sonra odamda gözlerimi tavana dikmiş uykunun gelmesini beklerken onlardan bir tanesini görüverdim. Tavanın orta yerinde belirip kaybolmuştu. Tam tarif ettiği gibi iğne ucu büyüklüğünde renkli bir küreydi bu. Meral'e mutlaka anlatmalıydım... Heyecanla yatağımın içinde doğrulup sabahı beklemeye koyuldum. Ama sonra dayanamayıp uyuyakalmışım. Cehennemi çığlık sesleriyle uyandığımı hatırlıyorum. Gün daha yeni ağarıyordu. Annem telaşla odama girdi ve "**Sakın çıkma sen buradan**"dedi. Ama o çocuksu merak odada duramazdı ki. Annem ve babamın sokak kapısı eşiğindeki silüetlerinin arasından Merallerin kapısının da açık olduğunu gördüm. İçeri giren çıkan telaşlı insanlar, pijamalarıyla yataktan fırlamış dövünen kadınlar vardı. "**Ne olmuştu .mına koduğumun sabahının köründe be!**" diye düşünürken üst kattan inen bir komşu bana tercüman oldu ve: "Ne bağırışıyorsunuz komşular?" diye sordu.. "Meral kendini banyoya asmış" diye cevap verdi birisi.

Yukarıdan ayakları görünen komşu bencileyin dövünmedi, hatta hiç şaşırmadı.

Meral artık o minik renkli noktalardan biri olmuştu...

Meğer bunları düşünürken uyuya kalmamışmıyım. Hem de saatlerce. Rüzgarın yüzüme hafif bir şamar atar gibi esmesiyle kendime geldim. Artık eve dönmeliydim. Üşümüş, acıkmıştım ve çişim gelmişti. Koşarak çiti atlayıp karşıya geçecekken bizim sokağa bir polis arabasının girdiğini gördüm. Trafik ışığını falan beklemeden peşlerinden koştum ve karşı kaldırımdaki bir arabanın arkasına gizlenerek onları izlemeye başladım. Polisler bizim apartmana giriyordu. Ne kadar da sessiz polisti bunlar. Etraftaki diğer insanları rahatsız etmeden istediğini alarak gideceklerdi birazdan. Ayrıca kapıda bir de ambulans olduğunu belirteyim... Meraktan çatlıyordum ama yukarı çıkamazdım artık. Bu arada sırt çantamı açarak pasaportumu ve cüzdanımı kontrol ettim. Evde bana ait herhangi bir kimlik veya adıma düzenlenmiş belge yoktu çok şükür. Kısa bir müddet sonra herbiri yarı çıplak halde Holger, evdeki diğer gay arkadaş **Dieter ve Ercan** polis nezaretinde aşağı indirildiler. Hemen arkalarından da sedye üzerinde kanlar içinde bir ceset indi. Tam ambülansa girerken bunun gay klubün işletmecisi Nuri Alço tipli adam olduğunu gördüm.

Kafamda yaptığım kurguya göre bizimki eve girince bunları ot içerken buluyor. Kendisi böyle şeylere karşı olmadığı için bir kaç nefes çekiyor, ama duman kendisini fena çarpıyor. O esnada herifler çoktan soyunarak birbirlerini ayıklamaya başlamışlardır. Sıra yağız erkeğin de aralarına katılmasına gelir. Uzun zamandır hepsinin gözü ondadır zaten. Ama Ercan bunu yapamaz işte orada marjinallik, sürrealizm biter ve sanki kendi yetiştirdiği tütünü sarıp içen 90'lık dedesi köyünün mersin kokulu yaylarından ona seslenir: "**Ey oğul, bu garbiyyun tayfası böyledir işte bir gün bakarsın fezaya çıkacak ilmi kudrete sahiptir. Ama iş uçkura gelince Anadolu erkeğine domalmakta bir sakınca görmez. Bak bu işin sonu yok sen sen ol bu aymazlara uyma**"

Bunun üzerine Ercan eline geçirdiği bıçağı gaylere doğru tutarak bu tür bir ilişkinin gerçekleşmeyeceğini açık ve net şekilde ifade eder. Bizim güloğlanlar sakinleşip geri çekilirler ama birden diğer adam şaha kalkar....vs..vs..vs...

Herneyse artık Berlin macerası bittiğine göre eve dönme zamanı gelmişti. Yine karanlık yoldan hızla geçip caddeye çıktım ve otobüs durağında bu kez taksi beklemeye koyuldum.

Son bir kez sarayın bahçesine baktım. Hayret edilecek şey deminki o zifiri karanlık sarayın bahçesinin tüm ışıkları yanıyordu şimdi. İyice...

Bir sigara yaktım. Taksiye atladığım gibi oradan uzaklaştım.

Ercan'ı da Allah kurtarsın.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yeşim Çobankent
ycobankent@hotmail.com

Edebiyat şık ve havalı bir şey midir?

Geçen yıl Nicole Kidman'ın yıldızını parlatan "ağır ve derin edebiyat" bakalım şimdi de Gwyneth Paltrow'a da artı yazacak mı? Paltrow'un Sylvia filmindeki saçı başı, kılığı kıyafeti şimdiden moda alemini etkilemeye başladı bile. Pek yakında benzerlerini Mango'da, Zara'da da görürüz....

Hakikaten çok yetenekli bir oyuncu **Nicole Kidman**. Ancak kendisini dosta düşmana kabul ettirmesinin en büyük sebebi, evinin banyosundaki **Oscar**'dır herhalde. O badem içi gibi güzel kadın, kendine Oscar kazandıran **"Saatler"** filminde **Virginia Woolf**'u canlandırmak için takma burunla çirkinleştirildi. Kaymak teninin ışıltısı kayboldu, kızıl-sarı saçları fare rengine boyandı.

Ağzından düşmeyen sigara ve torba gibi cebinde sürekli buruşturduğu mendil de bu değişimin yan karakterleriydi. Kidman'ın tasarım harikası vücut dili bir yana, kılık kıyafeti de Woolf'un derinliğini yansıtmakta çok başarılıydı. Gecelikvari basma elbiseler, külrengi ezik şapkalar, kapalı ayakkabıları ve soluk pardesüleri... Ve muhtemelen lavanta esaslı bir koku kullanıyordu.

Kidman, Oscar'ı kazanmak üzere kırmızı halıda endamını sergilediği sırada giydiklerinin bunlarla hiç alakası yoktu tabii. Dünyanın en pahalı modacılarından özel tasarım kuyruklu tuvaletler, zümrüt üzerine pırlanta avize küpeler filan... Biz sıradan fanilerin ancak rüyalarında görebileceği tanrıça kıyafetleri. Film setinden kırmızı halıya yürürkenki mesafede bütün üstünü başını (başta burnu olmak üzere) ve o soluk basma entarilerini Hollywood ihtişamıyla değiştirmişti Kidman.

Güzel, arızalı ve ölü olsun lütfen!

Hollywood ihtişamı denilince akla gelen bir başka isim de **Gwyneth Paltrow**. Ona hem yapımcılar hem de moda dergileri tapıyor. Ortak kanıları şimdilerde artık pek rastlanmayan bir zarafet ve seçkinliğe sahip olduğu yönünde.

Kelli felli modaevleri Paltrow kıyafetlerini taşısın diye peşinden koşarken, o zeki bir kolejli kızın kıyafetlerini giymeyi tercih etti. **"Sylvia"** adlı filmde *Sylvia Plath*'ı canlandırarak...

Edebiyat tarihinin en çok kurcalanan çiftlerinden **Sylvia Plath-Ted Hughes**'in öyküsünü anlatan filmde Sylvia'yı oynamak için **Meg Ryan** ile neredeyse saçsaça başbaşa bir mücadeleye girişti Paltrow.

Çok yaralı, karanlık, depresif ve ölü olmadıkça kadın yazarları konu edinmekte isteksiz davranıyor sinema dünyası. Ama yine da anlayın yani, zeki, derin, karanlık ve entelektüel bir kadın yazarı canlandırmak ne kadar prestijli o alemlerde... Ryan ve Paltrow didişedursun, Ted Hughes rolü Daniel Craig'e gitti. Daha önce Lara Croft'ta oynamaktan başka bir icraati olmayan granit vücutlu bir yaratık.

Paris Hilton mu, Sylvia Plath mı?

Filmde, ağır bir depresyon geçiren ve kafasını fırına sokarak hayatına son veren bir kadın yazar için gereğinden fazla şık ve stil sahibi olmakla eleştirildi gerçi Paltrow. Ama yine de moda gündemini değiştirmeyi başardı. 1960'ların havasını ağırbaşlı ve entelektüel bir dokunuşla yorumlayan Sylvia'nın kırmızı rujlarını, inci küpelerini, Burberry yağmurluklarını, içe doğru kıvrılmış külrengi saçlarını, yumuşak angora hırkalarını, dümdüz ayakkabılarını, **Audrey Hepburn** tarzı pantolonlarını, dizboyu tüvit eteklerini, cici kız saç bantlarını, önden düğmeli alçakgönüllü elbiselerini bu yıl podyumda sık sık gördük. (Fashion TV değildir tek referansım!)

Sylvia'ya çok yakıştırdığım iki koku; **Joy Patou** ve **Chanel 5**'de bu yıl hoş bir tesadüfle yeniden doğdular. (Chanel 5'in yeni tanıtım kampanyasında Nicole Kidman'ı kullanması da çok manidar)

Paltrow'un "Sylvia" filmi aracılığıyla üfürdüğü bu nostaljik, gençkızvari stil iddiasız gibi görünüyor ve ama çok iddialı aslında. Moda ve entelektüellik gibi yanyana gelmesi çok zor iki kavramı evlendirmeye çalışıyor çünkü.

Ama modayı izleyen herkes de illa Paris Hilton gibi pahalı **Los Angeles** fahişesi kılığında gezmek istemeyebiliyor. Kimileri de hem şık hem akıllı görünmek ve "Bazı şeyleri kendime saklıyorum. Bakma böyle uslu göründüğüme, bilsen içimdeki sönmemiş volkanları" yollu mesajlar vermek isteyebiliyor.

Mücevherlerini tersinden takan komünist

"Edebiyattan beslenen sofistike şıklık" mevzuna ilk uyanan Prada'nın patroniçesi **Muccia Prada** oldu. Bu pek şaşırtıcı değil aslında. Eskiden **İtalyan Komünist Partisi**'ne üye olan Prada, teniyle temas etsin diye mücevherlerini tersinden takan bir bohem. Zengin sosyetiklere hayvan gibi pahalı plastik çantalar satarken onların edebiyat meraklısı narin ve hülyalı kızları için de (var olduklarını umuyorum) **Miu Miu** markasını yarattı.

Aristokrat İngiliz firmalarından **Mullbery**'nin bu yılki reklam kampanyasında kullandığı mankenler Paltrow'un birebir kopyası gibiydi. Bir başka tasarımcı, **Marc Jacobs** çoktandır sofistike, edebiyata düşkün bir üniversite öğrencisinin gardırobundan çıkmışa benzer koleksiyonlar hazırlıyor. İlham perisi? Bu yıl en iyi özgün senaryo ödülü alan **Sofia Coppola**. Evet, Coppola'nın kızı.

Şaşırtıcı gelebilir ama bence bu "edebi şıklık" modasının bizdeki tek uygulayıcısı **Rahşan Ecevit**. Gerçekten stil sahibi tek kadın politikacı. Yıllardır modelini değiştirmediği kulak hizasındaki külrengi saçları, olabildiğince az -belki de hiç- makyaj yapmaması, dizboyu kolej etekleri (nihayetinde o da bir kolejli kız), V yakalı süveterleri, erkek gömlekleri, takı takmaması, düz ve kapalı ayakkabılar, üniversitelilerin giydiği türden kabanlar, incecik fiziği, seçtiği iddiasız ve donuk renkler... Rahşan Hanım'ın belki de 25-30 yaşından beri hep aynı şeyleri giydiğini hayal ediyorum. Kıyafetleri ne kadar sıkıcı görünse de kaliteli, eminim herbiri yıllardır kullanılan klasik parçalardır...

Şöhretler aleminden süzülen edebiyat perileri

Edebiyat bu kadar şık ve havalı bir şey olur da **Madonna**'dan kaçar mı?

"Ben sadece ödül törenlerinde çıtır popçularla öpüşerek dikkat çekmeye çalışan biri değilim, aynı zamanda ciddi bir yazarım" havalarında. Kucağında kızı, yazdığı çocuk kitabı "**Mr. Peabody**'nun Elmaları"nı imzalıyor. Kimbilir ne marka kalın çerçeveli kemik gözlükleri ve hanım hanımcık ama şık elbisesisiyle. Yakında bu elbisenin benzerlerini de Mango ve Zara'da görürüz.

Şöhretler aleminden süzülmüş bir başka edebiyat perisi de **Sophie Dahl**. Yves Saint Laurent'in yeniden diriltilmeye çalışılan oryantal kokusu Opium'un (afyon) reklamlarındaki uzanmış kaymak tenli çıplak. İngiliz model **Sophie Dahl**, dedesi ünlü yazar **Roald Dahl**'ın (**Charlie ve Çikolata Fabrikası**) yüzünü kara çıkarmadı. **"The Man With The Dancing Eyes"** adlı kitabını saygın bir yayınevinden çıkarmakla kalmadı. İngiltere'deki prestjili edebiyat ödülü **Orange Prize**'e aday olmayı da başardı.

Kitabının tanıtımını yaparken ayağında bilmemkaçbin dolarlık **Christian Loubo-**

utin ayakkabılar ve üzerinde **Stella McCartney'nin** hazırladığı süper bir elbise vardı Dahl'ın. Baygın bakışlı Dahl; Mick Jagger'in eski sevgilisi, Madonna'nın arkadaşı ve Paul McCartney'nin modacı kızı Stella McCartney'in de kankası oluyor bu arada.

Oyuncu **Jamie Lee Curtis** ve bir zamanlar herkese kalp krizi geçirten muhteşem Çek model **Paulina Porizkova** da çocuk kitabı yazanlardan.

Siz de bu yazıyı okuduktan sonra Mango ve Zara'daki indirime koşmak yerine Plath'ın Sırça Fanus'una ya da Woolf'un Bayan Dalloway'ine bir göz atarsanız daha bir şık ve güzel olursunuz kanımca...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aksamsefasi

Kalamar Dolması tarifi...

Deniz Pak
pacodenice@yahoo.co.uk

Dünyevi aptallıklarımızdan bahsettim bundan önceki sayılarda. Bu yazıda ise damak tadımızı okşayacak mevzulardan bahsedeyim. Lodosa, poyraza salalım kendimizi. Denizdeki nimetlerle haşır neşir olalım. Damak tadımıza, fikrimize, beynimize iyilik yapalım biraz. Her zaman yapmasak da, bu sefer güzel yemek yapıp şarj olalım. Güzel bir yemeğin tarifini vereyim size. Denk geldikçe böyle tesirli tadı olan yemekleri anlatacağım. Her zaman harcamayacağınız bu eforu benim kefilliğimle güven içerisinde harcayabilir, yemeği siz de rahatlıkla yapabilirsiniz. Hatta çekinmeden manitaya, eşe, dosta, hısım ve akrabaya rahatlıkla yapıp, akıllarını alabilirsiniz. Gündelik damak tadımızla birebir örtüşmese de, emin olun harikulade bir sonuç çıkıyor ortaya. Çıkmadı, yapamadım gibi nedenlerle apışıp kalıyorsanız, ben buradayım, malzemenin ve yemeğin tam arkasında duruyorum. Ulan ne reklam yaptım bea.

Neyse ufak ufak mevzuya girelim. İskenderin ağızda bıraktığı lezzetin önünde diz çöken, itaat eden ancak başka kulvarda bir o kadar da iddialı tat için, enfes bir kalamar dolması yapmayı öğreneceksiniz. Kalamarı cips olarak yapıp yemekten daha zor bu dolma. Cipsteki yağlı kalamar tadını bu yemekte hiçbir şekilde almıyorsunuz. Kalamarın kendi rayihası hakim tadına. Herhangi bir balık restoranında bulamayacağımız, bulsak da hayvan gibi para vermeden yiyemeyeceğimiz kalamar dolması bir çok metodla yapılabiliyor. Ege'de yüzyıllardır süre gelen standartlaşmış tarifleri var. Benim anlatacağım ise en basit olanı. Benim tarife yakın varyetelerin tarifini "ekşi sözlük"te kalamar dolması entrysi içinde bulabilirsiniz.

Dolmamızın malzemelerini anlatayım. 2 kişilik bir yemek için 1 kg kalamar alıyoruz (kilosu 13 milyon, kazık yemeyin). 1 kg kalamar, ortalama 300-350 gramdan müteşekkildir ve 3 kalamar ihtiva eder. 250 gr taze kaşar, kalamar başına bir diş sarımsak, 100 gr tereyağı, bir miktar kırmızı pul biber, biraz karabiber, birkaç defne yaprağı, 50 gr zeytinyağı, 1 adet yeşil elma, 5-6 tane kürdan ve 2 kadeh kırmızı şarabı da alıyor ve yemeğimizi yapmaya başlıyoruz.

Kalamarı ayıklarken dolma yapacağınız kese bölümüne zarar vermemeye gayret edin. Sonra bacaklarını güzelce dörder santim uzunlukta doğrayın. Kaşarı birer cm kenarları olan küpler halinde parçalara ayırın. Diş sarımsakları ince ince dilimler halinde doğrayın. Elmanın kabuklarını soyup 4 dilim haline getirin, sadece 3 dilimini kullanacağınız için dördüncü dilimi afiyetle götürün. Tereyağı da kaşar gibi küpler haline getirin. Geri kalan malzemeleri de kullanacağınız şekilde masanın üzerinde hazır edip dolmanın hazırlanma aşamasına geçebiliriz.

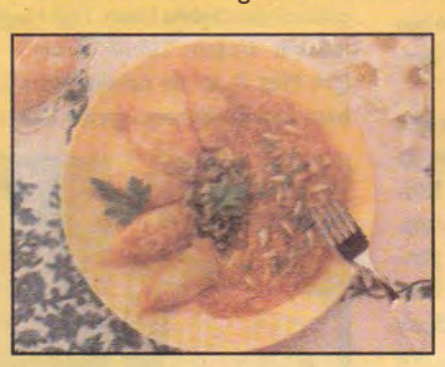

İlk kalamar kesesinin dibine, ortasına ve ağız bölümüne denk gelecek şekilde kaşar yerleştirmeye ve bu lokasyonda tereyağı koymaya dikkat edin. Birinci kalamarın doğradığınız bacaklarını, dilimlenen elmanın parçalarını, doğranan sarımsağı ve diğer kaşar parçalarını harmanlayarak kesenin içine tepin. Burada anlattığım malzemelerle keseyi ağzına kadar doldurarak kalamar kesesinin ağzını malzemeyi taşırmamak için kürdan marifetiyle kapayın. Diğer keseler içinde aynı yöntemi uygulayarak dolmaları hazırlayın. Elma, kaşar ve tereyağ dışında kalan malzemenin artmaması gerekiyor.

Bundan sonraki aşama pişirme aşaması. Pişirmek için fırın veya ocak kullanılabilir. Fırın için bir tepsi gerekir. Ocak için ise kapaklı bir tencere gerekir. Ben alttan ateşli bir fırında yapılmasını tercih ederim. Şimdi bu tercihe göre tepsimize koyduğumuz dolmaların üzerine 50 gr zeytinyağını ve 2 kadeh kırmızı şarabı boca ediyorsunuz. Kırmızı pul biberi, defne yaprağını ve top karabiberleri de tepsi tabanına koyduğunuzda dolmaları pişirmeye hazır oluyorsunuz. Tepsiyi fırına vermeden önce üzerini alüminyum folyo ile kapatın. 20-30 dakikalık bir pişirme süresi yetecektir. (Tencere ve fırın için aynı süre geçerli). Benim tavsiyem, bu sürenin hemen bitiminde tepsiyi çıkarın ve dolmalardan birinin dibinden keseceğiniz küçük bir parçayı deneyin. Pişkinliğini beğendiyseniz yemeğe hazır hale gelmiştir.

Bu yemeği, Paco de Lucia'nın 2003'te yaptığı, bir ay oldu olmadı çıkan olgunluğunun doruğu albümü Cositas Buenasla ve bir şarapla perçinlerseniz sanırım güzel bir hediye vermiş olacaksınız kendinize ve sevdiklerinize.

Afiyet Olsun

Spiderman Geyiği Üzerine Üçleme
Sapla samanı birbirine karıştırma...

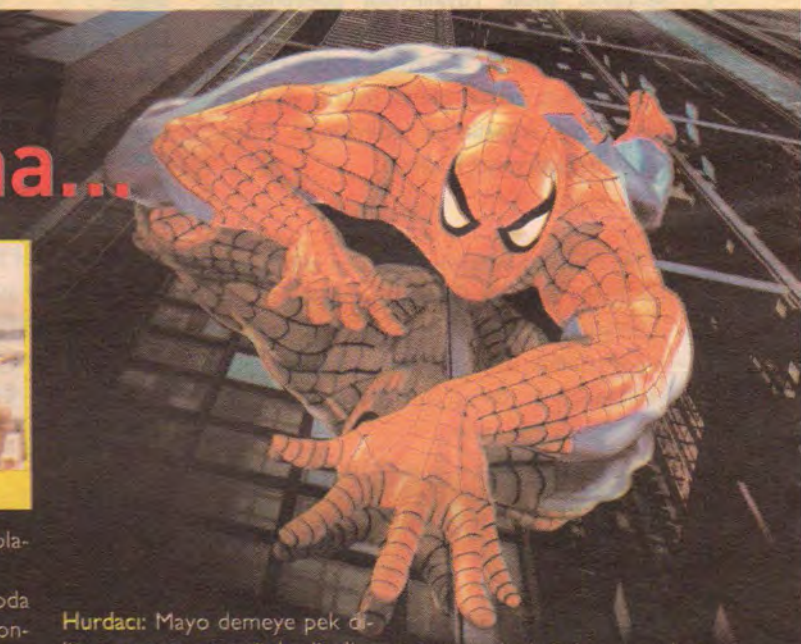

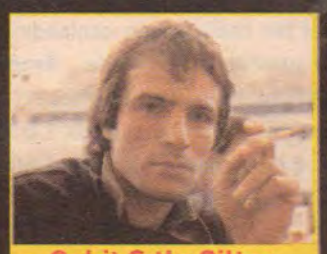

Cahit Sıtkı Çiltaş

Hurdacı: Sarıı, demiir, bakır alırım hurdaaciii!..

Örümcek Adam: Örümcek adam geldi huuu! Tavan arası, sandık, komodin, kanepe, perde, dip, köşe bakılır! Örümcekleriniz itinayla vakumlanır! Huuu, örümcek adam geldi!.. Lan hurdacı! Kulağıma bazı şeyler geliyor, işin gücün yok mu senin?

Hurdacı: Tamam, kızma be örümcek adam, güzel abim, ekmek parası ne yapıyım. Yengen, çocuklar evde ekmek bekliyor.

Örümcek Adam: Ne yengesi lan, doğru konuş teres. Benim yengem filan değil o bıyıklı karı. Karım dediğin yetmiyormuş gibi bir de bizi yenge menge ayağına ailene bulaştırma. Bana da fakir edebiyatı yapma, yoksulluk kader değildir. *(burada fakire fakir edebiyatı engellemesi var).* Bana bak, ben yokken ev ev dolaşıp Örümcek abi gönderdi kendisi hasta gelemedi, ben yardımcısıyım diyip evlerden, ardiyelerden örümcek topluyormuşsun?

Hurdacı: Yok abi tövbe ne örümceği, ben hurda alıyorum.

Örümcek Adam: Götürüp halde satıyormuşsun. Benden başka örümcek işiyle uğraşan var mı lan? Böcek işinden çıkacaksın. Bi daha örümceklere ilıştiğini görmeyim yakarım, hem akrabalık bağım var karışmam sonra.

Hurdacı: Abi be, beni yanında işe alsan, telefonlara bakarım, ağı germene yardım eder ortalığı toparlarım.

Örümcek Adam: Büro mu lan orası, ne telefonu, ne temizliği. Ağa düşen böcekler rezervasyon yaptırıp, abi biz şuradayız, ağa düşmek istiyoruz mu diyorlar zannediyorsun?

Hurdacı: Sen bilirsin abi, ben öylesine yardımcı olmak babında şey ettim yani.

Eskici: Eeeskiler alırım... Eskici!.. Eskici!..

Hurdacı: Abi, şu eskici var ya.. Örümcek Adam: N'olmuş o rakuna?

Eskici: Çöp bidonunun orada dikilmiş etrafı kesmektedir.

Hurdacı: Bu adam, önceleri "Eyyyskici!", "Eyyyskici!" diye bağırırken bir süre sonra mahallenin kadınlardan birisi işe uyanmış tabi, kadınlar toplanıp plan yapmış, adamı tımar etmek için "Eyyskici yukarı gel bir şeyler var" demişler ve hamşoyu eve alıp kös tavasıyla yer misin yemez misin bi güzel benzetmişler. O gün bu gündür evlere girmez, alışverişi dışarıda yapar.

Örümcek Adam: Hele adamdan huylanmam boşuna değilmiş, vay ipne, oldum olası gıcık kapmışımdır o heriften, şapkasına da uyuzum zaten. Neyse tutma beni, çok sıkıştım, şu caminin tuvaleti var mı?

Hurdacı: Var, olmaz olur mu abi.

Örümcek Adam: Çişimi yapıp, ağımı hemen alıp gitmem lazım.

Eskici: Eeeskiler alırım, eskici

Hurdacı: Eskici! Ne o pelüş öyle, metro durumu mu?

Eskici: Yok be abi, şuradan bir evden verdiler aldım, almak istemedim de zorla verdiler. Yahu bunu kim ne yapsın dedim dinletemedim, adam ısrarla, "al, al yeniden moda olacak, kıymetini bil" dedi. Hani 70'li yıllarda bunları giyen acayip adamlar vardı, artık ne o adamlar kaldı ne de o alemler.

Örümcek Adam: Bu senenin trendi metro-pelüş, bilmiyor musun?

Eskici: Vay be, hacının içine doğmuş demek ki. Trend dedin de aklıma geldi; şu Ankaralı Turgut meselesi ne olacak be abi? Her gün bir tv kanalında, göre göre insan akrabası zannediyor bu adamı. Hele o muşambadan yapılmış yanar-döner rugan takım elbisesi yok mu? İnan, abi'ye o kadar çok yakışmakta, velakin birisi Allah rızası için "bunun modası geçti kardeşim, yeter" dese. Yani o volümlü, yanar döner takım elbiseyle, adeta bir kefal balığı gibi dolaşıyor.

Hurdacı: Zannedersem, bu yıl metroseksüel pelüş [illegible] rini tamamlayan iki unsur olarak karşımıza çıkacakmış.

Eskici: Sanmam be abi, moda konfeksiyondan çok bir konseptttir.

Örümcek Adam: Güzel konuştun aferin, torbadaki ne öyle? Neyse beni fazla tutmayın, sonra görüşürüz.

Eskici: Vallaha ben de anlamadım ne olduğunu, hacı pelüşle beraber verdi, arıcı elbisesine benziyor ama tam çıkaramadım.

Örümcek adam da eline aldı evirdi çevirdi ama bir şeye benzetemedi, "göğüs yeri var bu kadın elbisesi galiba" dedi.

Hurdacı: Buldum be abi, buna HAŞEMO diyorlar. Bak şimdi aklıma geldi; gözlerden uzak kuytu plajlarda aile arasında giyilen bir tür deniz elbisesi.

Örümcek Adam: Nasıl yani, Aşortman gibi bir şey mi?

Hurdacı: Yok be abi, denizin içinde giyiliyor.

Örümcek Adam: Mayo mu yani?

Hurdacı: Mayo demeye pek dilim varmıyor, ama öyle diyelim öyle olsun.

Eskici: Neyse yaz geliyor, bunu Sultanbeyli'de Fatih'te birisine okuturum. Abi bir sorunum var konuşabilirmiyiz?

Örümcek Adam: Neymiş?

Eskici: Biraz hassas bir konu da özel konuşsak Spaydır abi.

Örümcek Adam: Bana ecnebiler gibi hitap etme, canımı sıkma. Neyse söyle.

Eskici: Abi benim kişisel olarak dünyada ahtım var. Bu alemde muradıma tam olarak eremedim desem yalan olmaz, geldik gidiyoruz şen olsun Halep şehri, şunun şurasında ne kadar ömrümüz kaldı ki, tedbir yapmak lazım diye düşünüyorum.

Örümcek Adam: Ne tedbiriymiş, geveleme söyle.

Eskici: Senin muhitin geniştir abi, açık konuşayım, kişisel olarak, demin de söylediğim gibi gözüm arkada kalmasın, geleceğe daha umutlu bakabilmek için naçiz vücudumu klonlatmak istiyorum. Eğer sen de uygun görürsen, bi yardımcı olmanı rica ediyorum, ücret sorun değil. Ne diyorsun?

Örümcek Adam: Doğrusu, ben de muhitimin bu kadar geniş olduğunun farkında değildim, taa ki bu konuşma aramızda geçene kadar. Esasen benim tercihim odunculardan, fırıncılardan yanadır ama neden sen de olmayasın? Ufak tefek sorunlar var ama önemli değil hallederiz, yarın gel şartnameyi doldur.

Eskici: Abi yüreğime su serptin vallahi...

Örümcek Adam: Ulan bütün ruh hastaları döşemecilerden, camcılardan çıkar zannederdim, ne kadar yanıldığımı şimdi açıkça görüyorum. Dedi ve hızla caminin tuvaletine koştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aksamsefasi

harmantimedya

Kutlu Esendemir

Heyy Türk Gençliği! Benim kitabı da korsan basmışlar!

Sen, **Birinci Dünya Savaşı**'nda **Anadolu**'nun durumu ve kurtuluş çareleri üzerine kafa yor! **Samsun'a** çık. Milli teşkilatları kur, yağmur, çamur, kar kış, kıyamet demeden dolaş; kongreleri topla! **Misak-ı Milli** ve gelişmeler üzerine beynini patlat! Kurtuluş Savaşı'na gir. Büyük Taarruz'a kalkış. Sakarya'sından, İnönü'süne dövüş, **Çanakkale**'de 350 bin kişinin can verdiği bir savaşı kazan! **Millet Meclisi**'ni topla! **Cumhuriyet**'i kur... Genç arkadaşlara seslen. Sonra tüm ifadelerini "Nutuk" olarak topla, kitaplaştır. Sinirden, stresten siroz ol. Sonra sonra, senin kurduğun Cumhuriyet'in, 81. yılında, "**Nutuk**"un da korsan basılsın. **İstanbul, 4. Levent'teki** metro çıkışında, korsan porno cd'cinin yanında satılsın.

Özallar tam gaz

Yasemin Bozkurt'un **Kanal D**'de yayımlanan "**Kadının Sesi**" programında ailesinin tacizine uğradığı için evden kaçan bir çocuk annesi kadın ile çocuğun babası, canlı yayında evlendirildi. Çiftin şahitliğini 8. Cumhurbaşkanı **Turgut Özal**'ın eşi **Semra Özal** yaptı. Öte yandan Semra Özal'ın kızı **Zeynep Özal, Meg Ryan**'a benzemek için 20 estetik ameliyat geçirdi ama benzeyemedi.

Uyumlu Roman

Seçkin Piriler ile **Tuğba Altıntop**, 8 Mart Dünya Kadınlar Günü'nde Rafet El Roman hatırasına biraraya geldiler... Piriler, kürkü ve şapkasıyla, Altıntop ise transparan elbisesi ve ısırılmış elmalı iç çamaşırıyla tam bir uyum içindeydi.

Galatasaray'ı, FB'li Tayyip mi kurtarıyor?

Ülker, Sarar, Yeni Şafak, Hyundai gibi markaların gözde starı, **Fenerbahçeli Başbakan Tayyip Erdoğan, ABD** ile ilişkilerin gözde ismi **Cüneyt Zapsu** vasıtasıyla maddi sıkıntı içerisindeki Galatasaray'la yakından ilgileniyor. Sarı kırmızılı kulübün, 20 Mart'ta yapılacak kongresinde başkanlığa aday olan **Kamera Reklam**'ın sahibi **Mehmet Cansun**'un eşi, Cüneyt Zapsu'nun akrabası... Bir dönem, evi dahi haczedilen Cansun'un, kendi durumunu düzlüğe çıkardıktan sonra, Ankara'ya üs kurduğu ve hatta Başbakan Erdoğan referansı ile kamu bankalarından, **Galatasaray**'ı kurtaracak meblağda kredi garantisi aldığı kulislerde konuşuluyor. **Romen** ekolünden **Ankara** ekolüne dönüş... **Ersun Yenal, Galatasaray**'ın yeni teknik direktörü olmasın sakın...

Benzincinin canı can da, tinercinin ki...

Hürriyet'in Çarşamba günleri yayımlanan **Otomobil Eki**'nde **Didem Çoksayar, Petrol Ofisi**'nden Teknik Kontrol ve Kalite Koordinatörü Nurdan Turanlıoğlu ile konuşmuş. Çoksayar, **Turanlıoğlu** için, "**Bu işte öyle gelişmiş ki, artık yakıtın kalitesini koklayarak anlayabiliyor**" yorumunu yapıyor. Turanlıoğlu, haberde öğrendiğimize göre "yakıt düzgünse kokusundan ve renginden anlıyormuş. Yalnız Turanlıoğlu'nun bir çok fena bir zaafı var. Benzinin "Kokusunu da çok sevdiğim için kokluyorum zaten. Öyle bir saplantım var" diyor... **POAŞ**'ın sahibi **Aydın Doğan**, uçucu madde bağımlılığı yüzünden sokaklarda sersefil olan çocuklara, gençlere, Petrol Ofisi tiner departmanında, bir istihdam alanı açamaz mı acaba?

Yakıtı koklayarak anlayan kadın

Petrol Ofisi'nin Teknik Kontrol ve Kalite Koordinatörü Nurdan Turanlıoğlu, yakıtlarının kalitesinden sorumlu... Turanlıoğlu, bu işte öyle gelişmiş ki, artık yakıtın kalitesini koklayarak anlayabiliyor. Turanlıoğlu, "İçine bir şey karıştırılıp uzun yıllardan sonra olan bir şey. Eğer yakıt düzgünse renginden de anlaşılır zaten. Göz ve kokuyla anlıyorum. Çünkü ellemek sağlıksız. Kansorejen bir madde. Kokusunu da çok sevdiğim için kokluyorum zaten. Öyle bir saplantım var" diyor.

Avşar ve Ergen, Annan'naştı

Gülben Ergen ve **Hülya Avşar** canlı yayında barıştı. **Kanal D**'deki şov programında, ikili, önce "Ah be güzelim ah/ Ben seni üzerim ah/ Sadece gezerim ah/ Yarınım, dünüm yok benim" adlı eseri okudu. Barış şovu, şarkının nakarat bölümünde, Avşar-Ergen ikilisinin izleyicilere popolarını sallaması ile devam etti... Hatırlanacağı gibi Gülben Ergen, Susurluk aktörü **Erol Evcil** ile Üniversal Müzik'ten ayrılıp, eski **Özgür Gündem** Ankara temsilcisi, davulcu **Mustafa Erdoğan** ile muhalif çizgideki müzik guruplarının albümlerini basan **Seyhan Müzik'e** geçmişti. Gülben Ergen'in "**Uçacaksın**" albümünün, yüzbinlerce dolar tutarındaki promasyona rağmen tutmadığı fısıldanıyor. Kurtar Hülya ablası...

'Uçmadan' önce

Harman Duyuru

Kitapçılarda

Yonca, anne oldu

yeniHarman'ın ilk sayılarından bu yana, büyük bir özveriyle gece gündüz demeden çalışıp, haberlerini, mülakatlarını, Washington'dan dergimize ulaştıran arkadaşımız Yonca Poyraz Doğan, hastaneye yatmadan 2 saat önce, bu haftaki yazısını göndererek girdiği doğumhanede, bir erkek bebek dünyaya getirdi. Bebeğe Arda ismini vermişler. Her ikisinin de sağlığı, sihhati gayet iyiymiş, hiçbir sorun yokmuş. Yonca, Arda, Hüseyin Doğan ailesine sonsuz mutluluklar diliyoruz. Arkadaşımızın eşi Doktor Hüseyin, Yonca ile Arda'nın bir fotoğrafını iletti... Hay maşallah!

yeniHarman

Sahibi
LM Basın Yayın Ltd. Şti. adına
Tuncay Akgün

Sayı: 56 - 12 Mart Cuma
15 günde bir yayımlanır

Yayın Yönetmeni Tuncay AKGÜN Editör Kutlu ESENDEMİR Yazışleri Müdürü Kerem ŞENEL (Sorumlu) Yazışleri Müdürü Ayhan ERDOĞAN
Art Direktör Reyhan KARACADAĞ Sayfa Tasarımı Tanzer ERCANPOLAT Fotoğraf Editörü Sinan GÖKSEL Satış Müdürü Cengiz KOCALI Baskı Sorumlusu Tanju Kirte Müessese Müdürü Ali YAVUZ
Harman Kaldıranlar Mihri Belli-Eflatun Nuri-Yonca Poyraz Doğan-Sefer Selvi-Derya Sayın- Behiç Pek-Ahmet Sümbül-Mutlu Esendemir-Ata Erad-Cahit Ciltaş-Raffi A. Hermonn-Yudum Şaşmaz-Pelin Gökmen-Yılmaz Şen-B.Mutlu- Özgür Atak-Oktay Taftalı-Gürkan Hacır-Helin Şahin-Reni Parker-Yeşim Çobankent-Yusuf Yavuz-Timur Danış-Kaan Sezyum- Elif Nurşad-Yılmaz Şen-Kaan Ertem-Serkan Kölük-Murat Yüceşan-Özge Turgut- Kayoke Isobe-Nil Akerman-Candan Dinç- Melike-Barış Ünal-Tuğba Çiçek-Deniz Pak

Tel: 0212 - 292 94 50 - 292 94 51 Adres: Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No:47 Beyoğlu/ İstanbul E-mail: yeniharman@leman.com.tr Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx)
Dağıtım: BBD Merkez - Avrupa Distrbution: ASV

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aksamsefası

Okur Mektupları

Kaan Sezgin

Bu hafta da denizin buz gibi soğuk sularından gelen okur mektuplarına devam ediyoruz. Yurdun dört bir yanından adeta çığ gibi kafamıza kafamıza gelen okur mektuplarından sizler için seçtik, sizler için şeyettik...

Rumuz: Dikkat tabak sıcak
Selamlar yeniHarman mensupları. Adım Dilara. 23 yaşında entel olmaya aday bir mimarlık öğrencisiyim. Derginiz sayesinde entellik denen çağımız vebasından kurtuldum. Yaklaşık 7-8 yıldır bir yaşam biçimi olarak vejeteryanlığı seçmiş bir insan olmama rağmen, derginizi her okuyuşumda içimde uyanan, mis gibi tereyağlı Bursa İskenderi yeme arzusuna engel oluyordum. Sonunda geçen hafta üzerimden bu sitresi de attım. Artık 3 öğün et yiyerek leş gibi kokuta kokuta sçıyorum. Şimdiden hepinize peşin fiyatına taksitle veresim var.

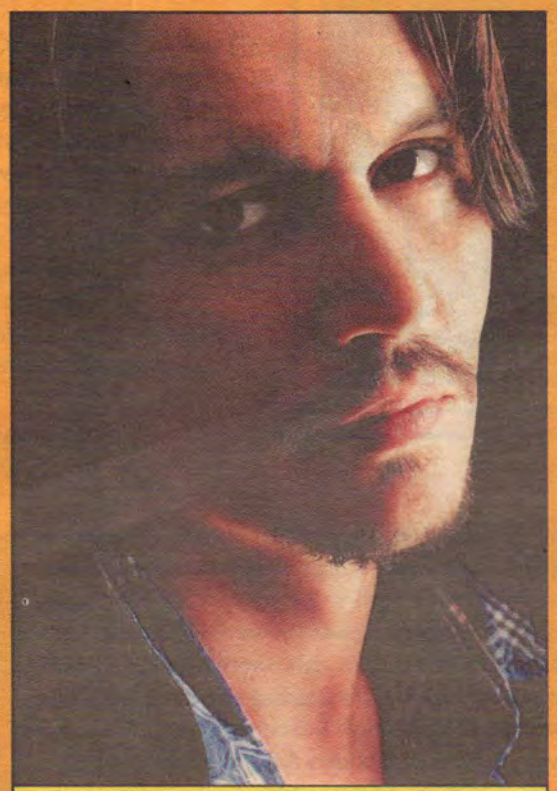

Rumuz: Karaköy Korsanı
Selamlar Harman Kardeşlerim! Ben arkadaş çevresinde Coni Dip'e gereksiz yere benzetilen bir gençdim. Sorunum ise arkadaş çevremin paso erkek egemen olması. Etrafımdaki herkesten "Şşşst lan anten misin? Alıcı verici, bu ne kılık?" ya da "Lan tipini balinlediğimin oğlanı" gibisinden hakaretamiz laflar duymaktan bıkmıştım... İşte bu noktada derginiz devreye girdi sağolsun. Derginiz sayesinde ciloop desen hakaret kalacak acayip kızlarla takılıyorum. Coni Dip'in ekmeğini bu ülkede ben yiyiyorum ulan! Şimdiden teşekkürler.

Rumuz: Uçurtma
Sevgili Harmancılar sizlerden bir ricam var. Amacım zekanızı test etmek. Bakın elimde iki bardak var. Bunlardan birine şorul şorul köpürte köpürte işedim, diğerine ise denizin buz gibi soğuk sularından çıkmış biradan doldurdum. Şimdi madem ki o kadar akıllısınız, sorun bunu Mihri Belli'ye, sorun Yalçın Küçüğe? Hangi bardakta bira var, hangisinde köpüklü idrar? Her şey hakkında konuşmak bu kadar kolay mı lan! Uçurtmayın beni oraya!

Selam sizi! Biz sekiz genç kızız. Sekiz diyince aklınıza kötü bişey gelmesin :P Hakkımızda 'Üniversiteye giren kolejli kızlar motora bağlıyor' diye bir söylenti çıkmış, sizler aracılığıyla onun doğru olmadığını belirtmek istiyoruz. Evet aramızdan motora bağlayan hatta dayanamayıp turbo taktırıp sonunda Savaş Ay'a çıkma mertebesine gelenler yok değil ama işte biz onlar değiliz. Ehu.

Rumuz: Harbici kral benim
Hey yeniHarmancılar! Ben Orta Dünya'da kendi halinde bi kraldım. Adım Teoden. Şimdi bu Yüzüklerin Efendisi filminde adımı kullanıp, sağda solda la-lu yapanlar var, onları yazsanıza olm! Pasif olmayın. Oscar'dan mı korkuyorsunuz? Buraların Kralı benim arkadaşım. Kralın Dönüşü de ne demek oluyo? İbnacı mıyız? Tapir miyiz? Kimseye döndü dedirtmem. İstediğiniz bağlamda kralınızı tanımam be! Kimse benim ekmeğimi, kıymamı yiyemez ulan! Kırırım kırırım.

Derginiz sayesinde gözlerimin içi güler oldu. Güler dedim de hani eskiden bir yılbaşında Güler Kazmacı Star ekranlarından yarışma programı sunmuştu aklıma o geldi. - Şu anda Güler Hanım ne yapıyor? diye sorarlardı milllete, gerçekten Star izliyor mu izlemiyor mu öğrenmek için. Millet de 'Güler Hanım öpücük sallıyor' derdi... İşte artık o öpücükleri ben sallıyorum. Sayenizde.

Selamlar, derginizde ben de yazmak istiyorum. Kendimde yeterli potansiyeli görüyorum. Ne yapmam gerekiyor. -Dilmaç.

- Ehms... Dilmaç Hanım, şunu kafadan söyleyelim ki: Siz hiç yorulmayın, biz sizin yerinize yazarız. Ama illa ki yazmak istiyorsanız gelin bunu Firuzağa Camii'nin önündeki kafe / Cihangir adresinde Kutlu Bey'le görüşünüz. Kutlu Bey şimdiden yola çıktı haberiniz olsun...

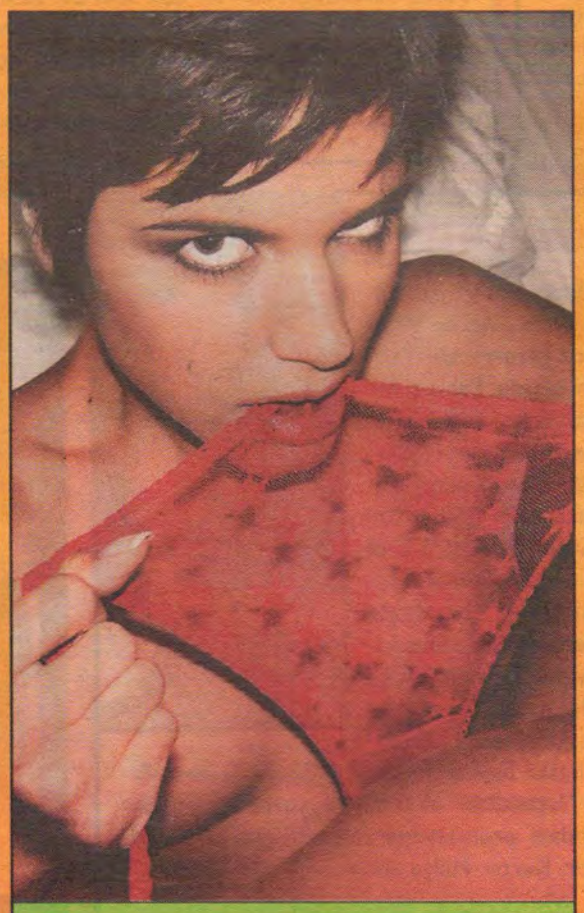

Rumuz: Yemedim yedirdim
Selamlar gençler. Ben Bahadır Boysal'ın izinde bir gencim. Bir kaç haftadır rutubetli ortamda bıraktığım derginizin, bir süre sonra ilginç bir biçimde yenilebilir don haline geldiğini gördüm ve elimde olmadan derginizi yemeğe başladım. Sizden ricam haftaya da kırmızı bir kapak basmanız. Kalan son kırmızı donumu da yiyorum biliyo musunuz?

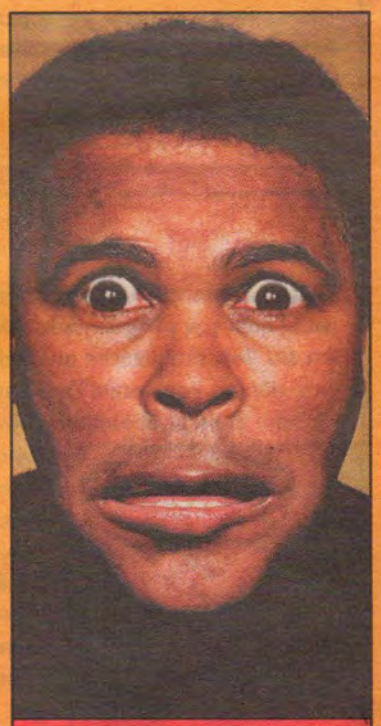

Rumuz: Kelebek gibi de değil arı gibi de...
yeniHarman'ı severek okuyorum. Okuyorum diyorum ama okuduğumun bi kelimesini bile anlamıyorum. Şimdi diyeceksiniz "Anlamıyorsan nasıl oluyor da yazı yazabiliyorsun?" diye. Lan olum benim adım Muhammet Ali. Ordan biliyorum anlıyorum. Yalancı diyenin kafaya parkinson yumruklarımdan saydırırım valla billa. Hadi hepinizi öptüm... Ama erkekçe.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Akşamsefası